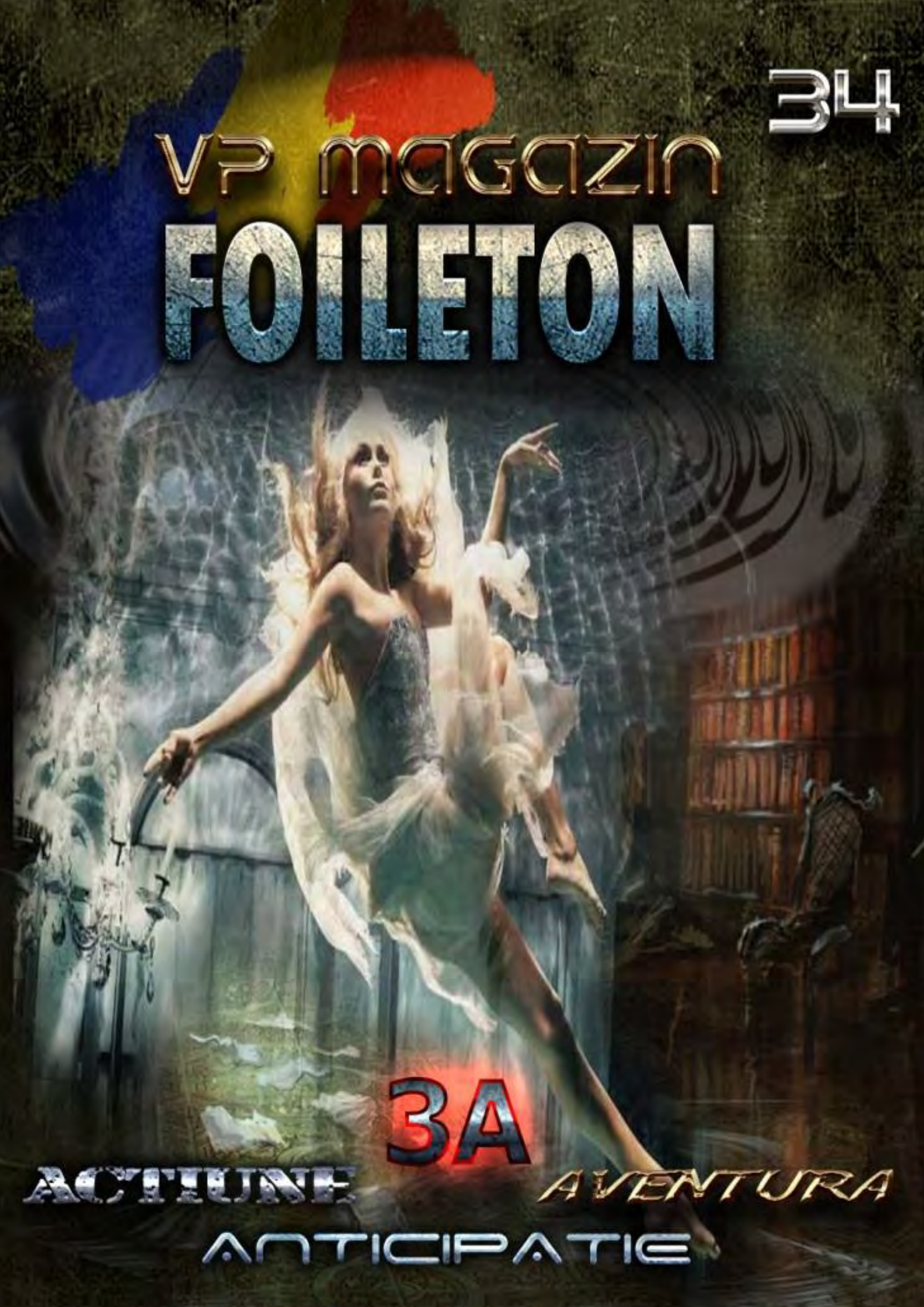
34
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

DIN SERIA JACK REACHER

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

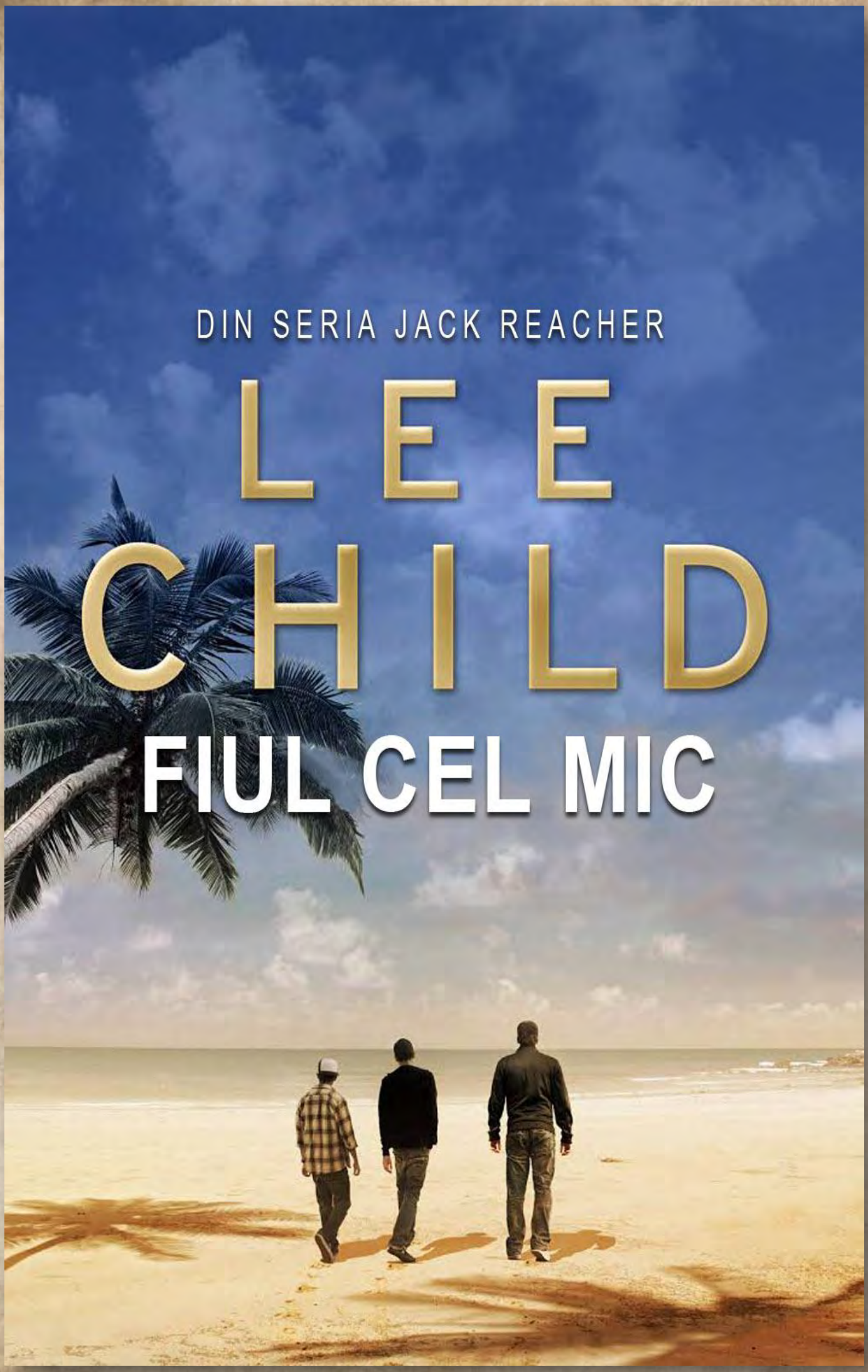

Stimați Prieteni,

V-ați întrebat vreodată ce experiență din trecut a modelat cariera explozivă a lui Reacher, singurul om care nu se opreşte niciodată din lupta pentru libertate?

În această nouă poveste, Lee Child priveşte în trecut, la un incident din anii adolescenței lui Jack Reacher, fiul cel mic al unui ofițer din Marina Statelor Unite, detaşat într-o bază militară îndepărtată din Pacific.

Începând cu numarul 33 al revistei

FOILETON - VP Magazin,

vă veți reîntâlni cu formidabilul Jack Reacher în povestirea „Second Son”. Traducerea a fost realizată prin bunăvoința colegei noastre Stefi Todo, căreia îi mulțumim pe aceasta cale.

Țineți aproape!

Adam MOON
Space Cadets-ACE
Episodul IV

Brian W. Taylor
SUPRAVIEȚUIM !

Rodica BRETIN
Casa fără cărţi

Alfred ASSOLLANT
Capitanul Corcoran
Episodul II

Lee CHILD
Fiul cel mic
Episodul II

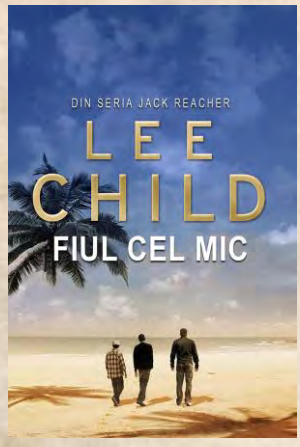

Sean WILSON
Misiune pentru mercenari
Episodul III

Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul X

Albert BONNEAU
Mascatul
Episodul IV

ADAM MOON
SPACE CADETS

ACE

Military Science-Fiction

Adam Moon

SPACE CADETS

Traducerea: UnCris

ACE 3

Episodul IV

O nouă misiune

Tocmai m-am recuperat cu totul după o rană prin împuşcare în şold, când noul meu rector dl. Humboldt m-a convocat.

— Jack, este solicitată prezența ta la bordul lui *Conquistador*, îmi spuse.

— De ce?

— N-ai aflat? Plecăm la război şi aproape toți cei cu experiență în luptă cu costumele *mech* au murit luptând cu Scepticii.

— Dar încă nu am vârsta minimă pentru încorporare.

— În cazul tău, s-a făcut o excepție. Fă-i pe aceşti Bleeders să sângereze.

Aşa se autonumeau extratereştrii.

Cred că el mă considera un tip norocos, dar eu nu mă simțeam aşa. Mă simțeam de parcă aş fi fost condamnat la moarte.

— Alege doi cadeți care să te însoțească. Ține cont doar de abilitățile lor în luptă. Şi nici nu-ți alege doar colegi ce-ți sunt antipatici, în speranța că vor muri.

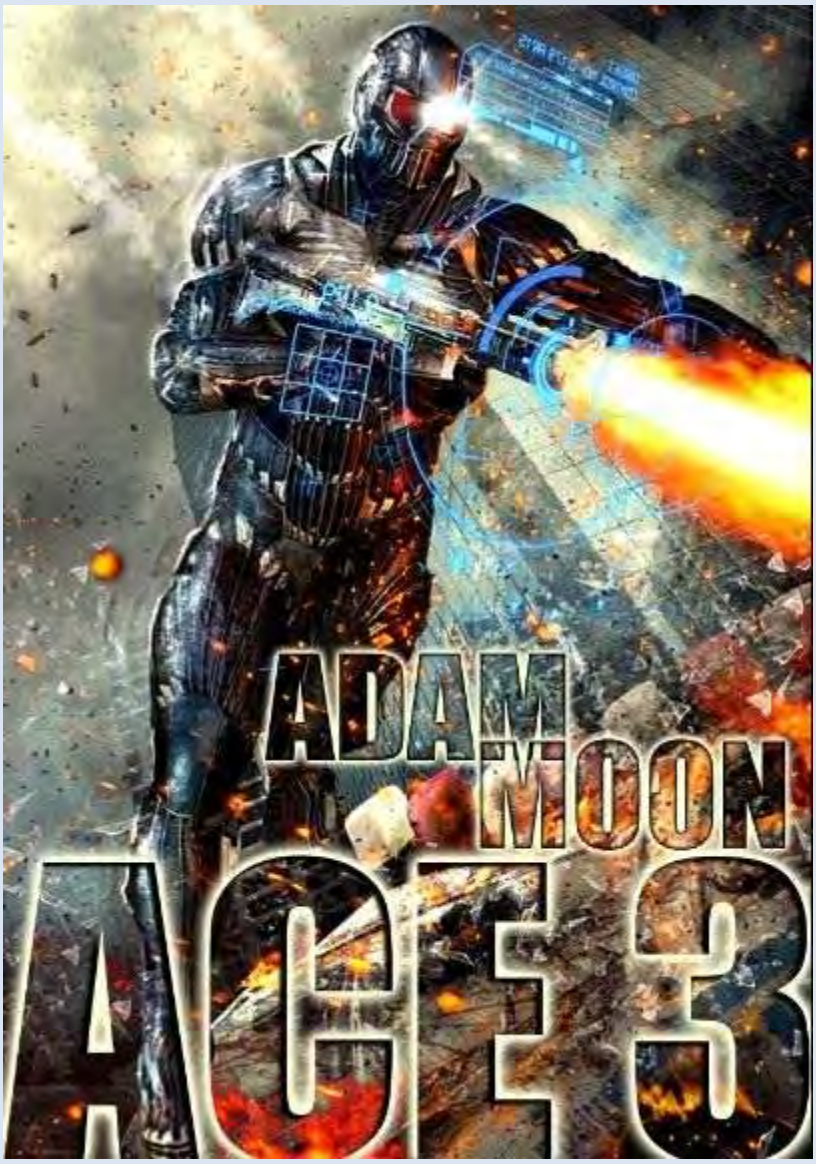

De aşa ceva nici măcar nu putea fi vorba. Văzusem ceva lupte în ultimele săptămâni, am şi ucis chiar, dar nu eram nu monstru.

În loc să-l corectez, am dat doar din cap întrebând:

— Când trebuie să mă teleportez la bordul navei de război?

— Mâine dimineață.

— OK, am răspuns.

Pe când ieşeam din biroul său, m-a rechemat.

— Probabil că te vor răsplăti cu *Scutul de Platină* pentru bravură. Ți-au amintit numele în acest context cu al lui Rick Pringle. Fă ca Tabăra noastră să fie mândră de tine, Jack.

Am zâmbit cât de frumos am putut. *Scutul de Platină* nu valora nici cât o ceapă degerată dacă erai mort. Aceloraşi oameni care acum vorbeau despre mine ca despre un erou, în urmă cu câteva săptămâni nici nu le păsa că exist.

Eram un orfan, tratat ca un gunoi; băgat încă de la naştere în maşinăria militară fără a fi întrebat.

Am oftat, dând deoparte îndoielile. Oricum, nu-i păsa nimănui.

Mă simțeam ca un tont pentru că mi-era atât de milă de propria-mi persoană. Cei mai mulți dintre cei din Tabăra 87 fuseseră ucişi de Sceptici, iar eu am fost cel norocos.

Camarazi

Ştiam deja că voiam să o iau cu mine pe Stacy Jones. Nu-mi place de ea, dar e o cățea sadică căreia îi va face plăcere şansa oferită de a ucide nişte Bleeders. Şi mai e şi drăguță, ceea ce nu e rău. Dar nu ştiam pe cine să mai iau cu mine. Danny Jackson e doar un pretins dur şi probabil că m-ar fi refuzat, între patru urechi, desigur. Dar el era opțiunea evidentă, aşa încât m-am dus în sala de mese şi m-am aşezat la o masă liberă.

Spre totala mea jenă, nimeni nu m-a observat, cu excepția lui Becky Morrison, ciudățica clasei. Şi-a sprijinit bărbia de masă şi m-a aşteptat să spun ceva. Dacă nu m-ar fi văzut, m-aş fi ridicat şi aş fi plecat.

După câteva secunde, destui au întors capul spre mine şi o tăcerea s-a lăsat peste mulțime.

— Am fost selecționat să mă reîntorc pe *Conquistador* pentru a lupta cu Bleeders, am spus.

Acum cu toții îi numeam astfel.

— Pot selecta doi oameni care să mă însoțească. Cine vrea să mi se alăture?

S-au ridicat două mâini. Am fost surprins că una îi aparținea lui Danny Jackson. Am arătat în direcția sa.

— Danny, tu vii cu mine. Plecăm mâine dimineață.

Am ignorat cealaltă mână ridicată pentru că aparținea lui Becky Morrison şi m-am uitat prin mulțime după Stacy. Sau poate că lua masa în dormitor?

În sfârşit am văzut-o, dar am fost surprins de faptul că avea brațele încrucişate la piept şi se uita insolent la mine. Poate că nu era chiar atât de dură pe cât se dădea în fața celorlalți.

În schimb, am întrebat-o pe Becky de față cu toți:

— Eşti sigură că vrei să vii?

S-a ridicat în picioare şi s-a adresat tuturor celor din sală:

— Suntem cu toții sub arme. Acesta este rațiunea noastră de a fi. Fără supunere, cu toții am fi murit de foame încă de când eram copii. Părinții noştri ne-au abandonat. Planeta noastră ne-a expulzat în această gaură de iad ca să scape de noi. Dar militarii ne vor. Militarii au investit în viitorul nostru. Tuturor ar trebui să vă fie ruşine că n-ați *percutat* la oportunitatea ce vi s-a oferit. Bineînțeles că eu sunt gata.

La aceasta mă refeream când spuneam că era o ciudățică. M-am forțat să-mi mențin privirea fixă şi am spus:

— Vom pleca dimineață. Bine ai venit la bord.

Misiune anulată

Eram în dormitorul meu masându-mi şoldul încă dureros, când dl. Humboldt a intrat grăbit, spunând dintr-o suflare:

— Preşedintele vrea să vă amânați misiunea. Vrea să-ți acorde personal *Scutul de Platină*. Susține că va fi un gest simbolic în aceste vremuri de război.

— Şi când va veni? am întrebat, ridicându-mă din pat.

Dl. Humboldt s-a uitat la mine de parcă aveam rahat pe față.

— Tu chiar vorbeşti serios? Nu va veni el tot drumul până aici doar pentru asta. Trebuie să te duci tu la el.

Am sărit în picioare.

— Voi face o călătorie pe Pământ?

N-am fost niciodată pe Pământ, în afara faptului că am fost născut acolo. N-am nici o amintire din acele locuri.

— Da, dar nu prea entuziast. Ei sunt cam îngrijorați de Sceptici. Cred că vor încerca să te asasineze în timpul ceremoniei de decernare. Ai devenit un simbol al speranței pentru Administrație şi o țintă a urii teroriştilor.

— Mi se rupe dacă vor reuşi să mă ucidă. Aş face orice ca să respir aer pământean şi să beau apă de pe Pământ.

Nu-mi prea făceam probleme că înjuram de față cu dl. Humboldt. Trecusem prin multe împreună.

— Oricum, pentru orice eventualitate, îți vor da o uniformă „blindată”. Ai încercat una vreodată?

Ştia că nu. Aici, sus, nu primim chestii sofisticate ca acestea. O uniformă *blindată* nu e acelaşi lucru cu o *piele mech*. De fapt, o porți pe corp. Dar are capabilități similare cu o *piele mech*. Eram destul de entuziasmat că voi purta una.

Mi-am forțat norocul, doar ca să văd dacă se răzgândeşte:

— Aş vrea să păstrez uniforma *blindată* după ce terminăm cu ceremonia.

— Eşti tu tânăr, dar ai sânge-n instalație, a izbucnit el în râs. Să văd ce am să pot face. Plecarea va fi aproape de miezul nopții. Am deja planul de zbor stabilit.

— Cât va dura? Va trebui să andocăm la o stație orbitală sau voi fi dus direct pe Pământ?

— Mijlocul de transport te va duce direct la Chicago, Illinois. Acolo se va afla Preşedintele. Călătoria către Pământ va dura doar douăzeci şi nouă de ore. Ia-ți ceva de citit. Ar fi cam depresiv să te holbezi atâta timp pe ecran la întunericul spațiului cosmic.

Pe Pământ

N-am spus nimănui despre călătoria mea pe Pământ. Toți ar fi fost foarte invidioşi. Le-am spus lui Danny şi lui Becky că detaşarea noastră a fost amânată câteva zile fără să le mai dau alte amănunte.

Naveta spațială era înghesuită precum toate navele de acest tip. Dar avea o bibliotecă media destul de bogată şi o tonă de mâncare bună. M-am simțit ca un rock-star.

Mi-am făcut o mulțime de griji, întrerupte de reprize de visare cu ochii deschişi. Dacă preşedintele va considera că am fost un idiot? Dacă va apare mama mea adevărată? Ce i-aş fi putut spune? Dacă Scepticii mă vor ucide?

Din fericire, am dormit cea mai mare parte a călătoriei. M-am trezit doar atunci când naveta a intrat în turbulențele atmosferei Pământului. Văzusem fotografii ale Pământului, dar nu au fost suficiente pentru a mă pregăti pentru o asemenea frumusețe. Îmi venea să plâng de emoție.

Am văzut peisajul geometric devenind din ce în ce mai detaliat până ce am putut observa clădirile şi podurile. Apa Lacului Michigan părea mai curată decât cea tratată din Tabăra noastră. Aş fi vrut să înot în el şi să-l beau în întregime. Ardeam de nerăbdare să-mi umplu plămânii pentru prima dată cu aer proaspăt.

Naveta a aterizat pe o peluză imensă. Am văzut un om cu o carabină cu lunetă ațintită asupra mea. Gestul m-a speriat.

Uşa s-a deschis şi a trebuit să-mi protejez ochii cu mâna de lumina intensă a soarelui. Când am inspirat mi s-a părut că mă strânge ceva de gât. Aerul mirosea a gaze şi sulf. Am sperat că aceste mirosuri vin de la combustibilul navetei, nu din atmosferă, dar ştiam că nu e aşa.

Un om a venit la mine şi mi-a fixat o mască peste gură. Era un aparat respirator.

— Ai respirat aer filtrat atât de multă vreme, încât al nostru te va face să leşini. Scoate-o la fiecare câteva minute şi inspiră liber de câteva ori. Trebuie să te aclimatizezi. Nu mi-ar place ca Preşedintele să fie nevoit să confere cea mai înaltă distincție unui tip mascat.

M-a luat de mână şi m-a scos din navetă. De aici în acolo a trebuit să-mi țin tot timpul ochii închişi. Dar mi-am scos masca şi l-am întrebat:

— Ar exista posibilitatea pentru o partidă de înot în lac înainte de plecare?

A început să râdă ca un maniac.

— Apa lacului ți-ar jupui pielea, fiule. E dezgustătoare.

Mi-am pus masca la loc când aerul Pământului a început să-mi afecteze plămânii.

Arthur Johnson

Am făcut o cursă scurtă de trei minute într-o limuzină blindată până la sala unde îmi voi primi *Scutul de Platină*.

Nu l-am întâlnit pe Preşedinte imediat ce am ajuns acolo. O grămadă de trepăduşi m-au tratat de parcă eram de sânge regesc. Dar mai pot adăuga că în ochii lor vedeam suspiciunea.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să mă echipeze. Uniforma blindată mi se potrivea perfect, dar mă simțeam foarte greoi în ea. Era parțial *mech*, parțial blindată şi arăta teribil de agresiv.

Am fost surprins când un tip chipeş şi musculos a intrat în încăperea unde eram şi mi s-a adresat:

— Numele meu este Arthur Johnson. Eşti gata pentru aceasta, Jack?

Şi el era echipat cu o uniformă blindată.

Poate că sunt eu naiv, dar mă aşteptam la mai mult ceremonial. Credem că mă vor caza într-un hotel luxos şi voi fi tratat cu o cină sau aşa ceva. Cred că nu le pasă chiar atât de mult pe cât fusesem lăsat să cred.

Mi-am scos aparatul respirator şi am dat din cap. Capul era singura parte a corpului care se mai vedea încă.

— Renunță la mască. Este un semn de lipsă de respect. E ca şi cum ai spune că aerul Pământului nu este destul de bun pentru tine, m-a avertizat Arthur.

Am răsucit masca într-o parte. Armura facială era rabatată către spate. Am vrut să o trag peste față, dar el m-a oprit.

— Îmi pare rău, dar las-o aşa cum e. Trebuie să fii văzut privindu-l în ochi pe Preşedinte. Şi mai trebuie să ți se vadă bine şi zâmbetul.

M-a condus prin labirintul de holuri până ce, în sfârşit, ne-am oprit în fața unei uşi. Avea un mic dispozitiv în ureche, pe care l-a atins cu degetul ascultând instrucțiunile.

Apoi mi-a făcut semn să înaintez.

— Urcă scările şi păşeşte cu mândrie până la el. Priveşte-l în ochi şi zâmbeşte. Dacă ți se adresează, răspunde-i. Dacă nu, zâmbeşte doar. Imediat după ce-ți înmânează *Scutul*, trebuie să-i strângi mâna şi să te întorci aici. Ai priceput?

A spus-o ca şi cum o mai făcuse de nenumărate ori mai înainte. Apoi şi-a coborât armura facială. Când am văzut cum se fixează în poziție, m-am bucurat că eu nu mi-am pus-o. Părea capabilă să-ți jupoaie piele când era coborâtă şi fixată.

Dintr-un anumit motiv eram foarte speriat. Poate că era de vină anxietatea. Tot ce voiam era să mă întorc în navetă şi să plec înapoi spre Tabără. Oricum, am aprobat, înclinând capul.

— Noroc, Jack, mi-a urat înainte ca uşa să se deschidă şi să păşesc prin cadrul ei.

Scutul de Platină

Zâmbetul meu tresărea la colțurile gurii datorită nervozității. Am avut grijă să nu mă împiedic pe mica scară ce ducea spre podium. Era ultimul lucru de care aveam nevoie. Abia atunci am auzit ovațiile. Mica adunare îmi scanda numele într-una. Erau camere de luat vederi şi reporteri peste tot. Şi toți îmi zâmbeau. Faptul mi-a mai dat curaj. Mă simțeam nițel amețit, dar țineam capul sus. Poate că aerul de vină?

Preşedintele era tot numai un zâmbet când mi-a strâns mâna. Era proaspăt bărbierit şi mirosea a aftershave.

A luat de pe pupitru o casetă mare acoperită cu catifea şi a deschis-o. A arătat-o spre mulțime, apoi a început o cuvântare.

— Tânărul acesta a dat dovadă de bravură în confruntarea cu adversarul. A avut un rol decisiv în eliberarea navei *Conquistador*. De unul singur a doborât teroriştii de la bordul Taberei Spațiale 87. A fost rănit, dar a continuat să lupte. Noi toți ar trebui să urmăm exemplul lui Jack Peterson, cel mai nou deținător al *Scutului de Platină*.

S-a întors către mine şi mi-a strâns mâna din nou. O strângere de mână între doi oameni complet străini unul de altul.

Pentru prima oară am înțeles că am fost folosit ca un pion pentru maşinațiile politice ale altora. Dar nu mi-a păsat. Medalia strălucea în lumina reflectoarelor. Părea grea. Doar două duzini de oameni fuseseră recompensați cu aşa ceva, cei mai mulți postum. Dintre cei ce primiseră medalia, singura persoană în viață pe care o cunoşteam era Rick Pringle şi-i fusese înmânată fără ceremonie pentru că identitatea sa continua să fie secretă.

Era o mare realizare pentru mine, în ciuda faptului că totul semăna cu un spectacol cu animăluțe dresate.

Am luat cu prudență medalia din mâinile sale, când mi-a şoptit la ureche:

— Eşti un adevărat erou. N-am mai auzit ca cineva să fi realizat fapte ca ale tale şi la o vârstă atât de tânără. Continuă să faci treabă bună, soldat.

Mi-a scuturat mâna din nou, apoi s-a dezlănțuit iadul.

Atacul

La început, tot ce am putut auzi au fost nişte explozii îndepărtate, înfundate şi intermitente. Dar se apropiau rapid.

Preşedintele a fost evacuat, iar careva s-a grăbit să mă ia de mână pentru a mă duce şi pe mine de acolo.

Toate gărzile Preşedintelui aveau armele scoase, aşteptându-i pe cei ce ar încerca să pătrundă pe uşi.

Am vrut să văd cine încerca să mă tragă la adăpost. Era Arthur Johnson. Arăta mortal în uniforma blindată.

De partea cealaltă a uşii a fost o explozie. Arthur m-a privit în ochi, spunându-mi:

— Apără-te singur.

Şi mi-a dat un PQ5000. Îmi plăcea această armă. Era favorita mea şi o manevram bine. M-am simțit foarte norocos că Arthur a avut una disponibilă pentru mine.

Am dus-o la ochi şi m-am lăsat într-un genunchi. Arthur a zbierat la mine:

— Trage-ți masca pe figură, idiotule.

M-am executat. Tipul părea să ştie ce are de făcut. Am văzut că în câmpul vizual îmi apar notificări holografice ciudate, dar, neştiind ce înseamnă, le-am ignorat.

Simțeam că podiumul vibrează şi m-am întors ca să văd din ce cauză. Pentru prima oară, am observat o cortină în partea din spate a scenei. Şi am văzut-o pentru că din spatele ei veneau să ni se alăture o duzină de bărbați şi femei în uniforme blindate. Văzându-i începu să-mi pară rău pentru cei ce veneau să ne atace.

Arthur s-a adresat echipei:

— Ăştia vin pentru Jack. Mențineți linia de apărare.

Capetele acoperite cu măşti blindate s-au mişcat afirmativ. Armele erau pregătite, iar noi aşteptam.

Dar nu eram pregătiți pentru ceea ce trecu prin uşă. Era imens. Un robot atât de împănat cu armament încât semăna cu o navă de război bipedă. Aproape că am făcut pe mine.

— *Shit*, a mormăit Arthur, căutând ceva în jur. Scoase o mică EMP şi a aruncat-o la picioarele robotului.

EMP nu numai că a neutralizat dispozitivele robotului, dar l-a şi imobilizat. Am fost al dracului de norocoşi că Arthur a reacționat atât de rapid.

O voce bărbătească de pe cealaltă parte a uşii a spus pe un ton sarcastic:

— Bună treabă, blegule. Chestia asta a fost un tigru de hârtie. Armele erau false toate. Dar şi-a făcut treaba. Te-a păcălit ca să foloseşti o EMP.

Am băgat de seamă că instrucțiunile holografice din vizorul meu nu se mai desfăşurau. Indicatoarele erau şi ele scoase din uz. Ne-au tras-o. Uniformele noastre blindate deveniseră nefolositoare. Trebuia să ne bazăm doar pe calitățile noastre naturale.

Arthur a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Şi-atunci de ce nu veniți aici?

— Pentru că nu am venit după băiat. Ştim că v-ați fragmentat forțele pentru a-l proteja. Oamenii mei îl capturează pe Preşedinte acum, în timp ce vorbim. Aşa încât adevărata întrebare este: de ce nu veniți voi aici, *motherfucker*?

Arthur şi-a dat pe spate masca şi a pus degetele pe casca din ureche. Apoi a spus:

— *Shit*. Nu funcționează. Sunt un idiot.

M-a înşfăcat de umăr şi m-a ridicat în picioare.

— S-ar putea să mintă, dar trebuie să fiu sigur. Eşti în grija mea, deci trebuie să vii cu mine.

Apoi, în timp ce mă ducea după cortina din spate, le-a dat oamenilor săi un ultim ordin.

— Menținețți linia de apărare şi spulberați-l pe nenorocit dacă îndrăzneşte să scoată capul la vedere.

În spatele cortinei era o uşă. Arthur a deschis-o şi aproape că am fost orbit de lumina soarelui. Dădea într-o mică alee liberă. Un glonț mi-a vâjâit pe deasupra capului şi m-aş fi adăpostit înapoi înăuntru, dacă Arthur nu m-ar fi tras după el.

Țeava unei arme apăru pe acoperişul din fața noastră. Arthur a tras siguranța lansatorului de grenade Popper ataşat la armă şi deschis focul asupra țevii. *Boom*-ul mi-a zguduit coastele şi mi-a zburlit părul. Secțiunea de zid de sub țeavă a zburat în aer şi o femeie mutilată a căzut prin deschizătura formată. A căzut în cap la un metru în fața noastră, dar nu căzătura a ucis-o. Explozia îi sfârtecase deja trupul.

Arthur n-a mai pierdut timpul. A alergat în josul aleii, iar eu l-am urmat cât de repede am putut. Uniforma blindată era stânjenitoare acum când partea *mech* era nefuncțională.

Imediat ce a ajuns în stradă a fost întâmpinat cu focuri de armă. Din fericire purta uniforma blindată, altfel ar fi fost ciuruit. S-a întors şi a ridicat o mână, semn că trebuie să mă opresc. Când am făcut-o, el deja dispăruse după colț. Auzeam focuri de arme şi explozii. Era ca şi cum un război era în plină desfăşurare, doar că partea noastră avea un singur soldat în luptă.

Mi-am ridicat PQ5000 pregătindu-mă pentru tot ce putea fi mai rău.

Arthur reapăru la capătul aleii strigând:

— Grăbeşte-te, puştiule. I-am pus pe fugă.

Am alergat înainte şi un glonț a ricoşat pe masca sa.

— Fir'ar al dracu'…, a mormăit şi, întorcându-se, a reînceput să tragă cu PQ5000.

Imediat ce am ajuns lângă el mi-a spus:

— Am nevoie de un telefon ca să cer un atac aerian.

Am fost de acord şi am început să privesc în jur, căutând pe cineva căruia să-i pot lua telefonul, dar strada era pustie, pe bună dreptate.

— Unde dracu sunt cu toții? a urlat Arthur.

Era evident că nu-i făcea nici o plăcere ideea de a-l pierde pe Preşedinte.

M-a fulgerat un gând.

— Verifică cadavrele, l-am îndemnat şi am alergat către trupul unui bărbat ce purta uniformă blindată prevăzută cu buzunare pentru muniție.

Într-unul dintre ele l-am găsit. Pe când alergam înapoi la Arthur, un glonte m-a izbit în spate. Uniforma a fost eficientă, dar impactul mi-a scos aerul din plămâni. Răsucindu-mă, l-am depistat pe făptaş. Era pitit în interiorul unui magazin şi trăgea printr-o fereastră. Am lansat o grenadă prin ea, iar explozia a spulberat fragmente de sticlă spre mine.

Acum, Arthur se afla în spatele meu, căutând să apuce telefonul. A format nu ştiu ce număr secret şi a ordonat executarea unui atac aerian. Continuam să-l acopăr cu trupul meu. Un glonț mi-a şuierat pe lângă cap şi – înainte să pot reacționa – o grenadă s-a rostogolit în fața mea. Asta e. Aşa îmi este scris să mor.

Dar Arthur a sprintat şi i-a ars un şut de parcă ar fi fost o minge de fotbal. Grenada a explodat în aer. Am vrut să bat palma cu el (*high five*), dar nu cred că ar fi apreciat gestul.

Arthur vorbea în telefon:

— Bine. Mi se fâlfâie. Dă-o dracu' de lovitură aeriană. Trimite Rangerii aeropurtați la locația *Fiarei*.

Fiara era numele-cod al limuzinei prezidențiale.

Arthur a trântit telefonul de pământ şi l-a zdrobit cu piciorul.

— De ce nu vor să execute o lovitură aeriană? l-am întrebat.

— Pentru că se tem să nu-l ucidă accidental pe Preşedinte. Birocrații dracului…

— Hai să ne regrupăm cu cei din spate, începu el să spună, dar şi-a înghițit vorbele. Se auzeau rafale ce se apropiau cu repeziciune.

— Adăposteşte-te în spatele maşinii, mi-a strigat.

Am alergat către maşină şi m-am aruncat înapoia ei. Exista o parte laşă în mine care spera că, indiferent cine vine spre noi, o va lua în cealaltă parte a străzii şi ne va evita, dar asta era doar o dorință.

***Fiara* avariată**

Spre totala mea uimire, *Fiara* a apărut la capătul străzii. Venea cu mare viteză. Chiar şi de la această distanță, îi puteam observa avariile. Parbrizul era spart, iar caroseria era în întregime punctată de găuri. Era urmată de o maşină blindată a poliției ce încerca cu greu să se țină după ea.

Când s-au apropiat, i-am văzut şi pe oamenii Preşedintelui alergând din urmă. Toți erau echipați cu costume blindate, dar nu mai rămăseseră decât patru. Nu cunosc sistemul de organizare, dar din câte citisem, în mod obişnuit, Preşedintele era protejat de câteva duzini de agenți gata să-şi sacrifice viața pentru el. Doar patru oameni rămaşi nu era un semn bun.

Unul dintre ei a explodat ca un balon cu apă. *Boom*-ul a răsucit maşina în spatele căreia mă adăposteam. Apoi am văzut şi sursa. Erau cel puțin o sută de oameni, care-i urmăreau plus trei vehicule blindate prevăzute cu turele şi alte guri de foc. Urmăritorii arătau terifiant în timp ce alergau trăgând cu armele de la şold.

În viața mea n-am fost mai înspăimântat. S-au auzit o succesiune de *boom*-uri în spatele nostru. Când am întors capul pentru a vedea care este cauza lor, aproape că am țipat. Erau altă sută de demenți şi la celălalt capăt de stradă. Eram înconjurați şi vom fi măcelăriți. *Fiara* a accelerat, dar o grenadă Popper a lovit-o drept în față şi explozia a distrus motorul şi probabil şi şoferul. A virat spre dreapta şi s-a lovit într-un zid. Unul dintre cei trei agenți prezidențiali rămaşi a căzut lat. O baltă de sânge s-a format imediat sub corpul său.

Blindata poliției a fost lovită de un proiectil exploziv şi a făcut o mică săritură în aer. Nimeni din interior nu a supraviețuit.

Era o ambuscadă ucigătoare, iar eu mă aflam în ea. Teroriştii erau gata să obțină *doi-la-preț-de-unul-singur*; Preşedintele şi cu mine.

Dar chiar când toate speranțele erau pierdute, o umbră a căzut peste noi însoțită de sunetul unor motoare de aeronavă. Am privit în sus şi am văzut mici puncte coborând rapid la sol. Erau Rangerii aeropurtați. Am numărat cam o duzină. Şi aproape că am explodat de fericire când am observat printre ei un *mech*. O *piele mech* era mai mult decât binevenită, dar mă temem că nu ajunge. În jurul nostru se aflau cel puțin două sute de terorişti.

Ajutor de sus

Mech şi-a folosit motoarele reactive pentru a ajunge primul la sol. Nu şi-a pierdut timpul. Indiferent a cărui conştiință era teleportată în el, era clar că-i făcuse modificări. Avea două tunuri montate pe umăr şi o turelă rotativă pe cap. Mai avea şi câte două tunuri Danone în fiecare mână. A aterizat la câțiva metri de mine, m-a privit, apoi a sprintat către limuzina prezidențială. În timp ce alerga trăgea cu toate armele în teroriştii ce se apropiau.

Până ce au aterizat şi Rangerii, deja erau mult mai puțini terorişti ce trebuiau neutralizați. Nu au fost folosite paraşute ci mici motoare rachete ce au funcționat intermitent, în jeturi scurte, pentru a încetini coborârea. Cea mai mare parte dintre ai s-au năpustit asupra teroriştilor din spate şi doar trei dintre ai s-au dus să-l ajute pe cel cu unitatea A.C.E. (Automated Combat Equipment).

Grupul cel mare s-a fragmentat. Un Ranger s-a îndreptat către zidul magazinului şi a ataşat ceva ce semăna cu o bară lungă. L-am văzut pe un altul, pe cealaltă parte a străzii făcând acelaşi lucru.

Când au terminat, iar gloanțele erau trase asupra lor din ambele părți, un al treilea Ranger a aruncat o mică sferă în lungul străzii, spre teroriştii ce se apropiau. Apoi fiecare Ranger de pe fiecare parte a străzii a apăsat câte un buton de pe dispozitivele în formă de bare şi un câmp de forță oranj şi opac s-a format între ele.

Am auzit zgomotele motoarelor unui avion ce se apropia de noi, apoi partea opusă a câmpului de forță a devenit strălucitoare precum soarele.

N-am simțit deloc explozia: nici şrapnele, nici căldură. După ce fumul s-a împrăştiat, nici un terorist nu mai era în picioare. Cele trei vehicule blindate erau nişte epave fumegânde. Citisem câte ceva despre dispozitivele militare terestre şi cred că această bombă a fost un *Meteor Impact*, numită astfel datorită distrugerilor pe care le provoca şi a craterului format. Mica sferă aruncată de Ranger a fost un fel de baliză de marcaj.

Avionul a vâjâit pe deasupra capului meu ca un fulger.

Mi-am întors atenția asupra limuzinei prezidențiale. *Mech* o ridicase deasupra capului şi o aducea dea lungul străzii, către mine.

Ultimul rămas

Am aruncat o privire spre Arthur, dar acesta se amestecase în mulțimea din spatele *mech*-ului. Ovaționa din toți rărunchii, de parcă asista la cel mai important eveniment din viața sa.

Apoi am văzut sângele ce-i curgea pe spate… şi a căzut, mort. Dar n-am avut timp să-l jelesc. Rangerii din spatele meu m-au depăşit. Greutatea uniformelor lor blindate crăpa tarmacul de sub picioare în timp ce înaintau până s-au unit cu grupul ce luptase în partea opusă.

M-am ridicat în picioare, gata să mă alătur lor, când *mech* a pus jos limuzina lângă mine. Mi se adresă cu o voce feminină:

— Salut, Jack.

— Eşti tu, Peggy?

— Bineînțeles că eu sunt. Am nevoie de tine ca să-l duci la adăpost pe Preşedinte. Noi ne vom ocupa de bastarzii ăştia.

Am aprobat dând din cap, deşi nu eram prea sigur ce voia de la mine. Nu eram instruit să protejez un afurisit de Preşedinte.

Peggy era o prietenă a eroului meu, Rick Pringle. Îi era egală sub toate aspectele, dar probabil că era mai isteață şi mai puțin nesăbuită decât el.

Deschise cu o smucitură portiera *Fiarei* şi şi-a băgat capul înăuntru. Apoi mi-a spus:

— E rănit la gât. Am să-ți dau trusa medicală.

După ce s-a dat deoparte, m-am apropiat de portiera deschisă. Preşedintele, destul de sigur pe sine, ținea mâna apăsată pe o rană sângerândă de la gât. Toți ceilalți din interior erau morți.

— Prinde! am auzit-o pe Peggy strigând şi m-am întors chiar la timp ca să o văd pasându-mi un mic rucsac. L-am prins din zbor şi l-am deschis imediat. După ce am găsit un rulou-pansament am reintrat în limuzină. Mirosea a sudoare şi excremente, dar am ignorat şi l-am obligat pe Preşedinte să-şi dea mâna la o parte. I-am bandajat gâtul cât de strâns am

îndrăznit, după care m-am retras ca să-mi admir opera, dar şi ca să mă gândesc ce ar trebui să fac în continuare.

S-a auzit o bubuitură puternică deasupra capului. Am ieşit cu totul afară şi am fost extrem de surprins când m-am trezit împuşcat drept în masca de pe față de un tip aflat sus, pe capotă. Reflex, am ridicat arma şi l-am perforat.

În acel moment am observat mai mulți terorişti ce coborau în rapel pe fațadele clădirilor de la stradă, iar unii dintre ei aveau uniforme blindate.

Niciodată până acum, nu mai folosisem un Sizzler în atmosferă, deci habar nu aveam ce fel de sunet va face. Este o armă energetică şi e teribilă, dar am decis că situația mă obliga să o folosesc. M-am întors, aşteptând o secundă şi jumătate cât era necesar ca arma să se activeze. Am tras pe deasupra limuzinei asupra fațadei de pe partea cealaltă a străzii între doi terorişti ce coborau pe corzi; efectiv au explodat datorită supraîncălzirii sângelui şi organelor. Două torsuri s-au desprins de corzi şi au căzut las pământ. M-am răsucit ca să mă ocup şi de cei de pe partea mea de stradă, dar a fost prea târziu. Deja trăgeau de la sol asupra mea şi erau furioşi. Unul dintre ei a lansat o Popper spre mine, dar aceasta a explodat în aer. Totuşi, şocul ei m-a trântit în fund. Am ridicat PQ5000, gata să ripostez, dar țeava era îndoită. Grenade Popper nu mai aveam, iar Sizzler avea nevoie de timp pentru a se reîncărca după fiecare tragere. Altfel spus, eram în budă.

Scut uman

Capul mi se clătina în toate părțile pentru că gloanțele îmi percutau armura. Nu mai puteam rezista prea mult timp. Mai erau doar câțiva terorişti ce năvăleau spre mine, dar tot erau prea mulți pentru că eram lipsit de apărare. M-am ridicat în picioare pentru a bloca cu trupul meu portiera deschisă a limuzinei. Eram gata să mor, dar poate că mai puteam câştiga ceva timp ca Preşedintele să fugă pe portiera din partea cealaltă.

Tot trupul era zguduit de impacturile multiple, însă am strâns din dinți şi am rămas ferm pe poziție.

Am văzut o femeie fără armură care şi-a îndreptat arma spre mine şi a apăsat pe un buton. Mă va tăia în două ca pe o bucată de unt cu arma sa energetică, indiferent de ce tip o fi fost.

Dar chiar în acel moment, unitatea A.C.E. a lui Peggy mi-a apărut în câmpul vizual şi a început să-i doboare unul după altul. În câteva fracțiuni de secundă, toți erau doar resturi sângerânde la picioarele ei.

Am căzut în genunchi cu privirea tulburată. Un *flash* de lumină strălucitoare a izbucnit deasupra schimbului de focuri de la celălalt capăt al străzii, dar *boom*-ul abia dacă mi-a ajuns de la urechi, la mintea-mi

începoşată. Am văzut cum pământul se repede spre mine, apoi totul a devenit negru.

Viaţa de după viaţă

Eram în picioare când mi-am revenit, dar nu mă aflam în focul luptei şi nici măcar pe Pământ. Eram la bordul lui *Conquistador* iar căpitanul mă privea răbdător.

Mi-am dat brusc seama că aveam conştiința teleportată într-un *mech*. Aceasta putea însemna un singur lucru. Aş fi început să plâng, dacă *mech* ar fi avut glande lacrimogene.

Căpitanul mi-a zâmbit exact în acel moment.

— Jack, îți aminteşti de mine? Sunt căpitanul Wilkomen.

Am înclinat cu tristețe capul supradimensionat, de *mech*.

— Ai salvat viața preşedintelui, fiule. Se spune că se va recupera în întregime. Şi ți-au acordat un al doilea *Scut de Platină*. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Rick Pringle spune că se bucură pentru tine, dar cred că, de fapt, este nițel invidios.

— Medalia aceasta mi-a fost acordată postum, desigur, am spus, iar vocea mea de *mech* era tremurătoare.

— Da, fiule. Rănile tale au fost mortale. Uniforma blindată pe care o purtai doar atât a putut face înainte de a ceda. Oamenii încă se minunează de cum ai reuşit să rezişti, deşi erai atât de ciuruit de gloanțe. Dar au avut grijă să-ți upload-eze conştiința înainte ca trupul să-ți cedeze. Asemenea lucruri nu se fac chiar pentru oricine. Tu eşti un tip deosebit, iar oamenii încep să-şi dea seama de acest fapt.

— Sunt mort, *sir*. Nu mai am un trup biologic viu în care să mă întorc. Iertați-mă dacă nu vă împărtăşesc entuziasmul.

— Desigur, fiule. Îmi pare rău.

Pielea A.C.E. modificată al lui Rick Pringle a intrat în încăperea unde erau ținute *pieile*.

— Salut, Jack. Bine ai revenit, omule.

Am răspuns la salut doar cu o înclinare a capului. Ar fi trebui să fiu ceva mai respectuos, sau măcar mai entuziast că-l văd. La urma urmei, el era Rick Pringle; eroul omenirii şi un exemplu de urmat.

— Ştiu că, probabil eşti şucărit că, de fapt, eşti mort şi alte alea, dar asta poate fi un avantaj pentru tine, m-a lut el de braț şi m-a dus către oglinda pusă special acolo pentru ca noii veniți să se obişnuiască cu noua lor înfățişare.

Pielea mea era într-adevăr unică. Fusese vopsită în verde şi albastru şi câteva tuşe negre. Suprafața sa era şi ea diferită, ceea ce însemna probabil că acolo se aflau *pitite* nişte arme. Motoarele de la picioare erau de două ori mai mari decât cele obişnuite.

— Am modificat-o pentru mine, spuse Rick. Are blindaj suplimentar în jurul componentelor şi cablajului, pentru ca EMP să nu o afecteze. Zboară de două ori mai repede decât oricare alt *mech* şi suportă de două ori mai multe avarii. Stai să vezi ce arsenal de arme are.

Am încercat să zâmbesc, dar când mi-am văzut buzele false din plastic, un fior rece mi-a străbătut şira spinării. Acesta sunt eu. Aceasta este noua şi definitiva mea existență.

— Când am auzit ce ți s-a întâmplat, am dorit să-ți ofer *pielea* mea îmbunătățită. Nu-mi venea să cred că ai supraviețuit atât de mult deşi erai atât de schilodit. Ne voiau morți în mod oficial. Dar, gândeşte-te la un alt avantaj pe care-l ai acum: vei trăi mai mult decât oricine, amice.

Mă simțeam totuşi confuz şi am întrebat:

— Ce vrei să spui prin „*morți în mod oficial*”?

S-a lăsat pe spate şi mi-a şoptit:

— Am fost acolo, cu tine. Numele meu adevărat este Arthur Johnson. Nu căsca aşa ochii, amice. Eu am murit înaintea ta.

Deci el murise şi în loc să ia *pielea* mai bună, mi-o dăduse mie. Nu aveam cuvinte să exprim ce simțeam în legătură cu acest gest. L-am îmbrățişat, destul de dificil, pentru că amândoi eram nişte masive unități A.C.E.

— Hai sus în Centrul de Comandă, mi-a spus. Camarazii tăi Becky şi Danny te aşteaptă acolo.

Moralul meu începea deja să crească. Am întrebat:

— Cât mai durează până ajungem la planeta extratereştrilor?

— Am ajuns deja.

Va urma...

RODICA BRETIN
CASA FĂRĂ CĂRȚI

RODICA BRETIN

CASA FĂRĂ CĂRȚI

Întâi am crezut că mi se păruse. Încremenisem, ascultând tăcerea miezului de noapte, când scrâşnetul înăbuşit a răsunat din nou şi de data asta am văzut clanța mişcându-se. M-am ridicat prea brusc; în vreme ce săream peste scaunul răsturnat, duşumeaua din hol a scârțâit sub nişte paşi greoi, pe urmă am auzit tâşâiala papucilor pe treptele scării. Am desluşit, într-o viziune fugară, spatele țeapăn al bătrânului, fluturarea halatului negru ca o aripă de corb, degetele descărnate încleştând balustrada. Am trântit uşa, m-am aplecat să trag zăvorul şi abia atunci mi-am dat seama cât de tare îmi tremurau mâinile.

M-am aşezat iarăşi la masă, înaintea foii pe care rândurile se înşiruiau cumințI. Dar vraja pierise. Gândurile nu mai voiau să se adune, cuvintele se aşterneau anevoie, frazele îmi ieşeau ciuntite, fără har. Strângeam pleoapele, chemând tărâmul ce abia se închegase, şi în întunericul dinapoia frunții îmi apărea doar chipul bătrânului, mască de ceară pe care nu trăiau decât ochii, arzători, scormonitori.*Mâine***,** mi-am spus, mototolind furioasă hârtia. *Chiar mâine o să plec de aici***,** şi gândul, atâta vreme întârziat, mi-a adus o neaşteptată uşurare.

… Eram de aproape şase luni în casa bătrânului: şase luni fără nouă zile. După-amiaza în care păşisem dincolo de poarta străjuită de câini uriaşi, cu bronzul înverzit de ploi, îmi venea mereu în minte – poate din pricina pliantului de închiriere, uitat într-un colț al mesei, atrăgând privirea cu coperțile-i lucioase. Între celelalte case înecate în iederă, departe de forfota străzilor aglomerate, a bătrânului îmi plăcuse cel mai mult. Era austeră şi solidă, făcută să învingă timpul. Fațadă cenuşie, placată cu gresie desprinsă pe alocuri, ferestre cu arcade gotice, acoperiş înalt, avântându-şi spre cer hornurile ca nişte degete întinse să apuce, gard cu stâlpi de granit şi grilaje ruginite: masivitate şi ruină, măreție şi decădere. Ivindu-se doar pe jumătate deasupra copacilor grădinii, casa părea una din

acele corăbii străvechi, ale căror carene putrezite continuă totuşi, miraculos, să înfrunte oceanul.

Bătrânul mă primise bănuitor, măsurându-mă cu asprime. Aveam pantaloni mulați, din piele, o bluză străvezie, pleoapele încărcate de fard… Numai după ce i-am plătit pe un an întreg s-a hotărât, aproape în silă, să-mi cedeze etajul de sus, iar când am apărut seara, cu geamantanele pline, încă nu-i venea să creadă că rămân cu adevărat. Însă am rămas. Cu gândul că, într-un an de sihăstrie voi înălța un munte de foi scrise: întâmplări pe care nimeni nu le trăise, dar care se puteau petrece oricând, oricui. Asta mi-era meseria, visul – să plăsmuiesc cu trudă, în tăcerea dinăuntrul minții. De aceea fugisem de lume, de zbârnâitul telefonului, de prietenii şi cunoscuții care nu voiau să-mi înțeleagă neliniştile, frământarea, care spuneau că-mi irosisem zece ani din viață.

Aici, în casa cu încăperi răcoroase, veşnic umbrite, crezusem că voi găsi tihna. Mă obişnuisem repede cu jaluzelele mereu trase, cu draperiile ascunzând fiece fereastră, cu mobilele care trosneau din toate încheieturile. Numai cu mirosul straniu, dulceag, ce umplea întreaga casă nu izbuteam să mă deprind. Abia simțit dimineața, tot mai puternic odată cu apropierea serii, izul acela de crini putreziți stăruia, pătrunzând pretutindeni, ca o ceață nevăzută. Nu venea din grădină – de acolo adierile aduceau doar zvonuri uscate de toamnă – ci de undeva de la subsol. I-am căutat zadarnic urma. Casa era mai mare decât părea pe dinafară: coridoare lungi, întortocheate, prin care rătăceam ore în şir, scări ce nu duceau nicăieri, uşi cât un portal de catedrală, uşi scunde, ca pentru pitici, holuri rotunde, aidoma unor stupi. Mai toate canaturile erau întredeschise şi dincolo de praguri zăream draperii de brocart şi catifea, covoare persane, pereți îmbrăcați cu mahon; în fiecare cameră, statui, tablouri în culori sumbre şi o panoplie de arme deasupra nelipsitului cămin. Pe alocuri, câte o armură oglindea în apele oțelului sclipirea marilor candelabre – amintiri din alte vremuri, demult apuse… Numai de bibliotecă nu dădusem nicăieri. Mi-o închipuiam pe măsura casei, cu volume legate în piele, cu titluri de aur lucind chiar şi în lumina săracă. Poate că bătrânul o ținea zăvorâtă de teamă să nu-i cer vreo carte; nici mie nu-mi plăcea să le împrumut şi nu-mi găseam liniştea până ce nu le vedeam înapoi, în raft.

Bătrânul: adus de spate, cu părul rar şi felul acela de a-şi ridica disprețuitor sprânceana dreaptă. Avea întotdeauna un aer de demnitate rănită şi păşea încet, ca să-şi ascundă şchiopătatul. De când venisem,

nimeni nu-i călcase pragul. Singurătatea omului uitat de lume – trăind într-un timp al său, prăfuit şi mirosind a naftalină, ca o molie închisă în dulap – ar fi trebuit să mă înduioşeze, însă de câte ori ne întâlneam în penumbra vreunui coridor mă bâlbâiam penibil, neştiind cum să-mi ascund stânjeneala. Răsuflarea întretăiată, tremurul mâinilor galbene, osoase, mă făceau să-mi simt tinerețea ca pe o vină şi mă grăbeam la masa de lucru, între vrafurile de pagini scrise: o oază, un refugiu. Ca să mă apere de cine?

Abia târziu am deslușit schimbarea. Bătrânul mă urmărea cu ochi de jivină la pândă, iar privirea nu i se mai pleca atunci când o surprindeam ațintită asupră-mi. Uneori, după ce scriam până la îngânatul zorilor, ieşeam pe străzile pustii ca văzduhul rece să-mi alunge oboseala – şi de fiecare dată bătrânul era pe coridor, parcă aşteptându-mă. Când mă întorceam din oraş, după câte o noapte pierdută, păstrând în veşminte şi în piele parfumul aventurii, mă privea posac, clătina din cap şi trebuia să trec pe lângă el în vârful picioarelor, cu ochii în pământ, aidoma unei puştoaice venind de la prima întâlnire. La început, sâcâiala aceea neîntreruptă m-a iritat; apoi, cu vremea, am înțeles. Bătrânul se temea de viața de dincolo de ziduri, tremura ca nu cumva, într-o zi, să i se strecoare pe poartă, neştiută, să umple casa cu râsu-i nepăsător, spărgând tăcerea de urnă a încăperilor.

O dată l-am găsit în camera mea: aplecat peste masă, citea o pagină mototolită mormăind ceva nedeslușit. Restul foilor zăceau pe jos, ca nişte frunze risipite de vânt. Auzindu-mă, şi-a îndreptat umerii, atât de brusc încât mi s-a părut că aud un trosnet de oase rupte. Gestul nu avea nimic ostenit ori bolnăvicios şi l-am privit uimită, uitându-mi mânia – părea dintr-o dată mai înalt, iar ochii aveau o strălucire care dăduse viață chipului ofilit. Mâinile nu-i mai tremurau; în strânsoarea lor stiloul s-a frânt, sângerând albastru, apoi bătrânul a plecat cu paşi mari, înfăşurat în străvechiu-i halat ca într-o mantie. Am rămas lângă uşă cu un singur gând, obsesiv, fără noimă: nu mai şchiopăta sau doar mi se năzărise?

De atunci nu-l mai văzusem. Uneori auzeam o uşă închizându-se în spatele meu, treptele scârțâind, şi ştiam că era acolo, printre umbrele casei-cavou, făptură a întunericului, hrănindu-se cu noapte…

Am tresărit: pendula din salon bătea a douăsprezecea oară şi ecoul răsuna grav, maiestuos, aidoma clopotului de pe un cuirasat ce se scufundă… Am aşternut câteva cuvinte, le-am tăiat, am scris altele. Frazele curgeau anevoie, ca izvoarele închise în munte, când, pe nesimțite,

contururile din jur au prins să se şteargă. Ideile năvăleau iarăşi din neantul unde dormiseră, se închegau în cuvinte-imagini, chei deschizătoare de lumi.

Beznă. Atât de neaşteptată încât în primul moment n-am înțeles ce se întâmplă. M-am ridicat, pierdută în noaptea care mă înghiţise aidoma unei mlaştini; păşeam încet, pipăind văzduhul cu mâinile, poticnindu-mă în mobilele ce-mi ațineau calea cu perfidie. Când am dat în sfârşit de scrinul unde-mi țineam lanterna, aproape că i-am smuls sertarul şi doar globul auriu pe care-l răspândea jucăria nichelată m-a dezmeticit din spaima ce mă înfiora încă. Am ieşit, dar întunericul s-a luat după mine, atingându-mă cu degete de gheață pe coridorul pustiu, pe scara păzită de nenumărate portrete, generații după generații de bărbați cu chipuri deopotrivă de uscate, semănând ca firele de nisip dintr-o dună.

Gândurile mele începeau s-o ia razna. Am bătut la uşa bătrânului, l-am strigat, apoi am pornit să-l caut, stăpânindu-mi cu greu furia. Luni la rând îmi călcase pe urme; unde era acum, când aveam nevoie de el?!

Explorasem zadarnic parterul şi am coborât în subsolul plin de vechituri. Mese şchioape, fotolii cu pielea zdrențuită, scrinuri fără uşi, oglinzi aburite, cufere şi sertare de-a valma, lemnărie de tot felul, atâta că abia mă puteam strecura. Deodată am simțit sub tălpi răceala apei – un fir subțire, prelingându-se pe podea, unindu-se cu altul, şi altul, într-un pârâu de o palmă, care şerpuia alene spre un loc numai de el ştiut. Aplecându-mă, am desluşit o albie miniaturală, săpată în lespezile de gresie: apa aceea cursese pe-acolo mulți ani ca să-şi croiască asemenea făgaş. M-a cuprins un neastâmpăr straniu şi, uitând de întuneric, de bătrânul ce se făcuse nevăzut, de bateriile pe jumătate sfârşite, am urmat micul şuvoi. După o vreme, lângă perete s-a ivit un spațiu liber – poiană în hățişul încremenit al mobilelor. În mijloc, o spărtură în podea, unde veneau să moară o duzină de pârâiaşe aidoma celui care mă adusese aici. M-am lăsat în genunchi lângă oglinda argintie. Apa era limpede, atât de adâncă încât nu izbuteam să-i zăresc fundul. Undele păreau străbătute de luciri iuți, ca nişte licurici; dar apropiind lanterna, am văzut că formele sidefii, îngrămădite unele într-altele, pluteau nemişcate, nu departe de mine. Înainte să mă gândesc ce fac, îmi afundasem brațul până la umăr; am apucat ceva lunecos, am tras cu putere şi prada smulsă apelor a ieşit la iveală într-o ploaie de stropi. Un ciucure de cristal… Mi-am amintit de candelabrele atârnate în toată casa, până şi în cele mai înguste coridoare; aceeaşi dantelărie şlefuită, aceleaşi sclipiri sidefii, nepălite de ani.

Un candelabru sub ape? Fără să şovăi am păşit peste marginea gropii. Vârful piciorului nu întâlnea nimic şi atunci l-am coborât şi pe celălalt, rămânând agățată în mâini. M-am cufundat cu grijă în undele care mă învăluiau cu moliciunea lor senzuală; când mi-au trecut de mijloc, brațele începuseră să-mi tremure de încordare şi, hotărându-mă deodată, mi-am dat drumul.

M-am dus la fund ca un bolovan. Țineam ochii larg deschişi, rotindu-mi privirea prin sala imensă, cu pereții acoperiți de rafturi îndoite sub povara miilor de volume. Când am atins covorul, lângă picioarele de leu ale mesei pe care se înşiruiau sfeşnice de argint, m-a pufnit râsul: un hohot nebunesc, năvalnic, cu neputință de stăpânit. M-am oprit abia după ce înghițisem destulă apă ca să-mi vin în fire. Toate erau reale. Şi biblioteca înecată şi căminele de marmură în care nu ardea nici un foc şi fotoliile-scoici, din piele neagră.

Cu salturi stângace – fugă de vis, imposibil de lentă – m-am apropiat şi mi-am trecut degetele peste cotoarele rotunjite: Homer, Haffiz, Dostoievski, Shakespeare, Dickens, Zola... Am rostit ceva, o întrebare sau o şoaptă uimită şi bulele de aer mi s-au desprins de pe buze, ridicându-se spre tavanul de nuc sculptat. Citeam titlu după titlu – scrise în cuvinte potrivite, cu har sau doar cu meşteşug, erau acolo nostalgiile, păcatele, năzuințele omeneşti dintotdeauna. Eterna poveste a sufletului în căutare de sine, eterna goană după idealul cu neputință de atins. Înțelepciunea şi nebunia lumii.

Mi se pusese un nod în gât. M-am întors cu spatele la rafturi şi atunci am zărit volumul zăcând pe covor. Paginile se răsfoiau singure şi cerneala se prelingea într-un nor negru, aidoma sângelui unei vietăți răpuse. O carte moartă, în cimitirul cărților îngropate sub lespezi străvezii... Deodată, mi s-a părut că literele de pe cotoare încep să tremure, să se subțieze. Privirea mi se împăienjenea şi un val de amețeală m-a făcut să bâjbâi în căutarea unui sprijin, dar undele alunecau, înşelătoare, îmi pătrundeau printre buzele strânse. Am zvâcnit în sus, orbeşte, o dată şi încă o dată, până ce m-am izbit cu creştetul de tavan: nu nimerisem spărtura. Am început s-o caut. Tâmplele îmi bubuiau, mă luptam din răsputeri să nu-mi pierd cumpătul, însă frica mi se furişa în vine şi m-am pomenit împingând în grinzile de lemn, râcâindu-le disperată cu unghiile. Apăsarea care-mi strivea pieptul sporea mereu, îmi simțeam picioarele ca de plumb, fiece mişcare mă golea de vlagă, grăbind uitarea. Pe neaşteptate, peştii de cristal ai candelabrului

au prins să se zbuciume în cârligele lor, un curent rece m-a învăluit şi, fără să vreau, am privit în jos.

În sală se deschisese o uşă – nu, o poartă uriaşă, cu canaturile ascunse de rafturi. În prag stătea cineva. Nu i-am văzut decât umbra ascuțită, diformă, însă mi-a fost de ajuns. Cu un țipăt prefăcut în bolboroseală, am pornit mai departe; dibuind marginea gropii, m-am săltat şi am țâşnit ca dintr-o țeavă de tun, pe când aerul îmi exploda în plămâni, copleşitor. M-am cățărat cu mişcări frenetice pe dalele de piatră, am rămas câteva clipe încovoiată, sorbind văzduhul, gâfâind şi tuşind, apoi am luat-o la goană printre vechiturile prăfuite.

Niciodată coridoarele nu-mi păruseră atât de lungi. Când am ajuns înaintea scării genunchii îmi erau moi, dar am suit treptele câte trei deodată, cu un singur gând, o singură dorință: să fiu în camera mea şi să zăvorăsc uşa, alungând amintirea sălii înecate... Însă abia ieşisem din subsol, că m-am pomenit scăldată într-o lumină orbitoare. Becurile ardeau pretutindeni, cum nu le văzusem până atunci în casa-cavou şi m-am oprit sub ploaia albă, strângând pleoapele.

Arsura unei priviri: bătrânul se uita la mine. Ochii i-au întârziat asupra sânilor pe care satinul se lipise ca o piele, au coborât, încet, spre coapsele dezgolite de cămaşa scurtă. Mă înăbuşeam, dar ceva mai puternic decât voința mea mă țintuise locului. Degetele scheletice frământau spasmodic aerul, tăcerea îndesea ziduri de gheață între noi; priveam fascinată pata umedă ce se lățea sub mine, obrajii îmi ardeau, trupul mi-era scuturat de un tremur nervos. Brusc, bătrânul mi-a întors spatele şi vraja s-a rupt. Din câteva salturi eram pe coridor, apoi în cameră, împroşcând stropi în toate părțile. M-am prăvălit în pat şi într-o clipă adormisem – un somn greu, fără vise, mai curând încremenirea unei statui.

*

Mă chema un glas depărtat, atât de slab încât nu izbuteam să-i deslușesc strigătele-şoapte. Am sărit din aşternut – în cameră nu era nimeni. Dar uşa rămăsese dată de perete, lumina aprinsă, foile împrăştiate pe masă, cearşaful îngrămădit lângă pat. Fusese bătrânul aici, cu mine...? M-am rezemat de stâlpul baldachinului, aşteptând ca fantomele cuibărite

sub frunte să dispară, însă chemarea s-a auzit iarăşi. Glasul îmi părea cunoscut şi când a răsunat din nou, poruncitor, m-am răsucit spre oglinda cât peretele. Femeia dinăuntru eram eu; şi totuşi, era alta. Avea trupul meu, chipul meu, cămaşa în care dormisem. Dar pleoapele şi buzele îi luceau, negre şi surâdea îngăduitor – ori, poate, malițios. A întins brațele. M-am apropiat supusă, cu paşi de somnambul; în vreme ce degetele ni se încleştau, mi-a trecut prin minte că visez. Apoi m-am lăsat smulsă, trasă prin perdeaua argintie a sticlei şi n-am mai simțit nimic.

… Dincolo de oglindă era noapte. O negură cleioasă, prin care mergeam fără să ştiu de când sau încotro. Înapoi şi înainte acelaşi întuneric, sub tălpi pietre ascuțite zdrelindu-mi carnea, câte o fâşie de nisip, nici un fir de iarbă. Şi flăcările. Întâi licăriri stinghere, pe urmă tot mai mari, subțiind bezna. La răstimpuri, o răbufnire de vânt le făcea să crească pe neaşteptate şi vârtejuri de aer cald se năpusteau asupră-mi. Orizontul se preschimba într-o dungă purpurie, văzduhul începea să dogorească. Mi-am dus mâna la buze, la pleoapele ce mă usturau: erau umede şi pe degete mi-au rămas pete negre, care nu voiau să se şteargă… Târziu, foarte târziu, am ajuns la primele focuri. Mormane peste mormane de cărți din care vâlvătăile muşcau lacome înălțau un labirint cu ziduri şi bastioane roşii, întrerupte de ruine fumegânde. De pretutindeni, foşnetul paginilor mistuite se ridica într-un vaiet neîntrerupt şi rugurile ardeau, ardeau întruna.

Rătăceam prin ninsoarea de funingine ce mi se lipea de cămaşă, de pielea scăldată în sudoare. Uneori, câte un perete de flăcări se năruia în spatele meu, alteori calea era închisă cu metereze de jeratic. Fiece răsuflare îmi zgâria pieptul şi, trecând de ultima movilă, m-am prăbuşit istovită.

Un râs scârțâitor: bătrânul, într-o mantie largă, cu capul gol, mă privea. Avea în mână o carte; cu mişcări parcă încetinite a azvârlit-o şi am auzit fâlfâitul paginilor în zborul moale, curmat de flăcările ce înhățau pasărea de hârtie.

Am sărit în picioare, însă bătrânul m-a apucat de plete şi, dintr-o smucitură, a sfâşiat satinul înnegrit. Țipătul mi-a murit pe buze – acum ştiam cine este, ştiam că toate pe lume i se supun, temându-se numai de el. Doar că mi-l închipuisem altfel: nepăsător, fără patimi. Avea *el* slăbiciuni, păcate?

Degetele de os mi s-au înfipt în trup ca nişte cârlige. Un miros de crini putreziți l-a biruit pe cel de hârtie arsă, apoi sânii mi s-au strivit de pieptul

din care nu se ridica nici o răsuflare. Sfârşitul – nici durere, nici bucurie, numai amintiri destrămându-se ca aburul în furtună. Şi apoi? În noaptea cea fără de capăt aveam să fiu a *lui*, pentru totdeauna.

Deodată, din depărtare s-a ridicat un murmur de puhoaie revărsate şi pământul a început să se cutremure. Cel care nu cunoştea îndurarea s-a răsucit într-acolo săltându-mă ca pe o povară de nimic. M-am zvârcolit zadarnic: fără să mă ia în seamă, privea la primele umbre ce intrau în crepuscul şi am văzut că erau oameni. Mulțimi fără număr, înaintând alături, într-o tăcere mai amenințătoare decât orice strigăt. Chipuri străine şi totuşi atât de cunoscute... Menestreli, bufoni, regi şi regine, corăbieri, husari, arcaşi, centurioni. Un bărbat cu joben ținând de mână un băiețel în zdrențe, o fată în crinolină lângă un samurai purtându-şi sabia de-a curmezişul spatelui, muşchetari, cerşetori, pirați, florărese. Răscrucea timpului şi-a lumilor: un scoțian în plaid şi o gheişă, un soldat german şi unul englez, cu cizmele pătate de acelaşi lut galben, trecându-şi unul altuia țigara, o curtezană călăuzind un bătrân orb. Făpturi neînfrânte, dăruite cu viață de cei care dormeau în toate bibliotecile, înecate, arse, dar niciodată uitate.

Ghearele *lui* s-au crispat, apoi mi-au ieşit din carne. Am lunecat în țărâna amestecată cu cenuşă, iar Păzitorul Uitării a trecut printre cei ce nu-şi plecau ochii dinaintea lui, spre focuri; pe chipu-i neclintit nu se desluşea nici ură, nici dezamăgire. Doar când a păşit în văpaie şi flăcările s-au ridicat până la cer, furioase, mi s-a părut că-i aud urletul: *aşteptare***.**

Cineva m-a prins de braț, ajutându-mă să mă ridic. Un negru cărunt, cu ochi în care se adunase toată bunătatea lumii. Alături îmi zâmbeau grenadierii din Vechea Gardă şi am pornit cu ei pe câmpia de piatră. Unde, când aveam să ajungem? Nu ştiam. Dar undeva, într-o bibliotecă, o fetiță citea deja, ținându-şi răsuflarea, paginile în care femeia în cămaşă de satin, desculță, rătăcea prin subsolul plin de vechituri, smulgea un ciucure de cristal stârnind o ploaie de stropi, se cufunda în apele ce umpleau cimitirul cărților îngropate sub lespezi străvezii...

DIN SERIA JACK REACHER

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

O povestire din seria Jack Reacher
Traducerea: Ştefi Todo

Episodul II

CAPITOLUL ŞAPTE

În acel moment, la Paris era seara precedentă, foarte târziu şi profesorul pensionar vorbea iar la telefon cu baza navală din Guam. Menajera lui Laurent Moutier i-a şoptit că *trebuie neapărat* să dea de fiica bătrânului. Dar profesorul nu ajungea nicăieri. Locotenentul de serviciu din Guam nu avea nicio părere personală despre planurile Pentagonului din China, dar noul post al lui Stan Reacher era clasificat ca secret, aşa că nici un cetățean străin nu va afla nimic despre el. Nici de la Marină. *Nu domnule. În nici un caz.*

Moutier a auzit din patul lui jumătatea de conversație din partea lor. Putea înțelege puțină engleză. Suficient cât să-şi dea seama despre ce e vorba. Ştia exact cum funcționează lucrurile în armată. Practic, la fel ca orice bărbat din secolul douăzeci din Europa a fost şi el militar. Avea deja treizeci de ani când a izbucnit primul război mondial, dar s-a oferit imediat voluntar şi a supraviețuit celor patru ani, luptând inclusiv la Verdun şi pe Somme, şi s-a întors la finalul războiului cu pieptul plin de medalii şi cu nicio cicatrice mai mare decât degetul mijlociu, ceea ce statistic însemna complet neatins. În ziua demobilizării un brigadier lugubru, cu un singur braț şi un singur ochi, i-a dorit numai bine, apoi a adăugat, fără legătură cu nimic:

— Ia aminte la cuvintele mele, Moutier, un mare război lasă într-o țară trei armate: o armată de schilozi, o armată de îndoliați şi o armată de hoți.

Şi Moutier le-a găsit pe toate trei, de îndată ce s-a întors la Paris. Erau persoane îndoliate peste tot. Mame, neveste, logodnice, surori, bătrâni. Cineva a spus că dacă ai scrie un necrolog de o pagină pentru fiecare soldat mort, doar o pagină subțire pe care să treci toate speranțele şi visurile lor, atunci grămada de hârtie ar depăşi în înălțime chiar turnul Eiffel.

Contractul de zece ani cu guvernul a expirat cu o săptămână înainte de prăbuşirea de pe Wall Street şi următorii zece ani au fost grei, cu excepția momentului când a întâlnit-o pe femeia care a devenit rapid soția lui, o frumusețe destul de nebună să se mărite cu o epavă ponosită de patruzeci şi patru de ani ca el. Şi, după un an, au avut singurul lor copil, o fată cu părul ca peria pe care au numit-o Josephine, care a crescut şi s-a măritat cu un militar din marină din New Hampshire, America, şi care în acest moment era de necontactat, în ciuda celor mai mari inovații tehnologice pe care Moutier le văzuse în viața lui, multe dintre ele inventate chiar de Americani.

CAPITOLUL OPT

Stan Reacher şi-a pus şapca de la uniformă şi a plecat la serviciu. Un minut mai târziu, Josie a pornit-o la cumpărături cu o geantă mare şi o pungă subțire. Reacher s-a aşezat pe bordură, aşteptându-l pe băiatul cu furuncul să iasă la joacă. Joe a rămas înăuntru. Dar nu pentru mult timp. Treizeci de minute mai târziu a ieşit şi el, cu părul frumos pieptănat şi îmbrăcat cu un sacou.

— Merg să mă plimb, a spus el.

— La şcoală? l-a întrebat Reacher.

— Mai bine nu vorbesc despre asta.

— Nu ei te umilesc. Tu te umileşti singur. Cum ar putea un scor de sută la sută să te facă să te simți bine dacă deja ştii care vor fi întrebările.

— E o chestie de principiu.

— Nu principiul meu, a spus Reacher. Principiul meu e că ei fac testele astea pentru cei de nivel mediu, ceea ce-mi dă mie şanse destule ca să nu-mi fac griji prea mari.

— Vrei să creadă lumea că eşti de nivel mediu?

— Nu mă interesează ce crede lumea.

— Ştii că trebuie să stai să aştepți livrarea, da?

— Voi fi aici, a spus Reacher. Doar dacă nu vine grasul urât mirositor cu atât de mulți prieteni încât să ajung la spital.

— Nimeni nu va veni cu nimeni. Au plecat toți la un joc cu mingea. În dimineața asta, într-un autobuz. I-am văzut. Vor fi plecați toată ziua.

CAPITOLUL NOUĂ

Telefonul a sosit când Reacher îşi mânca prânzul. Îşi făcuse un sandviş cu brânză şi o cană de cafea şi consumase deja jumătate din ambele când băiatul de la livrări a bătut la uşă. Tipul a desfăcut pachetul şi i-a dat lui Reacher telefonul. I-a spus că trebuie să păstreze cutia. Se părea că e lipsă mare de cutii pe insulă.

Telefonul era un instrument ciudat. Nu semăna cu nici un telefon pe care îl mai văzuse Reacher. L-a pus pe blatul din bucătărie lângă rămăşiţele sanvişului şi l-a studiat din toate unghiurile. În mod clar era străin şi probabil era vechi de treizeci de ani. Din vreun depozit al unei naţiuni bătute în vreun război. Existau munţi de lucruri moştenite. O sută de mii de maşini de scris aici, o sută de mii de binocluri dincolo. O sută de mii de telefoane, refăcute şi repuse în funcţiune. Bineînţeles, la timpul potrivit. Să transformi corturile şi cabanele în case de cărămidă permanente în toată lumea, trebuie să fi pus presiune mare pe o mulţime de oameni. De ce să aştepţi după laboratoarele Bell sau General Electric, când poţi umple un camion dintr-un depozit din Frankfurt?

Reacher a găsit mufa în peretele din bucătărie şi a conectat telefonul, apoi a verificat dacă are ton. Avea. Aşa că a lăsat telefonul pe blatul din bucătărie şi a plecat spre plajă.

CAPITOLUL ZECE

Era o plajă grozavă. Mai bună decât cele mai multe pe care le văzuse Reacher. Şi-a scos cămaşa şi pantofii şi a înotat mult în apa albastră, călduţă, apoi a închis ochii şi s-a întins la soare până s-a uscat. Şi-a deschis ochii şi nu a văzut nimic, decât strălucirea soarelui. Apoi a clipit, a întors capul şi a văzut că nu e singur. Cam la cinci metri de el, o fată stătea la soare pe un prosop. Purta un costum de baie întreg. Avea, probabil, treisprezece sau paisprezece ani. Nu era adultă, dar nu mai era nici copil. Avea pe piele perle de apă şi părul îi era neted şi greu.

Reacher s-a ridicat, plin tot de nisip. Nu avea prosop. A folosit cămaşa ca să se cureţe apoi a scuturat-o şi a îmbrăcat-o. Fata a întors capul şi a întrebat:

— Unde locuieşti?

Reacher a arătat cu mâna.

— Mai încolo pe stradă, a spus.

— Pot să merg înapoi cu tine?

— Sigur. De ce?

— În caz că băieţii ăia sunt acolo.

— Nu sunt. Sunt plecați toată ziua.
— S-ar putea întoarce mai repede.
— Ți-au spus şi ție de prostia aia cu taxa pentru drum?
Ea a încuviințat din cap.
— N-aş plăti.
— Ce-au vrut?
— Nu vreau să-ți spun.
Reacher n-a spus nimic.
— Cum te cheamă? a întrebat fata.
— Reacher, a răspuns el.
— Eu sunt Helen.
— Mă bucur să te cunosc, Helen.
— De când eşti aici?
— De ieri, a spus Reacher. Tu?
— De vreo săptămână.
— Vei sta mult?
— Aşa se pare. Tu?
— Nu sunt sigur, a spus Reacher.

Fata s-a ridicat şi şi-a scuturat prosopul. Avea un corp subțire, mic, dar cu picioare lungi. Avea unghiile de la picioare date cu ojă. Au plecat de pe nisip, intrând pe strada lungă, betonată. Era pustiu în fața lor.

— Unde e casa ta? a întrebat Reacher.
— Pe stânga, aproape în capăt, a spus Helen.
— A mea e pe dreapta. Suntem vecini.

Reacher a condus-o tot drumul, dar când au ajuns mama ei era acasă, aşa că n-a fost invitat înăuntru. Helen i-a zâmbit dulce şi i-a mulțumit, iar Reacher a traversat strada spre casa lui, unde a găsit un aer cald şi închis şi pe nimeni acasă. Aşa că s-a aşezat pe verandă şi a aşteptat să treacă timpul. După două ore, trei subofițeri de marină se întorceau acasă pe motocicletele lor, urmați de încă doi, apoi de încă doi în maşini. Treizeci de minute după aceea, un autobuz american de şcoală s-a întors de la jocul cu mingea şi o mulțime de copii din vecini s-au împrăştiat pe la casele lor, fără să facă nimic decât să arunce priviri dure în direcția lui Reacher. Reacher s-a uitat şi el dur la ei, dar nu s-a mişcat. În parte pentru că nu şi-a zărit ținta. Ceea ce era straniu. S-a uitat de jur împrejur o dată, de două ori şi până când fumul de la maşină s-a împrăştiat era sigur: grasul urât mirositor cu furuncul n-a fost în autobuz.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În cele din urmă Joe s-a întors acasă, tăcut şi preocupat şi necomunicativ. Nu a spus unde a fost. N-a spus nimic. S-a dus doar în bucătărie, s-a spălat pe mâini, a verificat dacă noul telefon are ton, apoi s-a dus să facă un duş, ceea ce era cam neobişnuit pentru Joe în acel moment al zilei. Următorul sosit a fost, surprinzător, tatăl lor, tot tăcut şi preocupat şi necomunicativ. A luat un pahar cu apă, a verificat tonul telefonului şi s-a dus în sufragerie. Ultima sosită a fost mama, luptându-se cu pachetele şi cu un buchet de flori pe care femeile din comitetul de bun venit i l-au oferit când s-au întâlnit la prânz. Reacher i-a luat pachetele din mână şi le-a dus în bucătărie. Ea a observat telefonul de pe blat şi s-a înseninat puţin. Nu s-a simţit niciodată bine până când n-a luat legătura cu tatăl ei şi a fost sigură că el avea ultimele date de contact. Franța era cu şapte ore în urma Japoniei, ceea ce însemna mijlocul dimineții, o oră foarte bună pentru o discuție, aşa că a format numărul lung şi a ascultat soneria.

A găsit-o pe menajeră, bineînțeles, şi un minut mai târziu în casa micuță şi fierbinte din Okinawa era un întreg tărăboi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Stan Reacher a sunat de pe noul telefon direct la funcționarul companiei sale, care s-a înclinat spre un tip, care s-a înclinat spre alt tip, ca piesele de domino şi în treizeci de minute Josie avea rezervat un loc la un zbor civil de seară la Tokyo şi în patruzeci de minute avea rezervarea şi mai departe pentru conexiunea către Paris.

— Nu doreşti companie? a întrebat Reacher.

— Bineînțeles că mi-ar plăcea, a spus mama. Şi ştiu că bunicul Moutier s-ar bucura să te revadă. Dar voi sta acolo două săptămâni. Poate mai mult. Şi tu ai un test de dat şi apoi începe şcoala.

— Vor înțelege. Nu-mi pasă dacă lipsesc două săptămâni. Şi pot să dau testul când mă întorc. Sau poate vor uita de el.

— Mama ta vrea să spună că nu ne putem permite, fiule, a spus tatăl lui. Biletele de avion sunt scumpe.

Şi la fel erau şi taxiurile, dar două ore mai târziu au luat un taxi să-i ducă la aeroport. Un japonez bătrân a apărut cu un Datsun ca o cutie mare, iar Stan s-a aşezat în față, iar Josie şi băieții s-au înghesuit în spate. Josie avea o geantă mică. Joe era curat după duş, dar părul nu îi mai era pieptănat. Reacher avea încă urme de sare şi de nisip de la plajă. Nimeni nu prea spunea nimic. Reacher şi-l amintea destul de bine pe bunicul lui. S-au

întâlnit de trei ori. Avea un dulap plin de proteze de membre artificiale. Se pare că moştenitorii veteranilor decedaţi erau încă obligaţi oficial să returneze protezele către producători pentru reglare şi o eventuală refolosire. Fusese parte a înţelegerii din trecut. Bunicul Moutier spunea că în fiecare an apărea cineva la uşa lui. Câteodată câte două sau trei persoane pe an. Unele proteze erau făcute din picioare de masă.

Au coborât la aeroport. Era întuneric şi aerul începea să se răcească. Josie l-a îmbrăţişat pe Stan şi l-a sărutat, l-a îmbrăţişat pe Joe şi l-a sărutat, l-a îmbrăţişat pe Reacher şi l-a sărutat, apoi l-a tras deoparte şi i-a şoptit insistent la ureche o propoziţie lungă. Apoi a plecat singură la linia de îmbarcare.

Stan şi băieţii au urcat o scară exterioară lungă la puntea de observaţie. Au văzut un JAL 707 aşteptând pe pistă, luminat şi bâzâind, înconjurat de vehicule însoţitoare. Avea scările puse la uşa din faţă şi motoarele erau pornite încet. Dincolo de pistă se vedea o privelişte nocturnă a întregii jumătăţi de sud a insulei. Strada lor lungă betonată se întindea imperceptibil la distanţă, la depărtare de kilometri la sud-vest. În cartier ardeau zece mii de flăcări mici. Focuri de tabără în curţile din spate, fiecare cu licăriri luminoase la bază şi trimiţând în aer fire subţiri de fum.

— Gunoiul de noapte, a spus Stan. Reacher a aprobat din cap. Fiecare insulă pe care fusese avea probleme cu gunoiul. De obicei cam o dată pe săptămână, arderea era singura soluţie pentru orice, inclusiv pentru resturile de mâncare. Tradiţional, în fiecare cultură. Cuvântul foc de tabără venea de la foc de oase[1]. Cunoştinţe generale. Văzuse un mic incinerator electric în spatele micii case fierbinţi.

— L-am ratat săptămâna asta, a spus Stan. Aş fi vrut să ştim.

— Nu contează, a spus Joe. Încă nu prea avem gunoi.

Au aşteptat toţi trei, înclinându-se în faţă, cu coatele pe balustradă, apoi Josie a apărut sub ei, una dintre cei cam treizeci de pasageri. A mers către pistă apoi, la baza scărilor, s-a întors şi le-a făcut cu mâna. Apoi a urcat şi a intrat în avion, pierzându-se din vedere.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Stan şi băieţii au privit avionul decolând, înclinându-se şi ridicându-se, i-au privit luminiţele cum dispăreau, au aşteptat până când zgomotul puternic s-a stins şi apoi au coborât în rând pe scara lungă. Au făcut drumul spre casă pe jos, ceea ce era un obicei al lui Stan atunci când Josie nu era cu ei şi distanţa era mai mică de treisprezece kilometri. Două ore de marş rapid. O nimica

[1] În original în engleză *bonfire* – foc de tabără, *bone fire* – foc de oase.

toată pentru un militar din marină şi mai ieftin decât autobuzul. A fost un copil din vremea Depresiei, nu că parcimonia dură a familiei sale din New England ar fi fost semnificativ diferită chiar într-o vreme a bogăției. Nu risipeşti, nu doreşti, te descurci şi repari, nu faci o expoziție din tine. Propriul tată nu şi-a mai cumpărat haine de la vârsta de patruzeci de ani considerând că ce avea până atunci va dura mai mult decât el, iar un alt comportament ar fi fost considerat o extravaganță nesăbuită.

Focurile de tabără erau aproape stinse când au ajuns pe strada lor. Straturi de fum pluteau încă în aer şi mirosea a cenuşă şi carne arsă chiar şi în interiorul căsuței. S-au dus direct la culcare sub aşternuturile subțiri şi zece minute mai târziu era linişte peste tot.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Reacher a dormit prost, prima dată visându-şi bunicul, ca pe un feroce bătrân francez, fără membre şi echipat cu patru picioare de masă, mişcându-se şi crescând ca o piesă de mobilier. Apoi a fost deranjat dis-de-dimineață de ceva care se furişa în curtea din spate, o pisică sau o rozătoare sau vreun măturător, şi apoi, mai târziu, când telefonul a sunat de două ori. Prea devreme pentru ca mama sa să fi ajuns la Paris, prea târziu pentru a anunța un accident fatal în drumul spre Tokio. Altceva, evident, aşa că l-a ignorat de ambele dăți. Joe s-a ridicat în acel moment, aşa că Reacher a profitat de avantajul singurătății, s-a întins şi a continuat să doarmă, până la ora nouă, când era prea târziu pentru el.

I-a găsit pe tatăl şi pe fratele lui în bucătărie, ambii tăcuți şi emanând o tensiune pe care el o considera excesivă. Fără discuție că bunicul Moutier era un bătrân simpatic, dar la nouăzeci de ani şi speranța de viață are o limită, prin definiție. Nu era o mare surpriză. Tipul trebuia să dea colțul cândva. Nimeni nu trăieşte veşnic. Şi el deja a depăşit toate previziunile. Tipul avea deja douăzeci de ani când au zburat frații Wright[2], pentru numele lui Dumnezeu.

Reacher şi-a făcut propria cafea, pentru că îi plăcea mai tare decât o bea restul familiei. Şi-a prăjit pâine, şi-a turnat cereale, a băut şi a mâncat şi între timp nimeni n-a vorbit cu el. Într-un final, a întrebat:

— Ce e?

[2] Frații Wright: Orville (19 august 1871 – 30 ianuarie 1948) şi Wilbur (16 aprilie 1867 – 30 mai 1912) au reuşit pentru prima oară în istoria aeronauticii să efectueze un zbor dirijat cu un aparat de zbor cu motor (mai greu ca aerul) în anul 1903.

Privirea tatălui său s-a înmuiat, s-a rotit, a traversat ca o piesă de artilerie şi s-a întors fixându-se pe un punct pe blatul mesei la câțiva centimetri de farfuria lui Reacher.

— Telefonul de azi dimineață, a spus el.

— Nu-i vorba de mama, nu?

— Nu, nu-i asta.

— Atunci ce-i?

— Avem probleme.

— Cine, toți?

— Eu şi cu Joe.

— De ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat Reacher.

Dar în acel moment a sunat soneria, aşa că n-a primit răspuns. Nici Joe, nici tatăl său nu s-au mişcat, aşa că Reacher s-a ridicat şi s-a îndreptat spre hol. Era acelaşi băiat de la livrări de ieri. Au trecut prin acelaşi ritual. A desfăcut o cutie pe care a reținut-o şi i-a dat lui Reacher o bobină grea de cablu electric. Părea că sunt vreo sută de metri acolo. Bobina era de mărimea unei roți de maşină. Cablul era pentru instalații electrice casnice, precum Romex[3], greu şi rigid, învelit în folie de plastic gri. De un lanț scurt era ataşat şi un cleşte de tăiat cabluri.

Reacher l-a lăsat pe podeaua din hol şi s-a dus înapoi în bucătărie.

— De ce avem nevoie de cablu electric? a întrebat.

— Nu avem, a răspuns tatăl lui. Am comandat cizme.

— Ei bine, nu le-a primit. Ai primit o bobină de cablu.

Tatăl a oftat în semn de frustrare.

— Atunci cineva a făcut o greşeală, nu-i aşa?

Joe n-a spus nimic, ceea ce era foarte neobişnuit. În mod normal, într-o situație din asta imediat ar fi lansat o serie de analize speculative, întrebând despre natura şi formatul codurilor comenzii, arătând că numerele pot fi uşor inversate, gândind cu voce tare despre cum tastatura QWERTY nu are literele una lângă alta în ordine alfabetică, şi, prin urmare cum dactilografele neîndemânatice sunt totdeauna predispuse să facă greşeli din neatenție, cum ar fi, să zicem, în loc de încălțăminte, obiecte de uz casnic[4]. Aşa funcționa creierul lui. Totul trebuia explicat. Dar n-a spus nimic. Stătea doar acolo, complet mut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Reacher din nou, spărgând tăcerea.

— Nimic pentru care să-ți faci tu griji, i-a răspuns tatăl.

— Va fi dacă voi doi nu vă înseninați. Ceea ce bănuiesc că nu se va întâmpla curând, judecând după privirea pe care o aveți.

— Am pierdut o carte codificată cu planuri, a spus tatăl său.

— O carte cu planuri pentru ce?

— Pentru o operațiune pe care s-ar putea să o conduc.

---

[3] Marcă de cabluri foarte cunoscută şi răspândită în SUA.

[4] În engleză încălțăminte – *footware*, obiecte de uz casnic – *hardware*.

— China?

— De unde ştii?

— Ce altceva a mai rămas?

— E doar o teorie acum, îi spuse tatăl său. Doar o opțiune. Dar există planuri, bineînțeles. Şi ar fi jenant dacă s-ar afla. Se presupune că suntem alături de China acum.

— Era destul în cartea respectivă ca să înțeleagă cineva ceva din ea?

— Cu uşurință. Nume reale plus coduri echivalente pentru două oraşe, plus echipe şi divizii. Un analist inteligent ar putea pune lucrurile cap la cap şi ar afla unde vom merge, ce vom face şi câți dintre noi vor veni.

— Cât de mare-i cartea?

— O carte normală cu mecanism de închidere în trei puncte.

— Cine a avut-o ultima dată? a întrebat Reacher.

— Cineva de la planificare, i-a spus tatăl. Dar era responsabilitatea mea.

— De când ştii că s-a pierdut?

— De aseară. Telefonul de azi dimineață mi-a comunicat că nu a fost găsită, ca urmare a căutării pe care am ordonat-o.

— Nu-i bine, a spus Reacher. Dar cu ce e implicat Joe?

— Nu e. Asta-i o altă problemă. Celălalt telefon de azi dimineață. De necrezut, altă chestie cu mecanism de închidere în trei puncte. Lipsesc răspunsurile la test. De la şcoală. Şi Joe a fost ieri acolo.

— Nici n-am văzut răspunsurile, a spus Joe. Şi cu siguranță n-am luat nimic cu mine.

— Şi mai exact ce-ai făcut acolo? a întrebat Reacher.

— Până la urmă nimic. Am ajuns până la biroul directorului şi i-am spus secretarei că vreau să vorbesc cu tipul despre test. Apoi m-am răzgândit şi am plecat.

— Unde erau răspunsurile?

— Se pare că pe biroul directorului. Dar n-am ajuns niciodată atât de departe.

— Ai fost plecat destul de mult.

— M-am plimbat.

— În jurul şcolii?

— Şi acolo. Şi în alte locuri.

— Erai în clădire la ora prânzului?

Joe a dat aprobator din cap.

— Şi asta e problema, a spus el. Ei cred că atunci le-am luat.

— Ce se va întâmpla?

— E o violare a onoarei, evident. Aş putea fi exclus un semestru. Poate tot anul. Apoi mă vor trece cu o clasă înapoi, ceea ce ar însemna acum două clase. Noi doi am putea ajunge în aceeaşi clasă.

— Mi-ai putea face temele, a spus Reacher.

— Nu e distractiv.

— Nu-ți face griji. Oricum până la sfârşitul semestrului ne vom muta din nou.

— Poate că nu, le-a spus tatăl lor. Nu dacă eu voi fi la carceră, sau degradat la soldat şi trecut la pictatul bordurilor pentru tot restul carierei. Vom fi cu toții blocați în Okinawa pentru totdeauna.

Şi în acel moment sună telefonul din nou. Tatăl lor a răspuns. Era mama lor din Paris, Franța. Tatăl s-a forțat să adopte un ton mai vesel, a vorbit şi a ascultat, apoi a închis şi le-a relatat noutățile: că mama lor a ajuns în siguranță, că nu se aşteaptă ca bătrânul Moutier să mai trăiască mai mult de vreo două zile şi că mama lor este tristă din cauza asta.

— Mă duc la plajă, a spus Reacher.

Va urma...

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 10

47

La mare altitudine deasupra Mării Baltice
13 august 1940

Force 1992 era într-o stare de spirit sumbră după aflarea morții lui Moose și Hoppy. Fuseseră doi tineri ofițeri foarte apreciați de către toți camarazii. În acea seară a avut loc un scurt serviciu funerar la care cu toții au lăsat să le scape o lacrimă.

Totuși, mai era treabă de făcut, așa că în dimineața următoare, un *Canberra Recce* a decolat și a urcat la altitudinea de aproape 50.000 picioare zburând către statele baltice, Estonia, Lituania și Letonia. Toate erau ocupate de naziști, iar simpatizanții britanicilor au transmis la Londra informația referitoare la un mic, dar foarte rapid avion care a fost observat în Lituania, în apropierea coastei.

Știrea i-a intrigat pe cei de la Informații care căutau aerodromul-bază și/sau fabrica producătoare de *Me* 262. Ca urmare, a fost autorizată o misiune pentru

Canberra care zbura acum cu mult deasupra oricărui pericol reprezentat de inamic fiind practic invizibil pentru ochii de la sol.

Ruta de zbor i-a purtat peste Copenhaga și Malmö către Vilnius, în Lituania. Fusese realizată din timp o hartă din fotografii ce acopereau douăzeci de benzi cu o lungime de 150 mile. Dar, tot era nevoie de două zboruri pentru a completa misiunea, deoarece de fiecare dată timpul de tranzit era de circa o oră. *Canberra* va avea doar aproximativ două ceasuri pentru survolarea zonei și realizarea de fotografii.

Primul zbor al misiunii a decurs destul de monoton și *Canberra* PR9 a luat fotografii de la altitudine de 40.000 picioare de la verticala părții de nord a Lituaniei – aceasta va permite analiștilor fotografici să creeze o serie de imagini stereo, care vor ajuta la identificarea sigură a obiectivului. De fapt, au fost observați de la sol, dar nu s-a putut face nimic împotriva lor, așa că *Recce* a virat nestingherit spre vest către bază și a aterizat la prânz. Filmul a fost recuperat și aparatele au fost reîncărcate cu casete în timp ce echipajul prânzea.

La ora 1400 *Canberra* a decolat în misiunea de după-amiază după ce a fost realimentat și verificat.

Zborul către obiectiv a fost lipsit de evenimente și avionul a sosit în zonă la ora 1515. În același timp, analiștii care studiau filmul făcut dimineață au făcut câteva descoperiri alarmante.

La ora 1730, navigatorul de pe PR9 a decuplat camera verticală după executarea ultimului tur, iar pilotul a început urcușul lent către 50.000 picioare, altitudinea pentru zborul spre casă. Ambii erau foarte obosiți, fiind treji de mai bine de 12 ore. În mod normal, nu se permitea echipajelor să depășească criteriul strict al „duratei serviciului”. Dar, datorită situației unice și importanța sarcinii – regulile au fost ignorate în ultimul timp.

Faptul a fost cu totul dezastruos pentru Al Norman și Steve Hicks. Celălalt *Canberra Recce* era trimis în misiune similară deasupra Franței și Germaniei, și nu a fost nici o cale ca cele două echipaje să fie cruțate de aceste misiuni excesiv de lungi și obositoare.

În momentul în care *Canberra* depășea 45.000 picioare, motorul din dreapta s-a oprit. Un singur motor era suficient să mențină avionul în zbor și să-l ducă acasă dacă urmau instrucțiunile. Însă acest tip de avion avea o problemă legată de poziția motoarelor pe aripi. Se aflau la câteva picioare depărtare de fuselaj și atunci când unul se oprea, avionul avea tendința să se răsucească în partea în care se afla acesta.

Procedeul standard, exersat frecvent de către echipaje, era ca să se apese total pe palonierul din partea opusă pentru a menține avionul pe direcție și la orizontală. În anii ’70 au fost câteva incidente în care au fost implicați piloți tineri ce se pare că au apăsat pe pedala „greșită” provocând răsucirea violentă a avionului și intrarea în

vrie fatală. Așa s-a întâmplat la RAF Wyton în 1976 când *Canberra* a spiralat în vrie de la 1.000 picioare prăbușindu-se peste o casă – echipajul a fost ucis.

Poate că s-a întâmplat doar pentru că Al Norman era obosit, sau chiar plictisit de monotonia a zece ceasuri petrecute în cockpit, dar a făcut și el aceeași greșeală mortală.

Avionul a intrat instantaneu într-o vrie necontrolabilă cei ducea cu mare viteză către sol. Se aflau cam la 60 mile nord-est de Königsberg (Kaliningrad) – și încă deasupra solului. Chiar dacă s-ar fi gândit la această variantă, nu era absolut nici o șansă de a controla direcția deasupra apei pentru a evita ca epava să cadă în mâinile inamicului.

Când avionul a ajuns la 20,000 picioare, Al Norman a ordonat navigatorului să se catapulteze[1]. Steve Hicks a tras de maneta de ejecție a scaunului aflată între picioare. Într-o catapultare controlată și calmă, mai întâi ar fi tras MDC – *miniature detonation cord* – ce comanda detonarea unei trape aflate deasupra scaunului. Dar, astăzi nu a avut timp pentru pregătirea ieșirii, așa că a tras doar de manetă cât de tare a putut. Pentru că sistemul de catapultare era setat ca mai întâi să acționeze asupra scaunului din față, el a fost ejectat primul… și s-a izbit de trapa închisă încă. Nimeni, niciodată nu a supraviețuit catapultării cu scaunul din față dintr-un PR9 – nici Steve nu a făcut excepție. Și-a rupt gâtul când a izbit trapa cu capul dizlocând-o. La trecerea prin deschizătură, brațele i-au fost sfâșiate de marginile acesteia, iar pixurile din buzunarele de pe mânecile costumului i s-au înfipt adânc în carne.

Dar, nimic din toate aceste nu mai contau atunci când trupul i-a plutit liniștit până la sol, unde, în cele din urmă, a fost recuperat de niște țărani germani și predat imediat autorităților, care n-au priceput nimic văzând uniforma și, mai ales, plăcuțele de identificare din 1992. Vestea a ajuns la Berlin și în cele din urmă, trupul a fost transportat în capitală pentru examinare ulterioară. Scaunul de catapultare recuperat a fost un mister total!

Al Norman a avut o soartă asemănătoare. A supraviețuit catapultării rezonabil de bine, trecând prin spărtura făcută în cupolă de sistemul automat MDC. A plutit către sol, dar, spre oroarea sa, și-a dat seama că va cădea în apă, la nord de Königsberg. Nu a putut face nimic pentru a preveni inevitabilul și a plonjat dur în apa rece ca gheața – cam 5^0C.

Vântul a umflat parașuta și a început să-l tragă violent pe suprafața apei sărate. Încercă să decupleze parașuta de la chingi, dar pur și simplu nu avea destulă putere. Era în vârstă de 50 ani și nu purta costum de imersiune care era obligatoriu la zborurile deasupra apelor reci. Dar, pentru că ei veneau din vara 1992, hainele pentru vreme rece nu au fost prevăzute și nici purtate.

[1] La varianta Canberra PR9 locul navigatorului este în fața pilotului (în botul avionului).

În consecință, apa înghețată i-a umplut gura provocându-i accese de tuse și stare de șoc. În curând, apa rece a Balticii i-a înțepenit degetele și nu au mai avut îndemânarea și forța de a deschide cataramele parașutei. După ce a fost târât 300 metri pe suprafața apei, Al a murit de extenuare datorită expunerii la frig și pătrunderii apei în stomac. Aceasta a fost cauza finală a morții. Pur și simplu s-a înecat.

Când, după câteva ceasuri, trupul i-a fost recuperat o navă germană de patrulare, era înghețat bocnă.

Și cadavrul său a fost transportat la Berlin, iar *Abwehr* a înțeles că au un pilot și un navigator proveniți dintr-un avion necunoscut. *Admiral* Canaris a bănuit cine ar putea fi aceștia și a ordonat la Königsberg o masivă operațiune de căutare a avionului implicat, dar fără nici un rezultat. Nimeni nu l-a văzut prăbușindu-se sau aterizând și după trei săptămâni de vânătoare lipsită de succes, s-a presupus că misteriosul avion a căzut în mare, fiind pierdut pentru totdeauna.

* * *

În 1946, când Königsberg și zona înconjurătoare a fost dăruită Sovietelor, un mare număr de cetățeni sovietici au fost relocați acolo în încercarea de rusificare a noului district. Limba rusă a înlocuit limba germană și au fost construite numeroase case pentru adăpostirea nou-veniților. Mulți dintre rezidenții nativi germani au sfârșit în Siberia.

!n 1946, pe când se defrișa o pădure de pini pentru a face loc unei fabrici, a fost găsită epava veche a unui avion din vremea războiului.

Lucrările de șantier au fost imediat oprite, au fost instituite măsuri stricte de siguranță, iar *Canberra* PR9 a fost excavată cu grijă și transportată la Moscova pentru examinare tehnică.

* * *

Todd Morrissey a așteptat întreaga noapte ca mult întârziatul PR9 să se întoarcă la Middle Fleckney. La miezul nopții a trebuit să renunțe la orice speranță că-l va mai revedea.

Era devastat. Acum erau nouă dintre prietenii săi morți în această teribilă experiență. Își pierdea cu repeziciune orice urmă de răbdare în legătură cu această situație nenorocită. Nimeni din Formația *FlyPast* nu se angajase pentru așa ceva și a decis că primul lucru pe care trebuie să-l facă în dimineața următoare este să aibă o discuție extrem de serioasă cu tatăl său.

Dacă Todd își va impune punctul de vedere, nu va mai fi nici o misiune de luptă până la 8 septembrie.

Nimeni nu va mai muri din cauza lui, sau a uneltitorului, mincinosului lipsit de inimă, tatăl său.

Totuși, spre mâhnirea sa, nimeni nu putea explica cu exactitate ce s-a întâmplat cu *Canberra*. Doar s-au sugerat câteva variante:

1- S-ar fi putut să fi aterizat pe undeva ca urmare a unei situații de urgență și acum erau prizonierii naziștilor, iar PR9 în mâinile inamicului. Nu voia să accepte această alternativă – nu voia să creadă că Al și Steve să fi renunțat atât de ușor.

2- S-ar fi putut să se fi prăbușit pur și simplu, sau să se fi catapultat în mare după o defecțiune tehnică majoră. Dacă așa era, cei de la Middle Fleckney nu vor mai afla nimic despre cei doi.

3- S-ar fi putut să fi fost doborâți – dar nu era posibil… sau era? *Me* 262 nu avea posibilitatea să ajungă la o asemenea altitudine. Jim Charles îi informase deja referitor la plafonul operațional al lui 262, iar PR9 zburase la 50.000 picioare – cu mult deasupra altitudinii la care putea ajunge orice avion din acea vreme.

4- S-ar fi putut să se fi catapultat deasupra pământului și acum erau prizonieri – sau morți – iar inamicul avea în mâinile sale o epavă valoroasă de cercetat și doi captivi importanți pe care să-i interogheze sau că-i folosească ca ostateci.

Todd prefera ultima variantă. Dar, indiferent care a fost soarta nenorocosului *Canberra*, prezența *Force* '92 la Middle Fleckney era cu siguranță compromisă.

Și dimineață, a fost sigur că Al și Steve sunt dispăruți pe veci.

Dar, trei zile mai târziu, un ofițer de la Informații – colonelul Blunt – a venit de la Londra cu copii ale *Deutsche Allgemeine Zeitung* și *Münchener Beobachter*. Pe paginile șase ale acestor ziare naziste erau fotografiile lui Al Norman și Steve Hicks. Era evident că sunt morți, iar articolele au fost traduse de colonel pentru Todd și tatăl său.

„*Dr. Goebbels și-a pus în priză mașina de propagandă. Pretinde că britanicii au atacat Germania cu o secretă și teribilă armă de distrugere în masă. Zice că cei doi morți erau echipați în uniforme speciale cu însemne neobișnuite.* Führer*-ul va lua măsuri totale pentru a riposta acestui atac sălbatic și fără precedent*."

Într-un fel, Todd a simțit multă ușurare. Măcar știa sigur că Al și Steve nu erau prizonieri, deci nu vor suferi în mâinile torționarilor de la Gestapo. Totuși, faptul nu-i atenua prea mult durerea ce-o resimțea.

— Deci, asta e. Sunt morți. Dar *Canberra* – există vreo mențiune în legătură cu avionul, colonele?

AVM era practic, cu conștiința netulburată, ca de obicei.

— De fapt… nu. Ceea ce e realmente ciudat. *Hunii* ar fi dorit să expună o asemenea armă teribilă pentru ca să fie văzută de toți. Dar, poate că disecă epava în secret chiar acum pentru a-și însuși câte ceva din tehnologia mult mai avansată.

— Eh, nu vor obține prea multe, a spus AVM pe un ton sec. *Canberra* se bazează pe tehnica de la sfârșitul anilor '40 – doar motoarele reactive s-ar putea să le fie de folos – dacă nu au fost complet distruse la prăbușire. Însă *Me* 262 dovedește că sunt foarte avansați în acest domeniu.

Colonelul a plecat lăsând ziarele lui AVM, care le-a încuiat repede în sertarul biroului său.

— Regret Todd, dar acestea sunt victime de război.

— Dar nu e războiul nostru, tată. Până acum am pierdut unsprezece oameni buni… și pe mama. Când se vor sfârși toate astea? Chiar ne vom întoarce acasă în septembrie?

Air Marshal era impenetrabil.

— Moartea mamei tale m-a afectat la fel de mult ca pe tine, Todd, dar ea a avut o misiune în viață și a murit fericită. Nu regret nici o clipă că am adus-o aici – pe ea și pe oricare dintre voi.

— Dar nu era treaba ta să iei această hotărâre, tată. Ar fi trebuit să le acorzi oamenilor respectul pe care-l merită și să-i lași să aleagă.

Dar AVM nu-și schimba atitudinea.

— Niciodată nu a fost vorba de o alegere, Todd. Dacă nu ne-am fi întors în timp, atunci nici nu ne-am mai fi aflat în 1992.

— Aa, nu, fără chestii stil *Star Trek*, tată. Scutește-mă, te rog. Îmi dau seama că nu pot contrazice acest argument. Acum, te rog să mă scuzi, dar am treabă.

— Exact, Todd, avem treabă, în ciuda morții tragice a camarazilor noștri. Asigură-te că-ți faci treaba așa cum trebuie. De asta depind viețile noastre.

Todd și-a privit tatăl, apoi a plecat, nu înainte de a lansa o lovitură dură:

— Asta nu va împăca familiile celor deja uciși, nu-i așa?

După ce Todd a părăsit biroul, AVM și-a cântărit opțiunile și posibilele viitoare acțiuni.

S-ar putea să aibă mai mult decât o singură problemă cu personalul.

48

Norfolk, Berlin și Lituania
August 1940

Rosie Cartwright și-a săpat singură „groapa”. Blonda atractivă, în vârstă de 28 ani, bărmăniță la taverna *Red Bull* din Swaffham, era o fătucă durdulie și prietenoasă – ba spus pe a’dreaptă, chiar prea „prietenoasă” cu orice soldat, marinar sau aviator care se întâmpla să treacă prin *pub*. Izbucnea în hohote de râs la orice glumiță și era mereu disponibilă pentru *una-pe-la-spate* pe aleea dosnică din spatele tavernei. Îi asculta cu atenție pe tinerii militari depănându-și istorioarele prin care încercau să-i atragă simpatia. Din ele extrăgea frânturi de informații pe care le transmitea cu promptitudine contactului ei. Asta se întâmpla încă din 1938, de când se mutase în localitate venind de la Londra. Locuia deasupra tavernei într-o cameră micuță oferită de proprietar și-și plătea chiria cu câte un *blow-job* ocazional, atunci când nevasta era plecată.

De fapt, nici nu era londoneză. Era din Augsburg, lângă München, și se mutase la Londra în copilărie, când avea 4 ani, imediat după Primul Război Mondial, în 1915. Tatăl său a devenit un anti-britanic convins și s-a alăturat partidului nazist imediat ce a putut. Rosie a urmat școala în Londra, fiind îndoctrinată de tatăl său. În 1938 a fost infiltrată la Swaffham ca agent-cârtiță, unde îi storcea pe soldați de cât de multe informații putea.

Spre ghinionul ei, „și-o trăgea” în același timp cu doi polițiști militari de la Middle Fleckney. Aceștia și-au descoperit „coarnele” într-o dimineață când erau în același schimb și, întâmplător, patrulau pe aceeași porțiune de gard. Conversația se învârtea în jurul sexului, așa cum se întâmpla de obicei în astfel de situații. Amândoi au înțeles că au fost folosiți de voluptoasa bărmăniță și nu a trecut prea mult timp ca să-și dea seama că Rosie le ceruse amândurora informații despre aerodrom.

Ca răzbunare, și-au raportat suspiciunile ofițerului, care a informat autoritatea potrivită din Londra. Rosie a fost pusă sub supraveghere și un agent sub acoperirea de aviator de la Middle Fleckney a vizitat *Red Bull*. Rosie a mușcat momeala și i-a permis să o pipăie în spatele *pub*-ului, după ora de închidere, manifestând însă cam prea mult interes pentru avioanele de la baza RAF.

În consecință, a fost pusă sub urmărire timp de o săptămână la începutul lui septembrie, ducându-i pe cei din Serviciile de Securitate la superiorul ei din Downham Market. În final, s-a ajuns la operatorul radio din Norwich – întreaga rețea de agenți fiind descoperită și arestată.

Pe 16 octombrie, după un proces scurt, Rosie și cei doi colegi naziști au fost spânzurați de Albert Pierrpoint[2] la Wormwood Scrubs.

* * *

În Berlin, venise timpul ca *Admiral* Canaris, șeful *Abwehr*, să-l informeze pe Hermann Göring că a localizat baza avioanelor cu reacție britanice din Norfolk. Nu mai putea să tragă de timp fără a trezi suspiciuni. Nu avea încredere totală în subordonații săi.

Reichsmarschall a fost bucuros și extrem de ușurat, dar nu s-a putut abține să nu-l *muște* pe Canaris.

— Nu prea te-ai grăbit!

Într-un ceas Göring era la *Luftwaffe* OKW pentru a ordona un imediat și devastator raid asupra aerodromului, în dimineața următoare, pe 18 august.

* * *

Reichsmarschall a mai primit și alte vești bune – *Herr Professor Messerschmitt* a confirmat că un nou lot de cincizeci *Me* 262 arau gata să fie livrate.

A primit un mesaj telefonic de la Kretinga și confirmare pozitivă că piloții de transfer au început să aducă lucitoarele reactoare la bazele operaționale avansate din Franța și Olanda. Până la 17 august, *Luftwaffe* avea trei noi *geschwade* pe poziții. Unul de *vânătoare*, unul de bombardament și un *Recce/vânător*-de-noapte, complet dotate și operaționale.

Britanicii vor simți curând întreaga forță a invincibilelor *Blaue-Todd*. Baza lor de reactoare va fi spulberată de bombardament.

Da, viața era frumoasă, și abia aștepta să-i spună și *Führer*-ului noutățile.

* * *

La Middle Fleckney, fotografiile obținute în prima misiune a nefericitului *Canberra* PR9 s-au dovedit a fi extrem de revelatoare. Până la 16 august, analiștii au examinat întreg filmul în nenumărate ceasuri petrecute la mesele iluminate, cu stereoscoape moderne, și spre încântarea lor au găsit în cele din urmă ceea ce căutau.

Lângă un orășel minuscul de pe coasta de nord-vest a țării, a fost depistat un aerodrom prevăzut cu trei hangare mari. Fotografiile au fost mărite și s-a putut

[2] Albert Pierrpoint – timp de circa 25 ani a fost călăul oficial în Anglia. I se atribuie 435 de execuții prin spânzurare. După război, în Germania și Austria a executat circa 200 de criminali de război.

vedea clar avioanele *Me* 262 de la sol; unul pe pistă și câteva parcate în linie lângă hangar.

Cu siguranță, era obiectivul căutat.

Avea grupuri de barăci, turnuri de pază, garduri de sârmă ghimpată și toate anexele obișnuite pe o bază aeriană.

Kretinga va fi următorul lor obiectiv.

A fost planificată o misiune pentru trei sute de bombardiere în noaptea de 17/18 august.

Avioane *Manchester*, *Whitley*, *Halifax*, *Hampden* și *Wellington* erau pregătite, cu încărcătură completă de bombe incendiare de 500 livre, în bazele aeriene din tot estul Angliei. Imediat după miezul nopții, au decolat toate și s-au adunat în formații la 16.000 picioare. Trei sute de avioane s-au îndreptat către obiectivul lor îndepărtat, cu escortă de *vânători* până la coasta olandeză. Dar, după acest punct germanii au știut că au o pradă bogată ce trebuie doborâtă.

Avioane *Messerschmitt Bf*-110G, *Junkers Ju*-88 cărora li s-au alăturat și uimitoarele *Me* 262 s-au ridicat în aer, ghidate de excelentele radare germane.

Nu a fost o luptă dreaptă.

Vânătorii au lovit repede și în forță și până ce britanicii au ajuns la Kretinga pentru a-și executa misiunea de bombardament, au pierdut 20% dintre avioane, spulberate de *Luftwaffe*.

Cu toate acestea, echipajele britanice au dat dovadă de cutezanță și peste 240 bombardiere și-au largat încărcătura nimicitoare asupra aerodromului Kretinga. A fost un atac devastator. Hangarele principale au fost serios avariate și toate construcțiile destinate deservirii avioanelor *Me* 262 au fost distruse iremediabil. La prima vedere părea a fi un succes fabulos.

Dar, așa cum a descoperit *Tornado Recce* ce a survolat aerodromul la douăzeci de minute după ce a căzut ultima bombă, avioanele *Me* 262 părăsiseră „cuibul" înaintea atacului.

Analiștii nu au putut găsi pe film nici o urmă de avion distrus în afara hangarelor și chiar și după o cercetare aprofundată a hangarelor bombardate, nu au găsit nici un rest de *Me* 262.

— Ticăloșii le-au mutat înainte de atac. *Shit*! a exclamat Todd, după ce a primit veștile proaste.

— Am mai pierdut și 43% din cele 300 bombardiere trimise în raid – asta înseamnă 129 de avioane și aproape 600 de oameni. Și totul pentru nimic!

Comandantul bazei era total dezamăgit – a fost o noapte teribilă pentru RAF.

Sir Peter Andrews s-a băgat și el în vorbă:

— *Me* 262 care au fost aduse de curând în Franța și Olanda au masacrat formațiile care se întorceau acasă. Reactoarele au făcut ce au vrut cu avioanele cu viteză mai mică și puțin maniabile. Churchill a ordonat să nu mai fie autorizate asemenea raiduri în viitorul apropiat.

Avioanele împrăștiate din marea formație de bombardament tocmai aterizau pe aerodromurile-bază, multe avariate rău și cu membri ai echipajului răniți. Singura consolare – poate chiar mai mult de atât – era că după toate aparențele linia de producție pentru noile *Me* 262 de la Kretinga a fost distrusă, sau cel puțin va întârzia programul de dotare al *Luftwaffe* cu câteva luni. Sigur, doar dacă nu mai exista și o altă fabrică în Germania sau în altă parte a *Reich*-ului.

Britanicii vor afla curând.

* * *

Era ora 6 am și Todd se ocupa de programarea zilnică a misiunilor *Purple Force*. Ca rezultat al eșecului distrugerii avioanelor *Blaue-Todd*, acum trebuiau să fie din nou descoperite bazele lor.

De aceea, *Canberra Recce* și *Tornado Recce* au fost programate să înceapă cercetarea în nordul Franței și Olandei. *Canberra* a urcat la 50.000 picioare și a demarat o cercetare după un tipar precis, care a continuat cinci ore lungi.

Tornado Recce a pătruns în Franța, la joasă înălțime, escortat de cele două ADV ca acoperire de protecție.

Toate au decolat la 0700.

Canberra ECM și cele trei bombardiere rămase, echipate cu rachete și tunurile încărcate – fără bombe – au intrat în formație puțin după 0700, au urcat în *Combat Air Patrol* deasupra Canalului Mânecii și au așteptat confruntarea cu orice ar fi venit în zbor din Franța spre estul Angliei.

Comitetul executiv a fost extrem de preocupat de eventualitatea ca germanii să execute un raid asupra Middle Fleckney. Apărarea aerodromului a fost considerabil întărită în ultimele două săptămâni. Arestarea celor doi spioni germani a alertat serviciile de securitate asupra probabilității mari de atac aerian.

Drept urmare, un cordon de tunuri antiaeriene Bofors de 40 mm a fost poziționat la cinci mile este de aerodrom. La zece mile era un altul de Oerlikon de 20 mm. În plus, baloane antiaeriene au fost împrăștiate neregulat în jurul întregului perimetru. Pe aerodromul propriu-zis erau câteva tunuri AA Vikers QF 3,7 inch.

Totul a devenit o fortăreață, iar baloanele trebuiau coborâte când avioanele *Purple* reveneau la aterizare. Din fericire, conceptul IFF (*Identification Friend or Foe* -

identificare prieten sau dușman) a fost bine înțeles, așa că a fost mult redusă probabilitatea de a fi doborâte avioanele amice – dar nu și eliminată.

VC-10 și C-130, plus echipele lor de la sol și echipajele de bord au rămas în hangar, împreună cu *Tornado* pentru piese de schimb și nu era nimic de făcut decât să se spere și să se roage, dacă venea atacul aerian german.

Și acesta a venit.

* * *

Göring era extaziat de faptul că *Me* 262 din Lituania au scăpat de distrugere la limită. Avarierea fabricii de producție era nefericită, dar cu puțin noroc, o alta se afla deja în construcție la Frankfurt. Urma să devină operațională și să producă și mai multe 262 înainte de venirea iernii.

Următoarea sa prioritate imediată era distrugerea ciudatelor și neobișnuitelor avioane din Anglia. A ordonat un atac în trei faze asupra Middle Fleckney. Mai întâi, un val de *Do*-17 vor lansa bombe de la altitudine medie, apoi *Stukas* vor bombarda din picaj hangarele și clădirile administrative. La sfârșit, *Blaue Tod* vor ataca cu bombe și tunurile de bord de la joasă înălțime pentru a distruge orice mai era în funcțional la sol.

Trebuia să fie un raid masiv, iar Göring era încrezător în victoria totală. Dacă putea distruge în propriul lui cuib acest inamic incomod, atunci *Bătălia pentru Anglia* va fi câștigată cu ușurință.

Atacul a fost planificat pentru 0800 ora Britaniei, iar acțiunea *Me* 262 la 0830, pentru a permite *Stukas*-urilor să se retragă spre est.

Dar, precum deseori în vreme de război, providența a intervenit în desfășurarea evenimentelor.

La 0800, baza aeriană din Norfolk era pustie cu excepția a trei avioane din hangar.

Și, când bombardierele germane au survolat Lowestoft, *Spitfire* și *Hurricane* le așteptau.

Lupta ce a urmat a fost feroce, sângeroasă și fără cruțare.

* * *

În timp ce germanii decolau de pe aerodroamele lor din Franța, în eter era o hărmălaie totală creată de piloții ce încercau să se adune în *geschwade*. Pălăvrăgeau tare și mult cu acea încredere în sine dată de convingerea că vor avea o misiune ușoară peste Wash[3], unde șansele de a se confrunta cu *vânătorii* erau mici. Geografic

[3] Wash – o prelungire a Mării Nordului în interiorul coastei de est a Angliei.

nu se afla prea la sud, aproape pentru apărătorii Canalului Mânecii, dar nici suficient spre nord pentru a fi la îndemâna forțelor aeriene ce apărau Humber[4] și zona de dincolo.

Dar, nu aveau de unde să știe că aproape fiecare vorbă rostită de germani era monitorizată de *Canberra* ECM și imediat ce au survolat coasta franceză, un baraj oribil de *zgomot-alb* a zdrobit timpanele celor din *Luftwaffe*. Au încercat să schimbe frecvențele, dar după câteva secunde *Canberra* le-a găsit și le-a bruiat și pe acestea.

Urmarea a fost că formația de șaizeci de *Do*-17 a fost atât de zăpăcită încât au trebuit să închidă radiourile. Asta a însemnat că avioanele din fruntea formației nu au mai putut fi avertizate de cele din urmă ce erau atacate.

Și așa, soarta lor a fost pecetluită.

Tornado au picat peste cei din spate și au doborât cât de multe au putut cu tunurile și rachetele. După ce au degajat la altitudine și în mare viteză, *Spits* și *Hurricane* au intrat „în pâine" și s-au servit la discreție. Nu a fost nici un *vânător* german ca acoperire, așa cum fusese planificat. De asemenea, fiind neobișnuit de devreme, se așteptaseră la puțină rezistență din partea RAF.

Cu toate acestea, mai mult de 30 bombardiere au ajuns la Middle Fleckney pe rute alternative, separate și au bombardat aerodromul, provocând avarii severe pistei de decolare și clădirilor anexe. Ar fi fost și mai rău dacă jumătate din forța Luftwaffe n-ar fi ratat atacul și n-ar fi bombardat RAF Marham dintr-o eroare de navigație cauzată de stresul luptei.

Câteva *Do*-17 au fost doborâte de focul de anti-aeriană și multe altele pe cursul de întoarcere peste Canal, în drum spre casă. *Spitfire* și *Hurricane* au fost alarmate de operatorii radar ce coordonau apărarea.

Atacul *Stuka* a avut mai mult succes.

Pe când *Spitfire* și *Hurricane* se întorceau la baze, bombardierele în picaj s-au furișat. O duzină au ajuns la Middle Fleckney, evitând *flak*[5]-ul și nevăzute de *Tornado*, care acum se aflau în criză de combustibil. Chiar dacă ar fi interceptat *Stuka*-urile, nu ar fi avut destul gaz ca să se angajeze în combat.

Hangarul de la Middle Fleckney a fost nimicit.

Piloții *Stuka* au avut lovituri directe în capătul estic, provocând prăbușirea acoperișului și incendierea. Deși echipele de pompieri au prevenit extinderea focului, avionul-cisternă VC-10 a fost grav avariat. Cu siguranță, nu va mai zbura niciodată. Mai mult, Tornado folosit ca rezervă pentru piese a fost lovit de resturi și a fost și el foarte avariat. Ce a mai rămas întreg nu mai conta prea mult după standardele 1992 – dar după criteriile 1960 încă puteau să dea un impuls dezvoltării aviației britanice.

[4] Humber – estuar pe coasta estică a Angliei, la nord de Wash.

[5] Flak – artilerie anti-aeriană.

Singura veste relativ bună era că C-130 parcat la capătul vestic al hangarului – la aproape 300 metri depărtare, a scăpat intact fiind atins doar de fumul incendiilor. Dar, parcarea în hangar a avioanelor apte încă de zbor era acum o problemă. Trebuiau găsite o pistă de aterizare alternativă și un alt hangar, și încă repede.

Me 262 – varianta *vânător/bombardier* – se aflau la doar câteva minute în urma *Stuka*, și deși *Tornado* știau unde se află, nu puteau face nimic, pentru că încă mai căutau cu disperare un loc în care să aterizeze.

Însă, *Canberra* ECM a alertat controlorii de zbor ai *vânătorilor* din zona estuarului Tamisei și a decolat un val nou de *Spits*. Bruiajul i-a ajutat pe piloții britanici, dar era o înfruntare inegală. Doar faptul că erau douăsprezece *Spitfire* împotriva a șase reactoare germane a prevenit masacrul. Britanicii s-au ales cu avarii grele, dar au reușit să-i împiedice (în afară de unul) să ajungă la Middle Fleckney. Acesta a fost o variantă *Recce*, care a evitat cu ușurință *flak*-ul când a survolat zona în viteză – 500 mph – făcând fotografii, după care s-a îndreptat înapoi peste Canal la foarte joasă altitudine, pentru siguranță.

Fotografiile analizate la Berlin au fost incredibil de dezamăgitoare pentru *Oberkommando*. Dezvăluiau faptul că nici un avion nu a fost distrus la sol, cu excepția unuia de un tip necunoscut, cu aripile *în săgeată*, acoperit de ruinele hangarului spulberat.

Misiunea a fost un eșec mizerabil.

Da, aerodromul a suferit distrugeri grave, dar în douăzeci și patru de ore craterele vor fi acoperite de echipele de reparații, iar pista va fi din nou utilizabilă. Din fericire pentru *Force* 1992, capătul vestic al hangarului a supraviețuit atacului și, după aterizare, avioanele rămase au putut fi îngrămădite acolo.

De fapt, au fost norocoși că s-au putut întoarce la Middle Fleckney. *Canberra* și *Tornado* care fuseseră de dimineață în misiune au fost nevoite să aterizeze la Marham – la câteva mile mai la nord de Middle Fleckney. Când au încercat să aterizeze pe baza lor, a fost evident că încă nu o pot face pe pista afectată. Ca urmare, s-au abătut la Marham, care era de asemenea avariat, nu însă și pista. Cele opt avioane cu reacție au aterizat și au oprit imediat motoarele, în speranța că rămășițele de combustibil le vor permite să execute zborul de cinci minute spre casă. Tot ce puteau face era să aștepte neajutorați, până ce pista de la Middle Fleckney va fi suficient de repede reparată pentru a le permite aterizarea fără să riște prea mult avarierea motoarelor. Așa că, au așteptat tensionați la RAF Marham, rugându-se să nu fie surprinși în câmp deschis de un alt atac preventiv german.

Norocul le-a surâs. Au supraviețuit destul ca să primească apelul telefonic de la ora 1930 ce confirma că se pot întoarce acasă. Au decolat imediat și până la 2000 erau adăpostiți din nou în vechiul hangar avariat.

Când Todd a ajuns în biroul tatălui său aflat în partea rămasă intactă a giganticului hangar, a aflat costul în pierderi umane al raidului german. Treizeci şi unul dintre membrii detașamentului 1992 au fost uciși și unsprezece răniți – trei foarte grav.

Todd a rămas înmărmurit.

Pierderile au crescut inacceptabil de mult. Cum vor putea explica aceste pierderi când și dacă se vor reîntoarce în 1992 pe 8 septembrie? I-a pus această întrebare tatălui său, care avea o atitudine rezervată, încercând să evite problema.

— Mă gândesc la această chestiune, Todd. Cred că aș putea avea o soluție satisfăcătoare pentru toți cei din 1992. Te rog să ai încredere în mine.

Todd nu era deloc mulțumit.

— Toată misiunea asta lamentabilă a fost de-a'mboulea de la început până la sfârșit. Dacă ne vom întoarce vreodată acasă va trebui să dai socoteală pentru faptele tale, tată – de fapt, pentru crimele tale. Poți fi sigur că am să fac tot posibilul ca să plătești pentru asta!

A ieșit furios din birou și s-a alăturat grupului tot mai mare de aviatori din 1992. Toți aveau un aer dezolat. Lupta tocmai le scăpase de sub control. Mulți au pierdut prieteni apropiați în raid și efectiv li se acrise de acest blestemat război – pe care mulți îl considerau acum ca nefiind treaba lor.

Todd a făcut tot ce putea ca să-și calmeze oamenii, dar, fiind spus pe bune, era total de acord cu ei și s-a abținut cu mare greutate să nu se alăture furiei și frustrării lor.

A doua zi a urmat o nouă serie de funeralii și servicii de comemorare, iar Todd, privind la fețele palide și îndurerate din jurul său, a calculat costul în pierderi de oameni din această expediție nebunească.

La început a avut 50 avioane – și câte i-au mai rămas?

Un C-130 *Hercules* cu 5 oameni-echipaj.

Un *Canberra* ECM cu 3 oameni-echipaj.

Un *Canberra Recce* cu 2 oameni-echipaj.

Două *Tornado* ADV cu șase oameni-echipaj.

Un *Tornado Recce* cu 2 oameni-echipaj.

Două *Tornado* IDS cu șase oameni echipaj.

Opt avioane rămase – nouă, dacă includea și *Tornado* sursă de piese din hangar. Cât despre personal, numărarea pierderilor era oribilă.

Nouă oameni-echipaj morți.

Treizeci și opt de oameni-echipe de la sol uciși.

Mai rămăseseră în viață și apți de muncă doar 24 oameni-echipaj și 26 oameni-echipe sol. Încă 11 erau răniți.

Un coșmar de proporții îngrozitoare.

Când a încercat să se gândească la consecințele pentru liniile-temporale, pur și simplu i s-a blocat mintea. Nu putea cuprinde toată complexitatea implicată.

Deci, a încetat să se mai gândească la asta. Întoarcerea în siguranță acasă a TUTUROR celor rămași din 1992, era singura sa prioritate. Nu vor mai exista misiuni împotriva *Luftwaffe* și, cu siguranță, nici o altă cooperare cu Churchill și gașca sa de paraziți.

S-a săturat și, cu prima ocazie, i-o va spune tatălui său.

Dar nici așa, detașamentul 1992 nu se afla în siguranță în locația prezentă. Dacă germanii știau acum că ei se află la Middle Fleckney, însemnă că trebuie să se mute la o bază nouă dacă voiau să evite un alt atac aerian, care ar putea fi chiar și mai dezastruos.

VC-10 fiind inutilizabil, a fost „stors" de ultimele picături de combustibil înainte de a începe procedura de demontare a pieselor de schimb și distrugerea pentru totdeauna a oricăror urme. *Tornado* a fost și el „curățat", demontat și trimis la Warton, așa cum se stabilise.

Găsirea unui aerodrom alternativ care să adăpostească personalul 1992 până pe 8 septembrie nu a fost o sarcină ușoară. Trebuia să aibă dotări corespunzătoare și să asigure o izolare completă. *Sir* Peter Andrews și AVM s-au ocupat imediat de această problemă.

* * *

Și Hermann Göring era nefericit.

Misiunea sa de distrugere a avioanelor cu reacție britanice a eșuat. Hitler era roșu de furie și a declarat că începând din acel moment, Londra va fi bombardată zi și noapte. Totuși, a făcut o concesie, aceea de a permite ca 262 să continue atacurile asupra aerodroamelor RAF acționând ca bombardiere. Avea 50 de reactoare noi-nouțe disponibile pentru această sarcină și intenționa să le folosească pe toate. Cu toate acestea, nu era dispus să le irosească într-un alt atac inutil asupra Middle Fleckney.

Oricum, ar fi fost o pierdere de timp, pentru că până la 24 august, în Norfolk nu a mai fost nici o urmă din *Force* 1992.

Căutarea unei baze alternative nu a durat foarte mult pentru că singura bază RAF adecvată era Cardington, în apropiere de Bedford. Aceasta avea două hangare de 812 picioare lungime, care fuseseră utilizate pentru construirea și adăpostirea dirijabilelor R100 și R101 în anii '30. Acum era folosit de o unitate de operatori ai

baloanelor de baraj. A fost o treabă simplă trimiterea acestora acasă într-o permisie de două săptămâni și evident că aceștia nu au avut nimic de obiectat.

Următoarea fază a fost transferarea forței militare de pază și a personalului 1940 la Bedford. Avioanele și personalul de deservire de la sol îi vor urma imediat ce noua bază va fi pregătită pentru utilizare.

Churchill a acordat prioritate maximă acestei sarcini și până la 23 august, cu doar două săptămâni înainte de redeschiderea ferestrei temporale, echipa 1992 era pregătită pentru transfer.

C-130 a luat mai întâi tot echipamentul și personalul de la sol, pentru a le permite familiarizarea cu unul dintre cele mai mari hangare de la Cardington. Au plecat pe 22 august, lăsând în urmă doar o mână de oameni ce urmau să trimită reactoarele de la Middle Fleckney. Aceștia vor face deplasarea la Bedfordshire cu camionul, după ce avioanele vor fi decolat.

Totul s-a desfășurat conform planului. C-130 a aterizat cu bine la Cardington pe 22, iar oamenii a făcut pregătirile necesare pentru primirea colegilor, a doua zi.

Cisterna VC-10 a dispărut complet, ca și *Tornado*, din hangarul de la Middle Fleckney. Nimic din *Force* 1992 nu a mai rămas după decolarea celor șapte avioane. Cele două ADV au decolat primele și s-au rotit pe deasupra zonei ca măsură de protecție pentru celelalte în caz de atac aerian. Au fost urmate de ECM, *Tornado Recce* și în final de două *Tornado* IDS. Erau doar vreo 60 mile, adică zece minute de zbor până la noua lor bază și totul ar fi trebuit să meargă șnur.

Din nefericire, o formație de patru interceptoare *Me* 262 au ajuns la Middle Fleckney exact în momentul decolării celor două IDS – și au atacat. Dar, ADV-urile de deasupra aerodromului și-au făcut treaba, depistând avioanele inamice la timp și s-au năpustit asupra lor, prevenind atacul asupra celor două IDS ce se îndreptau spre adăpost.

Un *Tornado* a spulberat din prima lovitură un avion german. Celelalte trei *Me* 262 au degajat independent când primul a explodat datorită unei rachete autoghidate în infraroșu AIM-9 care a lovit în ajutajul motorului.

A urmat un *dogfight* feroce de trei contra doi, ceea ce le-a acordat celorlalte cinci avioane timpul necesar să dispară din zonă. După rafale precise de tun, viraje strânse și ani de antrenamente, *Tornado* au doborât cele trei *Me* 262, dar nu fără a suferi și ele avarii.

Amândouă au încasat proiectile de tun, ce au provocat un incendiu de motor la *Purple* 7 și afectarea sistemelor de control la *Purple* 8. Nu aveau cum să se ajute unul pe altul, fiind preocupați cu manevre adecvate propriului tip de urgență.

Purple 8 s-a îndreptat spre nord-est către Wash și a luat înălțime în ideea de a câștiga timp pentru a rezolva avariile de la sistemele de control al zborului. Pilotul se străduia să împiedice avionul să se răsucească, în timp ce navigatorul raporta

prin radio poziția. Când au ajuns la 22.000 picioare, CSAS[6] a cedat complet, iar *Tornado* s-a dat peste cap, apoi a intrat într-o vrie plată irecuperabilă. La 20.000 picioare, navigatorul a transmis apelul *Mayday*, și-a coborât vizorul de la cască și s-a catapultat – nu era momentul pentru eroisme sau ezitări. Pilotul l-a urmat imediat și amândoi au plutit ușor către apele Mării Nordului. Avionul a căzut vertical în apă și a dispărut fără urmă.

După câteva ore, cei doi aviatori au fost recuperați de o navă de patrulare britanică, însă, asemenea a sute de alți piloți care au căzut în apa aproape înghețată din jurul coastei de est a Angliei, erau deja morți datorită hipotermiei. Trupurile au fost păstrate separat de altele din 1940 și au fost îngropate discret într-un mic cimitir de lângă Norwich. Pietrele funerare se află și azi acolo.

Cei de pe *Purple* 7 au avut o soartă asemănătoare.

Au încasat câteva lovituri în motorul din stânga, ce au provocat avarierea gravă și incendierea acestuia. Au reușit să controleze focul, încercând să se târască spre casă, la Cardington, cu un singur motor. Imediat la nord de Norwich, au virat spre vest cu gândul de a survola Marham în zbor spre Bedford. Din nefericire pentru ei, norocul n-a fost de partea lor. Zburau la 2.000 picioare deasupra solului, când dintr-odată, motorul din dreapta a început și el să funcționeze aiurea. Vibra, dădea rateuri, se oprea și repornea singur. Pilotul a înțeles că se impune aterizarea imediată, înainte de a se opri definitiv.

Ceru navigatorului direcția către cea mai apropiată pistă de aterizare, oricare, chiar și de iarbă. Acesta la informat că pe 275^0 vor ajunge la RAF Marham aflat drept în față la șase mile – 2-3 minute de zbor, după care vor fi în siguranță.

A fost cu 60 secunde prea departe.

Pe panta finală de trei mile, motorul din dreapta a cedat, pilotul a pierdut toate sistemele de control, electrice și hidraulice, și *Purple* 7 a intrat spontan într-un picaj accentuat ce l-a înfipt în pământ împreună cu cei doi oameni aflați încă la bord. S-a întâmplat atât de repede că nici măcar n-au avut timp să se catapulteze.

Nimeni nu i-a văzut prăbușindu-se, iar zona era o luncă mocirloasă izolată. În cincisprezece minute a dispărut pentru totdeauna orice urmă a avionului din 1992, ce s-a scufundat încet la vreo 30 picioare sub nămolul mlaștinii.

De fapt, nu chiar pentru totdeauna, deoarece în 1972, Elizabeth și Jake Reynolds, cu ocazia săpăturilor lor anuale în estul Angliei, au descoperit mormântul de sub noroaie. Avionul a fost dezgropat după de Reynolds a informat autoritățile, care au securizat zona, și a impus tuturor membrilor echipei arheologice semnarea

[6] CSAS - Control And Stability Augmentation Systems – sisteme de bord ce contribuie la menținerea stabilității și a a controlului unui avion.

unui angajament[7] de păstrare a secretului. Trupurile au fost extrase și îngropate aproape de camarazii lor, lângă Norwich.

MI6 a desfășurat întreaga operațiune în secret și s-a asigurat că incidentul nu va fi făcut public. Erau în temă cu astfel de situații și s-au asigurat să nu apară nimic neprevăzut. Echipei arheologice i s-a spus o povestioară gogonată despre „cercetare și dezvoltare" și „avion prototip secret" și era vital ca în „interesul național" să fie păstrat cel mai confidențial secret.

MI6 a cochetat cu ideea de a trata reactorul prăbușit ca o rămășiță din filmul *„Bătălia pentru Anglia"* turnat la sfârșitul anilor '60, dar s-a decis că pentru păstrarea tăcerii ar fi mai eficiente amenințările și șantajul.

Abia pe 2 aprilie 1982 Elizabeth și Jake Reynolds împreună cu micul lor cerc de prieteni au pus cap la cap toate informațiile. Dar, nici unul dintre ei nu era pregătit să iasă în public cu această poveste de călătorie în timp, pentru că părea prea absurdă. În consecință, au păstrat tăcerea.

49

RAF Cardington, Bedfordshire
27 august 1940

Mai erau doar 11 zile până la potențiala scăpare, înapoi în viitor. Totuși, 8 septembrie părea a fi foarte, foarte departe – și, raportat la rata curentă de pierderi – nu va mai fi nimeni care să se întoarcă!

Todd Morrissey stătea în hangarul uriaș de la Cardington și supraveghea scena. Era patetică. Poate că *Bătălia pentru Anglia* s-a desfășurat rezonabil până acum, iar germanii poate au fost influențați să-și modifice planurile de invazie, ceea ce i-a acordat lui Churchill acel respiro pe care-l dorise, dar prețul – uman și material – plătit de *Force* 1992 a fost oribil.

Îi mai rămăseseră doar C-130, un *Canberra* ECM, un *Tornado Recce* și două *Tornado* IDS. A pierdut încă patru dintre prietenii săi în timpul transferului către

[7] Official Secrets Act – legislație referitoare la apărarea secretelor de stat.

această nouă bază, iar autoritățile nu au putut găsi nici unul dintre cele două avioane reactive căzute. A participat la scurta ceremonie funerară ținută lângă Norwich pentru cei doi morți în Marea Nordului, apoi s-a gândit cu seriozitate la viitorul său în timpul obositoarei călătorii înapoi la Bedfordshire.

Subordonații săi erau epuizați, înfricoșați și aflați dincolo de pragul disperării. Nici unul dintre ei nu mai credea că se vor mai întoarce vreodată acasă, iar ca situația să fie și mai rea, Jim Charles a solicitat o nouă întrevedere cu AVM și cu el.

— Bună dimineața, Jim, l-a întâmpinat voios AVM. Cu ce te putem ajuta?

Jim Charles nu mai era dispus să înghită măgării din partea acestui om.

— Vreau să mă ascultați, *Air Marshal*, și să încercați să înțelegeți dvs – situația noastră – pentru că nu sunteți doar dvs implicat în tot acest… acest… coșmar!

— Calmează-te, domnule Charles, l-a avertizat AVM. Îți sugerez să-ți păstrezi demnitatea. Acum, spune-ne povestioara ta și vom vedea ce-i de făcut.

Todd, așezat în dreapta tatălui său, a oftat ridicând ochii spre tavan. Această reacție nu i-a scăpat lui *Met Man*, care a înțeles imediat că are un potențial aliat în tânărul *Wing Commander*.

— *Sir*, începu pe un ton scăzut, trebuie să recunoașteți că toată realitatea nu este așa cum pare. Om fi noi în august 1940, dar nu în augustul *nostru* 1940. Sunt prea multe discrepanțe în istoria acestei linii temporale în care ne aflăm.

În Timpul nostru, noi am câștigat al doilea război mondial cu sprijinul Statelor Unite și, în final, al Rusiei. Asta nu se va întâmpla aici. Președintele Joe Kennedy îi disprețuiește pe britanici și nu va ridica un deget niciodată ca să ne ajute. Chiar și dvs trebuie să fi înțeles că fără ajutorul său, Britania va pierde războiul.

AVM a rămas tăcut, iar Jim Charles a continuat:

— Dezvoltarea lui *Me* 262 e cu trei sau patru ani devansată față de perioada corespunzătoare din Timpul nostru. Această armă puternică va *toca* RAF din prezentul 1940 și invazia Britaniei – *Operațiunea Sealion* – va continua și se va încheia cu succes. Hitler va fi atât de încântat de victoria sa asupra Britaniei încât Rusia nu va mai fi atacată – *Barbarossa* nu va mai avea loc.

În plus, programul nuclear nazist se va desfășura nestingherit, ca și programul lor de proiectare a rachetelor. V2 – așa cum le știm noi – vor avea în cele din urmă focoase nucleare și tot restul lumii va fi șantajat. Hitlerismul se va răspândi.

Mai aveți nevoie și de alte dovezi ca să le coroborați cu ceea ce am spus eu, *Air Marshal*?

Todd a vorbit primul.

— Continuă, Jim. Eu, cel puțin, sunt interesat de ceea ce ai de spus.

Tatăl său i-a aruncat o căutătură aspră, dar a rămas tăcut.

— Am conspectat ziarele și am fost la biblioteca locală pentru a verifica datele istorice ca să-mi confirm ceea ce cred. De exemplu, în afară de anomalia cu primul

Război mondial, actualul rege este Edward VII. El nici măcar nu a întâlnit-o pe Wallis s-*o-ia-dracu* Simpson. În schimb, s-a căsătorit cu o membră a unei vechi familii regale germane și este pe față în favoarea semnării unui pact cu *Herr* Hitler. Chiar dacă acum s-a refugiat în Canada, alungat de Churchill, Hitler a declarat public că-i va permite lui Edward să-și reia statutul de Rege și Împărat – al noului Imperiu și Commonwealth Anglo-German. Adăugați și faptul că majoritatea țărilor europene fac demersuri amicale de aliere cu Hitler într-o Europă Unită, și avem o izolare completă a Britaniei condusă de Churchill.

Concluzia este că tot ce am făcut de când am venit noi cei din 1992, este degeaba. Nu putem influența finalul acestei lupte, iar oamenii noștri au murit inutil – și toți trebuie să afle adevărul. Merită măcar atât și nu are absolut nici un rost să mai facă sacrificii pentru o cauză oricum pierdută.

E timpul să se termine cu această nebunie, așteptăm zece zile, apoi încercăm să ajungem acasă.

AVM era stană. Evident, cunoștea toate aceste informații generale și era conștient de riscuri și pericole. Și când s-au întâmplat, nu i-a păsat. Tot timpul a avut propriile sale planuri și nimeni și nimic nu i le va schimba acum. Dar, nu era momentul să-și arate cărțile, așa că a mers la cacialma:

— Foarte bine, domnule Charles, admit că ai o ipoteză. Vrei, te rog, să mă însoțești azi la Londra ca să vorbești cu PM? Sunt sigur că putem ajunge la un compromis. Între timp, Todd, te rog să aștepți întoarcerea mea la Cardington înainte de a lua măsuri pripite.

Todd a fost ușurat, așa că a dat aprobator din cap.

— Desigur, *sir*. Să chem o mașină?

— Dacă vrei, Todd. Domnule Charles, să mergem. Avem probleme importante de discutat.

Jim Charles a surâs ușurat și s-a ridicat în picioare. Cei doi au ieșit din încăpere și s-au urcat într-o mașină de serviciu, care i-a dus direct în Downing Street nr. 10.

Prim Ministrul îi aștepta.

* * *

Winston Churchill l-a ascultat în tăcere pe Jim Charles timp de 30 minute, apoi i-a cerut să aștepte în antecamera biroului în timp ce a discutat cu AVM Morrissey.

— Acesta este un om periculos, *Air Marshal*. Și nu are dreptate. Hitler nu va cuceri nicicând acest popor sau controlul asupra insulelor. Dacă Charles deschide gura aia tâmpită, iar nenorocita de presă îi răspândește defetismul, atunci vom ajunge într-o situație imposibilă datorită extremei drepte și a pacifiștilor. Mă înțeleg

eu cu omul. Dumneata du-te înapoi la Bedford și așteaptă-mi ordinele. Liniștește-ți oamenii, *Air Marshal*, sau am să intervin eu!

Air Marshal s-a ridicat gata de plecare, dar a făcut un singur comentariu:

— Înțelegeți, domnule Prim Ministru, că trebuie să mă întorc pe 8 septembrie, sau totul va fi pierdut.

Churchill l-a privit pe deasupra biroului.

— Da, da, da! Înțeleg. Te vei întoarce așa cum am stabilit – chiar dacă vei fi singurul, în spatele unui *Lysander*. Scrisoarea este în siguranță. Totuși, până atunci, trebuie să te supui dorințelor și ordinelor mele.

— Atât timp cât suntem pe aceeași lungime de undă, domnule Prim Ministru.

Churchill l-a privit pe AVM Morrissey în timp ce părăsea biroul subteran, apoi a ridicat telefonul.

— Menzies, am o treabă pentru tine. Trimite la mine pe unul dintre cei mai buni oameni ai tăi, apoi vino și tu la ora 6 p.m. pentru o mică discuție.

Cel chemat era șeful SIS[8].

* * *

Bombardamentul stil „covor de bombe" a început imediat la Londra, Plymouth, Southhampton, Crewe și, mai ales, asupra castelului Bromwich. Serviciul German de Informații a furnizat echipajelor *Luftwaffe* date excelente referitoare la obiective.

Nu numai că populația acestor orașe a fost pusă sub o severă presiune, dar au fost complet distruse și trei fabrici vitale pentru asamblarea avioanelor *Spitfire* și a motoarelor acestora. Ar fi nevoie de câteva luni pentru construcția de noi facilități – dar până atunci s-ar putea să fie prea târziu.

Și ca să fie nenorocirea și mai mare, interceptoarele *Me* 262 au luat cerul în stăpânire, protejând bombardierele *Luftwaffe* care atacau aerodroamele RAF, și doborau *Spitfire* și *Hurricane* cu duzinile.

Până la 1 septembrie, RAF era epuizată, iar Churchill, disperat, a apelat la *Force* 1992 pentru un efort final.

* * *

Între timp, îmbătrânitul Jim Charles, după ce și-a spus oful, stătea adânc sub Downing Street așteptând un răspuns de la PM. *Air Marshal* Morrissey se întorsese la Bedford, ordonându-i lui Charles să aștepte instrucțiuni.

[8] Secret Intelligence Service (SIS) – mai cunoscut sub sigla MI6 (Military Intelligence, Section 6), este Serviciul de Informații britanic.

A așteptat câteva ceasuri, citind răbdător ziarele, încrezător în faptul că, probabil, i-a salvat pe cei rămași din 1992.

La ora 1700, doi oameni în pardesiu au intrat în birou și s-au apropiat de el.

— James Charles?

— Da, cu ce vă pot ajuta? a răspuns acesta.

— James Charles, ești arestat sub acuzația de trădare. Poți să nu spui nimic, dar tot ce vei declara va fi notat și va putea fi folosit împotriva ta la proces. Ai înțeles?

Jim era năucit.

Unul dintre oameni a scos o pereche de cătușe și i le-a pus lui Jim. Apoi l-au înhățat cu duritate și l-au escortat afară din clădire, la o mașină ce aștepta și care a demarat către Postul de Poliție din Bow Street.

Secretarul din anticameră nici măcar nu a ridicat privirea.

* * *

Întreaga procedură a durat doar 11 zile.

Jim Charles a fost interogat fără menajamente.

Nu a putut a duce nici o dovadă ca să-și dovedească identitatea și acuzația a fost schimbată cu una de spionaj.

Pe trei septembrie a fost a dus în fața unei Curți și judecătorul, în ședință secretă, a audiat cazul prezentat de poliție și l-a găsit vinovat.

Jim Charles a fost încarcerat la închisoarea Wandsworth și – ce ironie! – în zorii zilei de 8 septembrie a fost târât la eșafod, în timp ce-și striga nevinovăția către oricine l-ar fi putut auzi.

Nu l-a auzit nimeni, iar nenorocosul *Met Man* a fost spânzurat fără multe formalități de către notoriul călău Albert Pierrepoint – fiind unul dintre cei șapte condamnați pe care i-a executat în acea zi pentru spionaj, crimă și trădare.

Va urma..

Brian W. Taylor

SUPRAVIETUM!

Brian W. Taylor

SUPRAVIETUIM!

versiunea în limba română
uncris

Brian W. Taylor este un fost soldat convertit la scris, cu o preferință declarată pentru genul *military-horror*.

A petrecut șase ani în US Air Force ca specialist în sisteme de alimentare cu carburanți. Timpul petrecut în armată i-a format deprinderea de a fi cel mai bun în tot ce face. **Brian** este în continuare devotat valorilor de bază învățate în anii cât a fost înrolat.

Staff Sergeant[1] Solomon Watkins a înțeles că s-a întâmplat ceva ciudat atunci când pilotul, *Captain*[2] Ruiz, a spus:

— Ce-i asta?

O clipă după aceea, un *flash* orbitor de un albastru electric – ce i-a amintit de un fulger – a inundat cabina și compartimentul cargo. Fuselajul metalic al lui C-17[3] a vibrat și a zdrăngănit din toate încheieturile, de parcă cineva l-ar fi lovit ca pe un gong. S-a ridicat din scaun și a văzut luminițele aparatelor de pe tabloul de bord pâlpâind înainte de a se stinge toate.

Watkins și-a strâns mai mult centura de la scaun atunci când copilotul, *Lieutenant*[4] Bigsby, a strigat:

— Suntem loviți!

A fost tot ce a putut face știind că sunt în mare belea.

Urletul motoarelor s-a diminuat până ce s-au oprit complet. Toate patru. În același

[1] Staff Sergeant - grad militar în US Air Force (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*.
[2] Captain - grad militar în US Air Force (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.
[3] Boeing C-17 Globemaster III – avion de transport pentru misiuni aeriene tactice și strategice, transport de trupe și marfă oriunde în lume; adițional, poate efectua evacuări medicale și lansări de desant aerian.
[4] Lieutenant – grad militar în US Air Force (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.

timp.

— Ce se-ntâmplă? a strigat unul dintre cei din *Delta Force*[5] aflați în spatele compartimentului cargo.

Watkins l-a ignorat și se uita la piloții care manevrau butoane, contacte, și orice altceva erau instruiți să facă în situația cedării motoarelor.

— Indiferent ce ne-a lovit, a scos din funcțiune sistemele electrice, a spus *Captain* Ruiz către copilot, cu o voce egală, calmă. Trebuie să încercăm o restartare de avarie.

C-17 a devenit tăcut. Avionul se legăna în pragul unei prăbușiri teribile. Era ca și cum stătea în vârful celui mai înalt *roller-coaster* în care fusese vreodată Watkins. Își dorea ca pilotul să găsească vreo soluție pentru pornirea motoarelor. Totuși, gravitația nu putea fi ignorată. Și-a pus mâinile ei invizibile pe botul avionului și a tras în jos. Watkins și-a simțit stomacul în gât.

— *Mayday*, *mayday*[6]… radio e și el prăjit, a constatat *Lieutenant* Bigsby, neputând să-și ascundă îngrijorarea. Nu funcționează nimic!

Prin hublou, Watkins vedea cum se stinge jarul roșu al soarelui pe covorul de mesteceni, cedri și pini de pe pantele Munților Adirondacks aflați dedesubt. Parcă vedea un bot însângerat căscat spre el, gata să-l înhațe în colți. I se uscă gura.

— Legați-vă centurile, ne prăbușim! a urlat *Captain* Ruiz peste umăr.

Watkins și-a încleștat mâinile pe cotiere și a fost fericit că nu se îndepărtase de scaunul său. La mică depărtare, prietenul său electrician, *Tech Sergeant*[7] Treadway, surprins cu *garda jos* de brusca pierdere de putere, a fost izbit în *Humvee*[8]-ul ancorat atunci când avionul s-a prăbușit brusc. Moartea sa a fost consfințită de sunetul macabru al craniului zdrobit de metal. Sângele era împrăștiat în toate părțile din cadavrul ce se rostogolea prin aer ca un ciulin purtat de vânt. Pe măsură ce avionul era aruncat din cer, năpustindu-se în jos tot mai repede, norii se împrăștiau.

Orice obiect care nu era bine ancorat, plutea acum prin compartimentul cargo. O cască a ricoșat de parbrizul *Humvee*-ului în care a lăsat o rețea de crăpături precum pânza unui păianjen. Mecanicul Lopez se ruga. Buzele i se mișcau în timp ce-și făcea cruci. Trupul lui Treadway s-a izbit într-o ladă de alimente, apoi a plutit către Lopez

---

[5] Delta Force – unități de elită ale US Army, specializate în acțiuni de tip commando.
[6] Mayday – termen-cod în radiofonie; solicitare de ajutor imediat.
[7] Technical Sergeant – grad militar în US Air Force (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major*.
[8] Humvee - *High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle* (HMMWV) – vehicul militar/camionetă ușoară cu tracțiune integrală (un fel de jeep pe steroizi).

care l-a împins, îndepărtându-l. Watkins urmărea cum gravitația îl dirija spre el, împreună cu sângele și toate alea. Aștepta, incapabil să se miște.

— Redresează-l! striga Ruiz, ce-și pierduse calmul. Trage, la dracu, TRAGE!

Gura lui Treadway părea a se deschide într-un zâmbet de sfidare a morții în momentul în care trupul s-a proptit în Watkins. A îmbrâncit cadavrul, dar acesta s-a rostogolit înapoi peste picioarele lui și peste piept, pironindu-l în scaun. Încercă să-l îndepărteze – să-l împingă, fixându-l sub picioarele lui – dar i-a alunecat. Nu în acest mod dorea Watkins să moară – legat în scaun, prins sub un cadavru și, posibil, zdrobit de încărcătura din compartimentul cargo sau spulberat în bucăți.

Misiunea lor păruse a fi destul simplă: recuperarea și repararea unui C-17 doborât. Ar fi trebuit să-și dea seama că ceva nu era în regulă atunci când s-a urcat la bord unitatea *Delta Force*. Rutina R&R[9] nu includea aproape niciodată putere de foc. Cel puțin nu pe teritoriul Statelor Unite.

Avionul a gemut precum un animal rănit atunci când coborârea s-a precipitat. Watkins putea auzi efectiv frecarea aerului pe fuselajul avionului. Treadway a alunecat, fiind azvârlit în sus. Forța cu care s-au conectat craniile lor a aprins stele verzi în câmpul vizual al lui Watkins. Totul a devenit o uriașă fotografie încețoșată. Simți ceva cald scurgându-i-se pe scalp. Și-a ridicat privirea pentru că mirosul familiar de cupru, specific sângelui, i-a umplut nările. Prietenul său mort încă zâmbea ca și cum ar fi fost mulțumit de acțiunile sale.

Ultimul lucru pe care l-a mai auzit *Sergeant* Watkins înainte de a deveni inconștient a fost:

— Pregătiți-vă pentru impact!

# # #

Ceva îl durea, iar durerea era un lucru bun. Însemna că Watkins era încă în viață. A tras aer în piept, strâmbându-se la durerea ce l-a înjunghiat. Și-a dat seama că, probabil are coastele fracturate. Îi luă câteva momente ca să-și limpezească mintea. De undeva din apropiere se auzea zgomot de trosnituri a ceea ce Watkins a presupus că sunt flăcări, urmat îndeaproape de mirosul înțepător al cărnii arse. *Doamne, te rog, să nu*

[9] R&R – în acest caz: *Recuperare* și *Reparare*.

ard eu! Și-a adus amine de cadavrul lui Treadway și a deschis ochii.

Mare parte din carnea lui Treadway era carbonizată și uscată. Scaunele din dreapta lui continuau să fumege. Din fericire, se părea că Treadway l-a protejat pe el de dogoare. Watkins s-a strâmbat, îndepărtând ceea ce rămăsese din prietenul său. Cadavrul a alunecat pe intervalul dintre scaune până ce s-a oprit proptindu-se într-un fel de ladă metalică. Fața de nerecunoscut a lui Treadway era o masă de carne arsă. Din orbitele goale ieșea fum, adăugând o notă dantescă scenei deja confuze. Plăcuțele de identificare îi erau lipite în carne. Watkins nu avea de loc de gând să tragă de ele ca să le scoată.

Unde dispăruseră cu toții? Dar întrebarea corectă era de ce l-au lăsat pe el legat în scaun într-o epavă arzândă?

Watkins a desfăcut centura și s-a ridicat, atent să nu-și solicite prea mult oasele frânte. A trebuit să se sprijine de scaunul de lângă el pentru că podeaua părea să fie înclinată. Dar și-a dat seama că nu numai aceasta, ci întregul avion era răsucit,ca și cum ar sta pe o parte. O privire la ferestre și la pământul ce intra prin ele i-a confirmat presupunerea. S-a străduit să ajungă la cockpit trecând peste rândurile de scaune. Primul lucru pe care l-a observat a fost o dâră de sânge.

Cockpitul era zdrobit de un pin alb bătrân în care se oprise avionul. *Captain* Ruiz era pliat în două de tabloul de bord ca i-a împins picioarele în sus. Watkins i-a verificat pulsul. Nimic. Cealaltă jumătate de cockpit era relativ intactă. Dar lipsea *Lieutenant* Brigsby. Urma de sânge părea să pornească din scaunul copilotului și ducea spre spatele epavei.

Watkins s-a întors și a văzut o crăpătură enormă în porțiunea finală a avionului. O gaură apăruse în locul unde coada cu ampenajele a încercat să se separe de rest în timpul prăbușirii. În timp ce Watkins se mișca pe lângă portiera blocată din față, metalul scârțâia. Nu avea nici o șansă să o poată deschide.

Mai încolo, în compartimentul cargo, două trupuri erau prinse sub *Humvee*. După echipament, erau *Delta Force*. Se părea că vehiculul scăpase din legături și i-a zdrobit de peretele fuselajului. Tocmai se gândea să încerce recuperarea plăcuțelor de identificare, când C-17 s-a deplasat. Cu un geamăt de protest s-a rotit spre dreapta. Watkins a sărit departe de vehiculul aflat în derivă. Se uită de la mașină la cadavre și înapoi. Nu-i putea ajuta, dar era recunoscător că nu era el în locul lor. Sărmanii, probabil că nici nu au

văzut ce i-a lovit. Avionul s-a oprit, cu podeaua oarecum dreaptă. O carabină de asalt HK-416 – o știa pentru că fusese curios și a întrebat pe unul dintre tipii din *Delta Force*, Haley din California – a alunecat de sub *Humvee* și s-a oprit în bocancul lui Watkins. Nu era prea sigur de ce a ridicat-o. Tot ce știa era că nu i se părea că e bine să o lase acolo. Arma părea în perfectă stare de funcționare.

După ce avionul s-a stabilizat, Watkins știa că trebuie să iasă rapid afară, înainte ca fuselajul să revină înapoi în poziție normală. Dacă așa se întâmpla, ar fi fost și el prins sub *Humvee*.

Din exteriorul epavei s-a auzit un *bang*. A străbătut liniștea din interior precum o fantomă într-un cimitir. Încă un *bang*. Watkins s-a orientat după sunet în direcția aripii din dreapta.

*Bang*urile continuau la intervale regulate. Acolo, afară, era cineva.

Watkins s-a grăbit să iasă din fuselajul avariat. Afară a văzut câteva rânduri de arțari retezați în două de avionul prăbușit. Pârtia de haos avea cel puțin o milă lungime. Se vedea clar unde C-17 a lovit prima dată solul. Apoi, la intervale regulate, erau vizibile semnele unde avionul a frânt copacii până ce s-a oprit pe creasta Munților Adirondacks. Watkins putea vedea vopseaua gri-albastră mată a aripii stângi la oarece distanță în vegetație. Apoi și-a întors atenția către sursa zgomotului. Erau doi oameni, unul sus pe aripă, iar celălalt dedesubtul nacelei motorului. Se părea că încercau să-l dea jos.

Dar, ceva nu era în regulă. De ce nu-i ajutau pe răniți, sau măcar să scoată proviziile din epavă? Ar fi trebuit măcar să mute cadavrele într-o zonă mai stabilă până ce vot contacta Comandamentul pentru o misiune de salvare.

Watkins s-a târât în lungul exteriorului fuselajului, privindu-i. Unul dintre flăcăii din *Delta Force* era întins pe burtă și lovea motorul cu o bară metalică. Motorul se legăna stropind cu carburant pământul de dedesubt. Dacă focul ajungea acolo, ei bine, Watkins nici nu voia să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla.

— Hei, idiotule, vrei să ne ucizi?

La auzul vocii, cel aflat pe sol s-a întors. Era Sergeant Lopez, fără îndoială. Părul ei negru și lung cădea în neorânduială din ceea ce fusese un fel de coc și dâre întunecate de sânge i se scurgeau pe față. Brațul îi atârna inert pe lângă corp ca și cum ar fi fost rupt. Evident, avea nevoie de asistență medicală. De ce nu se gândise Watkins să caute

o trusă de prim ajutor?

S-a apropiat cu câțiva pași.

— Ești bine, Lorena?

Lopez s-a încordat, mișcându-și ochii de la Watkins la motor cu o energie sălbatică – numai că pe el îl privea, după cum i se părea lui, pofticioasă. Nu, era ceva mai mult. Ea avea înfățișarea unei drogate în sevraj, exact ca vărul său de acasă, din Trenton. Și-a înclinat capul, îngustându-și ochii, ca și cum nu era sigură ce să facă. Privirea i se mișca prin împrejurimi, iar Watkins aproape că-i putea vedea creierul străduindu-se să ia o hotărâre.

— Sunt eu, Solomon. Ce ți s-a întâmplat?

Buza lui Lopez s-a ridicat într-un rânjet. Un mârâit gros porni din piept spre gât, ca la un câine.

Watkins s-a oprit, încordat. Când ochii lui Lopez se mișcau, a observat că sclera nu era albă. Se uită mai atent și la următoarea mișcare a ochilor către motor, s-a convins. Fiecare scleră era albastră – culoarea electricității – în loc de albă. Ciudat.

Lui Watkins nu-i venea în minte nici o cauză pentru care culoarea ochilor unei persoane să se poată schimba. Nicio boală, situație… nimic. Întreaga scenă era oarecum suprarealistă. Poate că el mai era încă legat cu centura în scaunul din C-17 și în comă. Poate că era mort. Doar așa ar fi avut sens ceea ce vedea.

Lopez a înaintat un pas, lansând o provocare guturală; ochii nu mai erau nesiguri, ci sălbatici și amenințători, lipsiți de suflet.

— Stai pe loc, Lorena, a ridicat arma Watkins.

Fără nici un avertisment Lopez s-a năpustit spre el, țipând din adâncul plămânilor. Watkins privea stupefiat cum capul ei se umfla la fiecare pas făcut. Picioarele ei păreau să știe ce au de făcut înaintea creierului. Watkins se dădu încet înapoi până ce un butuc uriaș i-a oprit retragerea. Lopez continua să înainteze. Se afla la vreo 20 m și se apropia cu repeziciune.

Watkins vedea cum scalpul ei parcă se vălurea. Era ca și cum două forme se mișcau în jurul craniului, pe sub piele, din ce în ce mai repede, până ce ea a căzut în genunchi strângându-și capul în mâini. Acum se afla la mai puțin de 10 m, iar strigătele sale agonice stârneau ecouri între pantele munților.

Instinctiv, Watkins a îndreptat arma spre ea.

Lopez a întins o mână spre el, rânjetul fiindu-i înlocuit cu o expresie de confuzie. Pe sub scalp, cele două forme se mișcau din ce în ce mai repede. Watkins chiar a auzit cum crapă craniul. Lopez a țipat pentru ultima oară, târându-se pe pământ tot mai aproape de Watkins. Apoi, incredibil, capul i-a explodat ca o minge cu surprize la petrecerile copiilor. Doar că în loc de bomboane, s-au împrăștiat oase creieri, sânge și… încă ceva.

Watkins a sărit înapoi, cu durerea înțepându-i coastele. Mintea îi lucra febril, încercând să înțeleagă faptul la care tocmai fusese martor. Așa ceva n-avea cum să se întâmple. Capetele oamenilor nu explodează pur și simplu. El era doar un mecanic trimis să repare un avion. Nimeni nu ar fi trebuit să moară.

Privi trupul de jos și văzu o ușoară mișcare. Watkins se aplecă încercând să vadă mai bine. Era dificil de distins printre rămășițele capului lui Lopez, dar, în cele din urmă, *chestia* s-a târât pe spatele ei.

Părea un fel de vierme negru lung de vreo 5 cm și cu mulți cleștișori. Corpul lucios reflecta lumina amurgului și-i amintea lui Watkins de obsidian. Înaintă cu câțiva pași nesiguri. *Chestia* – pentru că nu mai văzuse niciodată un astfel de vierme – a încetat să se mai miște, părând că așteaptă ceva. O *alta* a ieșit din carnagiul care fusese capul lui Lopez, înaintând prin iarbă spre Watkins. Nenorocitele dracului!

— Dă-te înapoi! Încet – se auzi o voce șoptită în spatele său. *Astea* nu trăiesc mult fără o gazdă.

Watkins ar fi vrut să se întoarcă pentru a vedea cine vorbește, dar nu a făcut-o. Era mișto să auzi o voce reală, de om normal. S-a dat înapoi, cu încetineală, făcând pași egali în timp ce supraveghea viermii negri. Se mișcau rapid, în cercuri, probabil căutând un alt creier pe care să-l explodeze. De ce nu se duceau către idiotul care continua să lovească în motor?

Ca și cum ar fi auzit, tipul din *Delta Force* a mai lovit odată motorul. După o clipă acesta a căzut la pământ cu combustibilul curgând din conductele rupte.

Viermii lui Lopez și-au încetinit mișcările. Capetele mici s-au ridicat spre cer și și-au deschis cleștișorii, scoțând un fel de *scârțâituri* extrem de ascuțite. Apoi au explodat cu un bâzâit, într-un fel de arc electric.

— Ce dracu au fost alea?

Watkins se uita la soldatul echipat din cap până în picioare într-o uniformă neagră

și care se ghemuia lângă ruptura din fuselaj. Acesta i-a făcut semn să se apropie.

— Viermii? Aș vrea să știu.

Apoi arătă spre Lopez.

— E prietena ta?

Watkins s-a lăsat și el pe vine și a confirmat dând din cap.

— Același lucru li s-a întâmplat la doi oameni din unitatea mea. Noi le spunem *țipători*. Data viitoare bagă un glonț în capul gazdei înainte ca să se apropie prea mult. Viermii vor ieși oricum, dar măcar nu vor intra în tine. L-am văzut pe unul strecurându-se în nasul unui flăcău.

— Ai un nume și pentru el? a întrebat Watkins arătând spre soldatul *Delta Force* care presa în stomac o frântură de metal de mărimea unei cărți de buzunar. Avea și alte fragmente metalice înfipte în brațe. În ochii săi strălucea aceeași lumină albastră-electric ca și la Lopez.

— Aceia sunt *armurile*. Ei își înfig bucăți de metal peste tot corpul ca și cum și-ar face o armură artizanală. Am văzut și pe unul care a ridicat un pistol și l-a împușcat pe altul.

Soldatul a înaintat doi pași furișați și a tras. Glonțul l-a lovit în ochi pe soldatul infectat. După ce acesta a căzut, trei viermi i-au ieșit din cap.

— RIP[10] frate.

— Tu cine ești?

— Sunt Chen. Am fost trimiși să investigăm ăă… descoperirea.

Chen privi în sus la cerul întunecat.

— Haide să plecăm de aici înainte ca să apară și mai mulți *ciudați*. Viermii par a fi capabili să comunice. Scârțâiturile pe care le-ai auzit erau o chemare în ajutor.

Apoi privi în interiorul epavei.

— *Humvee* este funcțional?

— Habar n-am, dădu Watkins din umeri. N-am avut timp să verific după prăbușire, ca să nu mai spun de tot rahatu' ăsta ciudat de care am avut parte după ce m-am trezit.

Chen își muta privirea alternativ de la *Humvee* la Watkins.

— Trebuie să aflăm. Probabil că asta este cea mai bună șansă a noastră să ne

[10] RIP - Requiescat in pace – Odihnească-se-n pace (lat).

cărăm dracului de aici întregi. Este o bază navală nu prea departe spre sud de aici, Edgerton Springs.

Chen s-a strecurat prin ruptura din fuselaj, în timp ce Watkins îi supraveghea „spatele".

Chen se uită prin geamul pasagerului.

— Volanul e blocat. Dacă-l putem găsi pe responsabilul cu încărcătura, ar trebui să găsim cheile.

— Nu este aici.

— Mda. Vreau doar să mă asigur că *Humvee* nu este și el „prăjit".

A deschis portiera, privind prin interior un minut înainte de a dezasigura capota motorului.

— Aruncă o privire și zi-mi ce vezi.

Watkins s-a dus în fața vehiculului. Spre surpriza sa totul părea în ordine. Bateria nu avea nici un semn de carbonizare așa cum se așteptase.

— Pare în regulă, a șoptit.

Atent să facă cât mai puțin zgomot posibil, Watkins a coborât capota.

— Vreau să rămâi aici până ce îi aduc pe ceilalți, spuse Chen, verificându-și arma. Mă întorc în cinci minute.

— Dar tocmai ai spus că trebuie să plecăm de aici. Ce vrei să fac eu?

Chen a arătat spre Humvee.

— Vreau să te urci în el și să stai liniștit.

Un fior de groază provoca crampe în stomacul lui Watkins. Privi cu suspiciune cadavrele înainte de a se uita la Chen.

— Sunt doar un mecanic.

— Haide, n-ai de ce să te temi. Ăștia nu se vor ridica prea curând.

— N-ai de unde să știi, l-a repezit Watkins.

Zâmbetul a pălit pe fața lui Chen.

— Uite care-i treaba, mă mișc mai repede singur. Tu doar m-ai încetini. Iar cineva trebuie să rămână la *Humvee*.

Poate că Chen avea dreptate. Dacă *Humvee* era singura lor cale de scăpare, cineva trebuia să-l păzească. Chiar dacă nu-i făcea plăcere, Watkins a fost de acord.

— Parola este „*ruladă*". Răspunsul va fi „*pizza*". Dacă ceri parola și nu primești

răspunsul corect, trage. Ai priceput?

— *Ruladă*, pe bune?

Zâmbetul lui Chen a revenit.

— Și ce? Mi-e foame!

Watkins a intrat în vehicul și s-a pitit atât cât îi permitea înălțimea sa. Se uită cum Chen dispare prin ruptură. Urmau să fie cele mai lungi cinci minute din viața sa.

După două minute de privit prin fuselaj i se păru că aude ceva. Un foșnet, ca și cum cineva mergea prin iarba înaltă. Și-a dat seama că nu era vântul pentru că zgomotul persista, iar pe măsură ce se apropia, i se păru că aude și o respirație grea. S-a ascuns sub bordul mașinii, ținându-și răsuflarea.

O formă neclară a trecut prin fața rupturii din fuselaj, dar prea repede ca să o identifice. Inima lui Watkins a început să bată nebunește, inundându-i trupul cu adrenalină. Instinctul lui de luptă sau de zbor a intrat în funcțiune. Chen i-a dat o parolă cu un anumit motiv. Dar dacă cineva din unitatea *Delta Force* a supraviețuit?

Ceva s-a oprit în fața rupturii. Soarele ce apunea nu asigura destulă lumină ca să poată vedea bine. Putea fi o creatură infectată sau unul dintre ceilalți pasageri din *flight*[11]-ul său. De un singur lucru era sigur Watkins… acolo nu era Chen.

Se uita cum *Lieutenant* Bigsby încerca să intre în fuselaj. Când acesta s-a întors, Watkins a văzut că nu avea ochi deloc. În locul lor era ceva ca niște monitoare tv miniaturale care afișau o imagine de static; o multitudine de fire diferit colorate îi ieșeau din tâmple. Costumul de zbor îi era sfâșiat, lăsând la vedere rănile de dedesubt. Partea ciudată era că acestea nu sângerau, ci aveau o culoare albastră-închis. Watkins nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. A strâns arma în mână când Bigsby și-a deschis gura. În loc de voce, s-a auzit sunetul făcut de un radio în căutarea unui semnal.

Două *armuri* au intrat prin ruptură. Apoi s-au răspândit și au început să scotocească printre resturi înaintând spre partea din spate a epavei în căutare de bucăți mici de metal. Watkins l-a recunoscut pe responsabilul cu încărcătura și și-a blestemat norocul. Neutralizarea unei *ciudățenii* infestate cu viermi era destul de dificilă, dar trei, de unul singur, asta era o *înghițitură* cam mare. Poate prea mare.

Bigsby s-a lăsat pe vine, privind dintr-o parte în alta. O imagine a cockpitului a sclipit pe monitoarele miniaturale care-i țineau loc de ochi. S-a ridicat mergând cu

[11] Flight – aici termenul desemnează o misiune de zbor.

articulațiile rigide, aproape ca un copil care abia a învățat să vorbească. După câțiva pași s-a întors și a scos alte sunete de static din gură către cei doi însoțitori ai săi.

Cele două *armuri* au aruncat bucățile de metal și s-au apropiat de Bigsby.

Comunicau!

Palmele lui Watkins au început să asude. Respiră rar, pentru a-și regla ritmul cardiac. Nu-și putea îndepărta presimțirea că nu se va termina totul cu bine. Dar nici nu va sta ascuns așteptând să moară. Deși nu mai trăsese cu o armă de mai bine de șase luni, a ridicat carabina și a sprijinit țeava de bord. După mintea lui avea două soluții: să înceapă să tragă imediat și să spere că-l va nimeri pe Bigsby, sau să aștepte ca grupul de ciudați să vină mai aproape – rugându-se să nu-l vadă – și săi spulbere pe toți trei.

De pe frunte i se scurgeau picături de sudoare.

Aștepta.

Bigsby și-a condus însoțitorii încet, cu grijă, de parcă îl simțeau pe Watkins stând în așteptare. Au ocolit câteva lăzi cu piese aflate la doar câțiva metri depărtare, apropiindu-se încet, dar singur.

Chiar când se pregătea să tragă din *Humvee*, l-a auzit pe Chen spunând:

— *Pizza*!

Bigsby s-a întors brusc și a scos un sunet deosebit de ascuțit care l-a făcut pe Watkins să-și acopere urechile. Cele două *armuri* s-au repezit urgent către ruptura din fuselaj, cu niște bucăți de metal în mâini, precum săbiile.

— *Pizza*, a spus Chen, ceva mai tare și mai aproape.

Watkins a ochit cu grijă capul lui Bigsby. Și-a ținut respirația și a apăsat pe trăgaci. Gloanțele au perforat parbrizul. Bigsby s-a răsucit spre sursa zgomotului și a fost lovit în obraz și în gât. S-a clătinat înainte de a cădea, iar din gură i-a ieșit un șuierat gâlgâit. Din răni s-a revărsat un sânge albastru-închis.

O rafală de armă automată a erupt afară, chiar lângă fuselaj. Watkins îl auzea pe Chen și pe încă unul trăgând în inamici.

Cu toată durerea mistuitoare din coaste, Watkins a ieșit din *Humvee*. S-a grăbit spre locul unde Bigsby încerca să se îndepărteze târându-se, lăsând în urmă o dâră de lichid albastru care-i marca eforturile. Când a ajuns destul de aproape, Watkins a tras încă o rafală. De data aceasta nu a ratat.

Din urechile lui Bigsby, din nas și din gaura din cap au ieșit viermi. Erau cel puțin

o duzină. Watkins s-a năpustit spre ruptura din fuselaj, nevoind ca exploziile electrice ale viermilor să le avarieze *Humvee*-ul. Striga „*Pizza*" încontinuu, ca să nu fie împușcat din greșeală.

Capul responsabilului cu încărcătura a explodat în momentul în care Watkins ieșea din avion, și resturi însângerate și viermi negri l-au lovit în față. Watkins s-a aruncat imediat într-o parte sperând să evite alți viermi sau gloanțe. Simțea că cel puțin unul i se târa pe fața anterioară a gâtului. Alte împușcături au detunat pe lângă avionul prăbușit.

— O *armură* doborâtă, a marcat Chen.

Viermele își făcea drum spre buzele lui Watkins, ciupind cu cleștișorii. Când i-a intrat pe jumătate în gură, Watkins a mușcat. Dinții au pătruns printre două secțiuni tari, secționându-l în două. Pentru un moment, cleștișorii au continuat să-i ciupească limba. Înainte de a reuși să scuipe, un curent electric s-a descărcat între cerul gurii și limbă. Watkins s-a cutremurat, șocul zăpăcindu-l câteva clipe. Cu un mic *poc* viermele a explodat, acoperindu-i limba cu gustul amar al măruntaielor sale.

— Încetați focul, a ordonat Chen, ridicând o mână. Watkins, vino aici.

Watkins s-a rostogolit și a văzut o juma' de duzină de viermi târându-se după el. S-a ridicat, simțind un foc în coastele rupte. După ce a mai auzit câteva pocnituri, s-a întors cu spatele.

— Ești bine? L-a întrebat Chen.

Watkins a întins o mână, cu palma spre Chen și ceilalți doi.

— Stați la distanță. S-ar putea să fiu infectat.

Al doilea soldat *Spec Ops* și-a ridicat arma. O femeie cu un aspect deloc cazon, deși purta aceeași uniformă neagră, a trecut pe lângă el, punându-i mâna pe armă.

— Șezi blând, Lawson. Dacă viermele nu i-a ajuns la creier, e-n regulă.

Trecu pe lângă trupul responsabilului cu încărcătura pentru a-l examina pe Watkins mai de aproape. La cererea ei, a deschis gura. Apoi i-a ridicat pleoapele și l-a pus să-și rotească ochii.

— Vedeți? Ochii lui sunt normali.

Apoi l-a bătut pe umăr pe Watkins.

— Sunt dr. Emily Staniszak, parazitolog extraordinar și mare consumatoare de brânză.

Zâmbetul îi acoperea întreaga față.

— De ce zbierai ca nebunu' după pizza?

— Era răspunsul la parolă. Nu voiam să fiu confundat cu vreunul dintre ciudații ăștia cu viermi în cap.

Staniszak a izbucnit în râs.

— Lasă-mă să ghicesc. Chen a ales parola.

— Și ce? a intervenit Chen, bătându-se peste stomac. V-am spus că mi-e foame.

Watkins s-a apropiat de responsabilul cu încărcătura și l-a căutat prin buzunare.

— Slavă Domnului!

A scos un set de chei pe care l-a arătat celorlalți.

— Acum putem să ne cărăm de aici.

— Nu plecăm nicăieri, a spus sec Lawson. Nu știm destule despre acești viermi. Nici măcar nu știm dacă sunt cu adevărat paraziți. Ceea ce știm este că unul i-a explodat în gură. E prea riscant să-l luăm cu noi.

Lawson era un *grunt*[12] tipic – falcă pătrată, tunsoare periuță, condiție fizică deosebită și, aparent, total lipsit de simțul umorului. Stătea ferm, gata să tragă. Watkins nici nu îndrăznea să miște.

— Las-o baltă, Lawson, a intervenit Chen, băgându-se între cei doi. Plecăm toți, sau nici unul. Doc a spus că e-n regulă. Ești mai deștept ca ea?

Lawson s-a uitat de la Watkins la Staniszak înainte de a coborî privirea.

— Nu, a mormăit.

— Nici nu credeam. Misiunea noastră nu s-a schimbat. Trebuie să o ducem pe Doc într-un loc sigur ca să putem afla ce mama dracu' se-ntâmplă.

Doc Staniszak a arătat spre epava lui C-17

— Fir-ar al dracului, și se întoarse spre Watkins. Tu ai făcut asta?

Watkins s-a aplecat peste volan și a confirmat dând din cap. Apoi și-a luat arma, ținând ochii pe Lawson. Chiar dacă intențiile lui erau nobile, realitatea era că afurisitul tocmai încercase să-l împuște.

— Ce-ai găsit? a întrebat Chen.

— A omorât singur un *tehnofil*.

Chen s-a întors spre Lawson :

[12] Grunt – uzual este una dintre poreclele„oficiale" ale celor din US Marine Corps; aici descrie soldatul tipic.

— Iar tu voiai să-l ucizi, pămpălăule.

Lawson a început să alerge bombănind spre lizieră. Apoi se întoarse ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar a renunțat.

— Ce-i cu el, a întrebat Watkins.

— Eh, știu eu, poate că are legătură cu faptul că acum câteva zile a trebuit să-și împuște prietenul în cap. Lawson nu a fost niciodată prea sociabil. Dar când ai de-a face cu niște viermi extratereștri care pun stăpânire pe creierele oamenilor, îi poți trece cu vederea asprimea.

Watkins a dus mâna la coaste.

— Toți am avut parte de câte o porție de rahat. Dar nu ne dă dreptul să ne purtăm așa. Credeam că e antrenat pentru situațiile de stres maxim!

— Este, a răspuns Chen, pe un ton dur. Majoritatea dintre noi, cei din *Spec Ops*, nu au parte de prea multe zile libere. Primim ordine și plecăm. Fără să punem întrebări. efectiv trăim pentru asta.

— Îmi pare rău, se scuză Watkins.

Înțelegea viața de soldat. A văzut cum un prieten a trebuit să mai rămână încorporat încă șase luni după evenimentele de le 9 septembrie, deși i se terminase stagiul. *Mărimile* au spus că trecerile în rezervă sunt stopate. Watkins a spus că e un căcat.

O împușcătură a răsunat din direcția în care plecase Lawson.

— Rămâi aici cu Doc și fiți gata de plecare. Mă întorc în două minute.

Chen nu a mai așteptat răspunsul și a rupt-o la fugă spre lizieră.

Watkins i-a dat cheile lui Staniszak.

— Pornește *Humvee*-ul. Mă duc să le asigur retragerea.

— Să nu faci vreo prostie.

Watkins a zâmbit strâmb și a ieșit prin ruptura fuselajului. S-a concentrat asupra lizierei, cu degetul pe trăgaci. Din interiorul avionului auzi demarajul motorului de pe *Humvee*. Staniszak scoase vehiculul prin rampa deja deschisă a compartimentului cargo și a rămas în așteptare.

Așa cum spusese, Chen a revenit dinspre lizieră după două minute, urmat de Lawson și un soldat Delta Force rănit.

— Urcați în *Humvee*, a răcnit Chen, sărind peste un trunchi căzut la pământ – se

mișca cu repeziciune. Avem companie.

Când cei trei s-au apropiat de epavă, un șuierat de static a străbătut amurgul montan. Un cor de *scârțâituri* păru să răspundă apelului.

Chen s-a oprit prin alunecare când a ajuns lângă Watkins. Ridică arma și trase în direcția lizierei. Watkins a rămas cu gura căscată când trei *țipători* au ieșit la vedere. Imediat în spatele lor erau o jumătate de duzină de *armuri* înarmați cu carabine, urmați de doi *tehnofili*.

Lawson a ridicat arma și a deschis foc, asigurând acoperire pentru rănitul *Delta Force* care alerga șchiopătând, cu sângele curgând dintr-o coapsă.

Unul dintre *tehnofili* a emis un sunet de static și toți ca unul, cele șase *armuri* au deschis focul. Lawson a încasat un glonț în umăr, dar nu a căzut la pământ. Soldatul *Delta Force* nu a fost la fel de norocos. Primul glonț i-a trecut prin abdomen, iar al doilea i-a perforat coapsa sănătoasă, trântindu-l la pământ. Chen a tras asupra *țipătorilor*. Un glonț a trecut prin creierul celui aflat în frunte, un altul l-a ucis pe un al doilea. Al treilea *țipător* l-a placat pe Lawson, aruncându-l peste un buștean.

Watkins a tras în linia de *armuri*. Gloanțele au lovit metalul ricoșând aiurea. Totuși a avut norocul să lovească unul în piept și să-l doboare. Și pentru că nu mai avea nici un încărcător plin și-a aruncat arma și a alergat către soldatul *Delta Force* rănit.

Unul dintre *tehnofili* și-a deschis gura. S-a văzut o strălucire albastră-electric, izvorând din gât. Un sunet profund îi ieșea din piept. Lui Watkins îi amintea de un motor reactiv accelerat.

— Doboară-l pe bastardul strălucitor, a strigat Chen. Încercă să prăjească *Humvee*-ul.

Watkins și-a amintit fulgerul albastru care a lovit avionul C-17 chiar înainte de a pierde motoarele. Cu greu putea crede că ceea ce fusese un om era capabil de asemenea performanță. Cu greu mai putea crede orice de acum înainte.

Strălucirea albastră s-a intensificat în timp ce sunetul emis de *tehnofil* s-a amplificat rapid.

Chen striga dar Watkins nu auzea ce spunea. Tipul *Delta Force* cărat în spate trăgea în grămada de ciudați controlați de viermi. Un glonț a trecut prin gambă, făcându-l să cadă într-un genunchi. Strălucirea albastră a dispărut brusc.

Armurile au ripostat cu foc automat.

Cu mișcări scurte, ca de dans, Watkins încerca să evite bulgării de pământ spulberați de rafalele de gloanțe. Cineva a strigat că se pregătesc să reîncarce. O *armură* a căzut, din gât țâșnindu-i sânge. Lawson alerga către *Humvee*. Watkins s-a aplecat peste soldatul *Delta Force* rănit.

— E timpul să o luăm din loc.

Nici un răspuns. I-a verificat pulsul, dar… nimic.

Lawson, acum șchiopătând, s-a apropiat, fără armă. Watkins s-a grăbit să-l ajute, susținându-l cu o mână în jurul mijlocului. Chen continua să tragă.

— Ultimul încărcător, a anunțat, introducându-l în locașul armei.

Armurile și-au aruncat armele, dar în loc să alerge, au pășit repede către supraviețuitori și au început să introducă bucăți de metal în carnea lor. Poate că tot acel metal îi împiedica să alerge.

— Mișcați-vă curu'! a răcnit Chen.

Un glonț a lovit un cap. Viermii s-au zvârcolit sub scalpul respectivului până ce au scăpat din craniu. Chen a trecut în spatele unui copac doborât, făcând tot posibilul ca să le acopere retragerea.

Staniszak a apăsat pe claxon.

Strângând din dinți, Watkins continua să-l care pe Lawson, ignorând durerea din coaste, arzătoare precum lava. Al dracului să fie dacă va muri în pustietate, cu creierul papa pentru viermi!

Chen a venit în ajutor și împreună l-a tras pe Lawson în *Humvee*. *Tehnofilul* nerănit a adresat câteva sunete de static către *armuri* care, imediat, s-au retras. Au alergat în ajutorul *tehnofilului* rănit, doi dintre ei cărându-l către avionul doborât.

Pe când Staniszak strecura mașina printre copaci, noaptea s-a lăsat peste Munții Adirondacks ca un capac de coșciug. Watkins s-a lăsat pe spate și, o clipă, a închis ochii.

Lawson l-a bătut pe umăr.

— Mulțam pentru ajutor.

— Toți sau nici unul, îți aduci aminte?

Lawson a dat din cap, schițând un zâmbet. Hm, la urma urmei, poate că nu e un tip prea rău.

Staniszak a călcat frâna, evitând doi *țipători* cu veste de vânătoare fluorescente-oranj, după care a băgat *Humvee* în *marche-arrière*.

— Dă peste nemernici, spuse Chen.

— Imediat.

Staniszak a băgat în viteză și a intrat în *ciudați*. Unul a fost luat pe capota motorului și s-a izbit în parbrizul deja crăpat, care a cedat de tot. Humvee s-a săltat când a trecut peste al doilea *țipător*.

Chen l-a împins puternic, luptându-se să-l împingă în afară. Staniszak a călcat din nou frâna. În același timp, Chen l-a împins peste capotă, iar Staniszak a accelerat. *Țipătorul* a căzut într-o parte și a dispărut în noapte.

— Stai!

Un soldat fără cască, în uniforma standard de camuflaj și dând din mâini, a ieșit precum un liliac din iad dintre copaci. Alerga uitându-se peste umăr.

— Mă urmăresc niște *creaturi*!

Watkins a deschis portiera și soldatul a sărit înăuntru. Era Haley. Staniszak a călcat accelerația și Humvee s-a năpustit înainte când vreo duzină de ochi albaștri-electric au apărut la vedere.

— Mă bucur că ai scăpat! spuse Watkins.

— Și eu. Mulțumesc că ați oprit.

Și-a tras sufletul un moment, punându-și arma între picioare cu țeava în sus.

— Vă rămân dator.

Își continuau drumul, în timp ce țipetele și șuierăturile celor infectați rămâneau în urmă. Watkins a observat fețele preocupate ale celor din *Humvee*. Se întrebă dacă a mai observat cineva că ultimii *ciudați* erau civili. Paraziții se răspândiseră deja și în rândurile populației civile.

În final, urmând indicatoarele, au ajuns la baza navală. Poarta principală părea abandonată. I-a întâmpinat doar un soldat decapitat. În depărtare a răsunat o explozie puternică. Watkins s-a lăsat să cadă în scaun, simțindu-se dezumflat.

— Din lac în puț, s-a plâns Chen.

Haley i-a dat un încărcător plin și amândoi și-au pregătit armele.

Lawson și-a strâns umărul rănit.

— Trebuie să mergem mai departe. Baza e pierdută.

— Nu plecăm nicăieri fără să realimentăm mai întâi, arătă Staniszak către indicatorul de combustibil.

— Deci avem ceva treabă de făcut, spuse Chen deschizând portiera.

Trecu peste santinela moartă și deschise poarta. Dar *Humvee* nu a mai pornit.

— Se pare că trebuie să mergem pe jos, spuse Staniszak, cu fața palidă.

Pentru prima dată părea a fi cu adevărat înfricoșată.

Watkins, coborât și el din *Humvee*, a întrebat cu urechea ciulită către țipetele îndepărtate:

— Și acum ce facem?

— Supraviețuim! a spus Chen rânjind.

SFARSIT

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

ALFRED ASSOLLANT

Foiletoanele de altădata

ALFRED ASSOLLANT

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

Traducere: N. Gh. Pietraru
Titlul original: *Les Aventures du capitaine Corcoran*
1867

EPISODUL II

IV

Lordul Henri Braddock guvernatorul general al Industanului scrie la Bagavapur, Colonelului Barclay, rezidentul ataşat pe lângă Holkar, Prinţul Maraţilor

Calcutta 1 Ian. 1857

Sunt înştiinţat din diferite surse că se plănuieşte ceva contra noastră. Ştiu că indigenii din Luknow, Panta, Benares, Delfi, Rajputii şi Sikii au făcut un schimb de semne misterioase.

Dacă va izbucni vre-o revoluţie şi dacă se va întinde în ţara Maraţilor, în mai puţin de trei săptămâni, toată India va fi în flăcări...

Trebuie să împiedicăm cu orice preţ una ca aceasta.

Vă veţi îngriji deci, imediat ce veţi primi această scrisoare, să obligaţi, printr-un motiv oarecare, pe Holkar, să dezarmeze fortăreţele sale şi să ne predea tunurile, puştile, muniţiile şi bogăţiile sale. Astfel nu ne va mai putea face niciun rău; iar comorile sale ne vor servi drept zălog în cazul când, cu toate precauţiunile noastre, ar încerca totuşi ceva contra noastră. Tezaurul său vine ta timp, căci casele de bani ale „Companiei" sunt goale.

Dacă refuză, înseamnă că plănuieşte ceva şi atunci nu merită nicio cruţare. În acest caz, veţi lua imediat comanda regimentelor 13, 15 şi 31 infanterie europeană, – pe care Sir William Maxwell, guvernatorul din Bombay, le va pune ta dispoziţia dvs., – şi a patru sau cinci regimente de cavalerie şi de infanterie formate din trupe de cipai. Veţi asedia Bagavapur şi dacă Holkar, vă va pune condiţiuni, nu le veţi accepta decât cu mare rezervă. Cel mai bine însă, ar fi să moară în timpul asediului, căci „Compania Indiilor", s-a săturat de aceşti vasali neascultători.

Pentru celelalte, mă bazez pe curajul şi pe înțelepciunea dvs.; dar grăbiți-vă căci, căci ne temem de izbucnirea revoltei. În acest caz, răzvrătiții trebuie să fie lipsiți mai dinainte de comandanții şi de armele lor.

Braddock, guvernator general.

Colonelul Barclay, rezident englez, scrie Prinţului Holkar.

Bagavapur, 18 Ianuarie 1857.

Subsemnatul se simte dator să prevină pe Alteța Sa, Prințul Holkar, că a aflat de pedeapsa pe care susnumitul Prinț a aplicat-o primului său ministru Rao.

După câte ştiu, nicio faptă a acestuia n-a meritat cele 50 de lovituri de baston pe care primul ministru le-a primit. Subsemnatul trebuie să mai prevină pe Alteța Sa că de mai multe ori, în timpul nopții, căruțe încărcate au intrat în fortăreața Bagavapur.

După unele indicații – pe care nu mai trebuie să le pomenesc – aceste căruțe erau pline cu arme şi muniții, ceea ce este contrar tratatelor şi nu poate decât să neliniştească pe prea puternica „Companie a Indiilor".

În consecință, şi conform ordinelor Guvernatorului General, subsemnatul – care nu vrea să lipsească pe Prințul Holkar de o autoritate în contra căreia totuşi, tot poporul s-a declarat – admite să se arate binevoitor şi pentru a da Prințului Holkar putința de a se dezvinovăți, nu cere Alteței Sale decât să-i predea armele, tunurile, puştile şi tezaurele sale personale. Ele vor fi trimise la Calcutta, unde guvernatorul le va păstra provizoriu până ce va fi sigur de nevinovăția Mariei Tale.

În afară de aceasta, Prințul Holkar va preda în mâinile subsemnatului pe fiica sa Sita, care, întovărăşită de o suită numeroasă, va fi condusă la Calcutta, unde i se va da toate onorurile cuvenite rangului său.

În schimbul acestora, Alteța Sa, se va bucura întotdeauna de sprijinul prea puternicei „Companii a Indiilor.

Colonel Barklay

Prinţul Holkar scrie Colonelului Barclay

Subsemnatul se simte dator să invite pe colonelul Barclay să plece imediat din Bagavapur, dacă nu vrea ca, mai înainte de a trece 24 ore, să i se taie capul din ordinul meu.

Colonelul Barclay scrie lordului Henri Braddok, guvernator general

Stimate lord,

Am onoarea a vă trimite alăturat copia scrisorii pe care, din ordinul dvs. am

adresat-o prințului Holkar, precum şi răspunsul acestuia.

Plec imediat la Bombay, unde, conform instrucțiunilor primite, voi lua comanda corpului de armată, care trebuie să readucă la supunere pe Holkar.

Primiți, domnule, etc. Etc.

Colonel Barclay

După şase săptămâni de la acest schimb de scrisori, Holkar gânditor, şezând pe un covor persan, se afla în vârful celui mai înalt turn al palatului său şi privea cu tristețe coama munților Vindkya, care se reflectau în fluviul Nerbuddah ce curgea în vale.

Alături de el, singura sa fiică, frumoasa Sita, căuta să citească în ochii tatălui său, gândurile ce-l frământau.

Holkar, era un bătrân impunător. Se trăgea din cea mai nobilă familie a Indiei şi era descendentul acelor prinți Marați care îndrăzniseră să se opună amestecului Englezilor în afacerile Indiei.

Printr-o întâmplare, străbunii săi scăpaseră de cucerirea Perşilor şi a Mongolilor şi păstraseră, în ținuturile din dosul munților, credința brahmană.

Holkar însuşi se lăuda că se trăgea direct din celebrul Rama, cel mai strălucit din vechii eroi şi învingătorul lui Ravana. În cinstea glorioasei sale descendențe, o botezase pe fiica sa, Sita.

Se luptase odinioară cu Englezii. Tatăl său fusese ucis într-o bătălie, iar el foarte tânăr încă, păstrase moştenirea cu condiția de a plăti tribut. Vreme de 30 de ani nădăjduise că se va răzbuna într-o zi. Dar părul îi albise, iar fiii săi muriseră, fără să-şi poată vedea visul cu ochii. Acum el nu se mai gândea la altceva decât să-şi trăiască restul zilelor liniştit, şi să lase Principatul său, unicei sale fiice.

... Era ora 5. În Bagavapur, capitala lui Holkar, nu se mai auzea niciun zgomot, totul părea adormit. Santinelele vegheau la posturile lor, cu privirile ațintite spre Orizont. Soldații jucau şah liniştiți. Câțiva ofițeri călare, încinşi cu brâie de care atârnau săbii lungi, traversau străzile şi se îngrijeau de menținerea ordinii. O tristețe de moarte părea că stăpâneşte tot oraşul. Până şi Holkar era abătut. Ştia de mult că Englezii râvnesc la averea lui şi era îngrijorat de viitorul fiicei sale.

El însuşi se resemnase şi se încredințase voinței lui Brahma, fiind oricând gata să moară; nu se putea însă împăca cu gândul că Sita va rămâne fără niciun sprijin.

Facă-se voia lui Brahma, îşi spuse în sinea lui, pentru a răspunde gândurilor ce-l chinuiau.

— Tată, zise Sita, la ce te gândeşti?

Cu greu s-ar fi găsit în toată India o fată mai frumoasă decât ea. Era înaltă, avea o statură impunătoare, iar ochii ei semănau cu o floare de lotus. Nu avea mai mult de 15 ani, vârsta la care femeia indiană atinge culmea frumuseții.

— Mă gândesc, zise într-un târziu Holkar, ce nenorocită a fost ziua în care

te-ai născut, tu, lumina ochilor mei şi singura mea dragoste pe pământ. Eu voi muri şi te voi lăsa în mâinile acestor barbari roşcați.

— Nu mai ai nicio speranță de a învinge? întrebă frumoasa fată.

— Şi chiar dacă aş avea această speranță, crezi oare că aş putea-o insufla şi soldaților mei? Numai vederea acestor necurați, care mănâncă carne crudă şi care beau sânge, îi înfricoşează pe brahmanii mei. Ah, de ce n-am murit atunci când fiul meu a trecut pe lumea cealaltă? Nu aş fi văzut acum ruina tuturor celor ce-mi sunt scumpi.

— Mă uiți pe mine! exclamă Sita, ridicându-se şi îmbrățişând pe tatăl ei.

— Nu te uit fiica mea, dar mă tem de soarta ta... Am primit azi de dimineață ştirea că Barclay înaintează în capul unei oştiri de-a lungul râului. E la vreo sută de kilometri de oraş, cale de două zile.

Are tunuri, puşti, şi muniție de toate felurile. Din nenorocire, nefiind prea sigur de credința armatei mele, nu îndrăznesc să dau lupta pe malul râului. Bănuiesc că acest mizerabil de Rao vrea să mă trădeze. Dacă aş avea dovada, mi-ar plăti-o scump...

Dar, adăugă el, scrutând zarea cu un binoclu, oare ce e acest vaporaş pe care-l zăresc la cotul râului? Să fie avangarda lui Barclay?

În acelaşi moment se auzi o lovitură de tun: era un artilerist al fortăreței care deschidea focul asupra vaporaşului şi care-l înştiința astfel că trebuia să oprească. Obuzul trecu pe deasupra corăbiei şi căzu şuierând în râu.

La acest semnal, Căpitanul vaporaşului arboră drapelul tricolor şi înaintă, drept spre mal fără să se neliniştească. Înfricoşați, Indienii nu îndrăzniră să-l oprească, iar căpitanul Corcoran – căci el era – punând piciorul pe pământ, se îndreptă spre poarta fortăreței. Un sergent şi câțiva soldați vrură să-l oprească; dar Corcoran fără să răspundă întrebărilor şi amenințărilor lor, cu toate că înțelegea foarte bine limba ce i se vorbea, se întoarse şi fluieră cu putere.

Şuieratul îi făcu să tresară pe toți cei de față. Tresărirea lor se transformă însă în spaimă când văzură apărând pe bordul vaporului o tigroaică, ce-i răspunse printr-un răcnet îngrozitor.

— Aici, Luizon, strigă Corcoran şi fluieră pentru a doua oară. La această chemare, Luizon sări de pe vapor pe malul râului. Într-un minut, ofițerii, soldații, tunarii, curioşii, femeile şi copiii care văzuseră această scenă, o rupseră la fugă. Numai Corcoran şi cel ce trăsese cu câteva minute mai înainte – pe care Căpitanul îl înşfăcase puternic – rămaseră acolo.

— Dă-mi drumul, striga Indianul, zbătându-se din toate puterile; Dă-mi drumul sau voi chema garda.

— Dacă faci un pas, răspunse Căpitanul, te dau tigroaicei să te mănânce.

Amenințarea îl făcu pe tânărul soldat, mai supus şi mai blând decât un miel.

— Bine, stăpâne, dar cel puțin îndepărtează fiara aceasta, căci dacă nu, voi muri de spaimă.

Într-adevăr, Luizon, lipsită de mult timp de carne proaspătă, dădea târcoale, cu un aer înfometat, în jurul Indianului. Era tocmai pe gustul ei,

nici prea tânăr, nici prea bătrân, nici prea gras, nici prea slab, dar destul de fraged şi de durduliu.

Din fericire Corcoran îl linişti.

— Ce grad ai? îl întrebă el.

— Locotenent, răspunse Indianul.

— Du-mă la palatul prințului Holkar.

— Împreună cu… prietena dvs.?

— Ei drace! răspunse Corcoran, crezi că dacă vreau să mă duc la Curte, mi-e ruşine de prietenii mei?

O Brahma şi Budha, se gândea locotenentul, ce idee proastă am avut când am tras cu tunul înspre acest vapor care nu voia să ne facă niciun rău. De ce l-am întrebat de nume pe acest trecător care nu-mi spunea nimic? O Rama, erou de neînvins, împrumută-mi puterea şi arcul tău, ca s-o săgetez pe Luizon, sau repeziciunea ta ca să pot fugi acasă.

— Ei hai, zise Corcoran, Luizon devine nerăbdătoare.

— Stăpâne, răspunse Indianul, dacă vă conduc la palatul prințului Holkar cu această tigroaică după dvs. – sau mai bine zis după mine – mi se va tăia capul.

— Crezi? întrebă Corcoran.

— Dacă o cred? Dar niciodată Holkar nu-şi face rugăciunea de seară, înainte de a ordona să fie traşi în țeapă, 5-6 oameni.

— Îmi place acest prinț… Sunt gata să mă duc la el. Vom vedea care din noi va fi tras în țeapă.

— Va începe cu mine, desigur.

— Nu mai şovăi atât. Mergi înainte, căci de nu, Luizon va avea grijă de tine.

Amenințarea îl dezarmă pe Indian. La urma urmei, nu era aşa de sigur că Holkar va porunci să fie tras în țeapă, în schimb însă, dinții şi ghearele tigroaicei erau foarte aproape.

Atunci el se rugă pentru ultima oară zeului Brahma, părintele tuturor viețuitoarelor şi o porni spre palat.

Corcoran şi Luizon îl urmau.

Datorită gărzii sale, Corcoran intră fără greutate în palat. La trecerea lui, toată lumea se dădea în lături. Dar când ajunseră la picioarele turnului, în vârful căruia stăteau Holkar şi fiica sa, Indianul nu vru să meargă mai departe.

— Stăpâne, zise el, dacă viu cu dvs., moartea mea este sigură. Înainte de a putea spune un singur cuvânt, pentru a mă dezvinovăți, mi se va tăia capul. Chiar dvs., dacă stăruiți în acest plan îndrăzneț, ați face mai bine…

— Bine, bine, răspunse Corcoran, nu cred că Holkar e chiar atât de rău pe cât se spune. Nu-mi va refuza nimic, nici mie, nici tigroaicei mele. Cu tine e altceva, du-te.

— Stăpâne, murmură locotenentul, nu ştiu niciun cap care să se potrivească atât de bine pe umerii mei, ca al meu. Şi dacă Prințul ar vrea să-l dea jos, nu cunosc vreo soluție care să-l poată lipi la loc… Buda şi Brahma să vă călăuzească paşii.

— Fugi!

Corcoran nu încercă să-l oprească şi începu să urce în grabă cele 260 de trepte, din capătul cărora Holkar, admira valea râului. Luizon întovărăşea pe stăpânul său şi apăru cea dintâi pe terasă.

La vederea ei, frumoasa Sita scoase un țipăt de spaimă; Holkar se ridică şi luând un revolver, trase asupra tigroaicei.

Din fericire, glonțul nu-şi nimeri ținta, dar ricoşă asupra lui Corcoran, care-şi urma de aproape prietena, rănindu-l la mână.

— Sunteți cam pripit, Prințe, strigă Căpitanul, fără să se sinchisească de rană... Aici, Luizon.

Căpitanul intervenise la timp, căci tigroaica se pregătea să sară asupra duşmanului şi să-l facă bucățele.

— Aci, fetițo, aşa, fii cuminte, culcă-te la picioarele mele... Foarte bine... şi acum târăşte-te până la Prințesă şi prezintă-i omagiile tale... Să nu vă fie frică, Alteță, Luizon e blândă ca un miel... vă va cere iertare pentru că v-a speriat... Du-te, Luizon, du-te şi cere iertare, frumoasei Prințese...

Tigroaica ascultă şi Sita, liniştită, o mângâie pe cap, ceea ce o încântă pe Luizon.

Cu toate acestea, Holkar nu lăsase revolverul din mână:

— Cine eşti? întrebă el cu demnitate. Cum de ai putut pătrunde până aci? Oare m-au trădat până şi sclavii mei? M-au vândut Englezilor?

— Măria-Ta, răspunse Corcoran, cu o voce potolită, nu sunteți trădat şi, dacă am ceva, pentru care să fiu recunoscător Cerului, în afară de faptul că m-a făcut Breton şi că mi-a dat numele de Corcoran, e tocmai faptul că nu sunt Englez.

Holkar, fără să-i răspundă, bătu cu un ciocănaş de argint într-un disc de aramă. Nimeni nu se arată însă.

— Măria-Ta continuă Căpitanul, nimeni nu vă poate auzi. Toată lumea a fugit când a văzut-o pe Luizon. Dar liniştiți-vă, tigroaica e bine crescută şi ştie să se poarte... Acum, de ce trădare vă mai temeți?

— Dacă nu eşti Englez, atunci cine eşti şi de unde vii?

— Măria-Ta, răspunse Corcoran, există în lume două feluri de oameni, mai bine zis, două rase însemnate – bineînțeles, în afară de aceea a dumneavoastră – Francezii şi Englezii. Una față de alta, se duşmănesc ca lupul şi oaia, ca tigrul şi taurul, ca pantera şi şarpele cu clopoței. Sunt două rase înfometate: una după laude, alta după bani. Amândouă sunt însă războinice şi gata oricând să se amestece în treburile altora. Aparțin celei dintâi – sunt căpitanul Corcoran...

— Ce fel? întrerupse Holkar, eşti celebrul comandant al bricului „Fiul Furtunei”?

— Celebru sau nu, răspunse Bretonul, sunt căpitanul Corcoran.

— Dumneata eşti acela care, fiind surprins aproape de Singapore de o sută de pirați malaezi, i-ai învins numai cu ajutorul a şapte oameni, făcându-i să se arunce în mare?

— Da; dar de unde ştiți acestea?

— Am citit „Jurnalul din Bombay”. Şireții ăştia de Englezi ştiu totul ce se petrece pe ocean. Câtva timp chiar, ei au încercat să dovedească lumii că acel căpitan Corcoran ar fi Englez.

— Eu Englez? strigă Căpitanul cu indignare.

— De altfel, greşeala n-a durat prea multă vreme. După cum ştiți 12 din acei bandiți, au fost omorâți, al 13-lea însă a fugit de sub escortă pe când era condus spre locul de execuție, a rămas ascuns câtva timp la Singapore, apoi s-a îmbarcat pe un vapor chinez, a trecut pe la Calcutta, şi în urmă a venit să caute adăpost aici. El ne-a povestit întâmplarea care l-a făcut să dea ochi cu dumneata... Dar iată-l...

Într-adevăr, un sclav apăru în pragul terasei. Era un bărbat înalt şi vânjos; era frumos, dar avea picioare subțiri, ceea ce trăda mai multă repeziciune decât putere.

La vederea lui Corcoran, şi mai ales a lui Luizon, sclavul vru să fugă; Holkar însă îl opri.

— Ali!

— Stăpâne!

— Priveşte bine pe acest străin. Îl cunoşti?

Ali, înaintă cu paşi şovăitori. Se uită la Corcoran şi strigă:

— Stăpâne, el e!

— Cine el?

— Căpitanul! şi cu dânsa!, adăugă Ali arătând tigroaica. Stăpâne... stăpâne, nu mă pierde!

— Nici eu, nici Luizon, nu-ți purtăm duşmănie, se adresă Căpitanul malaezului. Ai ştiut să scapi de la spânzurătoare, ai dovedit deci că eşti curajos. Nu am nimic cu tine, ba chiar pot spune că prințul Holkar a făcut bine luându-te în slujba lui.

— Ce e această răscoală pe străzile oraşului? întrebă bătrânul Prinț. Ce sunt aceste țipete? Aceste focuri de armă şi aceste sunete de tobă?

— Stăpâne, răspunse Ali, sunteți astfel înştiințat de ce am venit aici fără a fi chemat. Când căpitanul Corcoran a ancorat, se credea că e un trimis al Englezilor. Fostul ministru Rao, a răspândit vestea că ați fost omorât şi că Englezii sunt la porțile oraşului. A răzvrătit o parte din armată şi vrea să vă ia tronul.

— Ce trădători exclamă Holkar. Voi pune să-l tragă în țeapă!

— Până atunci, el are sprijinul Englezilor şi începe să asedieze palatul.

— Ah, ah! exclamă Corcoran, aşadar aventura devine interesantă!

Până acum Sita tăcuse. Văzând însă pericolul în care se afla tatăl său, se îndreptă spre căpitanul Corcoran şi luându-i mâinile, îi spuse plângând:

— Domnule, scapă-l.

— Niciodată, răspunse Corcoran, nu aş putea rezista rugăciunilor şi lacrimilor unor ochi atât de frumoşi! Prințe, ordonă să mi se dea un revolver şi o cravaşă... cu aceste arme îmi iau toată răspunderea şi în special aceea de a vă scăpa de Rao.

Ali se grăbi să aducă cele cerute. În timp ce Prințul, Ali şi Corcoran coborau

scările turnului, Sita se ruga lui Brahma să ocrotească pe proteguitorii ei. Un mic număr de soldați apărau poarta castelului, şi era aproape gata să cedeze mulțimii. Trei regimente de cipai asediau palatul, strigând țipete de revoltă. Rao îi comanda şi-i îndemna la asalt. Gloanțele şuierau pretutindeni, iar răzvrătiții aduseseră tunuri, ca să dărâme porțile cu obuzele lor. Corcoran ştia că nu mai are niciun minut de pierdut.

— Deschideți porțile, porunci el, eu sunt răspunzător de toate.

Încrederea Căpitanului dădu curaj lui Holkar. Ordonă să se deschidă porțile, Cipaii, care se temeau de o cursă, fură atât de uimiți încât văzând manevra se retraseră. Împuşcăturile încetară; toată piața fu cuprinsă de o linişte de moarte.

Atunci Corcoran întrebă:

— Unde este Rao?

— Iată-mă, răspunse trădătorul, înaintând spre el cu statul său major. Holkar vrea să se predea?

— La dracu! răspunse Corcoran, ce neruşinare! şi în acelaşi timp fluieră.

La acest semnal Luizon apăru.

— Draga mea, îi şopti Căpitanul, du-te şi răstoarnă pe acest cavaler îndrăzneț, dar vezi să nu-i faci niciun rău. Apucă-l uşor şi fără să-l sfâşii, adu-mi-l aici... Mă auzi?

Şi zicând acestea, arătă spre Rao.

Trădătorul vru să fugă; calul său însă necheză şi ridicându-se în două picioare, rămase locului. Nici ceilalți cai nu erau mai liniştiți. Restul generalilor însă, avură mai mult noroc; putură să fugă. Trădătorul ar fi vrut să facă la fel, dar soarta îi era potrivnică. Luizon se năpusti asupra călăului său.

Luizon apucă pe trădător de brâu şi-l depuse la picioarele lui Corcoran...

Îl apucă pe trădător de brâu şi, întocmai ca o pisică care duce în dinți un şoarece pe care nu vrea să-l omoare numaidecât, îl depuse aproape leşinat, la picioarele Căpitanului.

— Foarte bine, fetițo, se adresă Corcoran, tigroaicei, mângâind-o... Îți voi da zahăr la cină, drept răsplată... Ali, dezarmează pe prizonier şi, în timp ce voi vorbi acestor nătărăi, păzeşte-l bine.

Apoi, îndreptându-se cu cravaşa în mână până la primul rând de cipai, care erau gata să-şi descarce puştile asupra lui, le spuse:

— Se găseşte oare cineva printre voi care ar vrea să fie spânzurat, tras în

țeapă, decapitat, jupuit de viu sau sfâşiat de Luizon?... Cum? Nimeni nu răspunde?

Toți erau stăpâniți de teamă. Numai vederea Căpitanului, care părea căzut din cer, uimea la culme pe aceşti Indieni superstiţioşi. Iar dinții şi ghearele lui Luizon, îi înfiorau şi mai mult.

Şi apoi, se întrebau ei, contra cui să ne mai revoltăm, dacă până şi Rao e în mâinile lui Holkar? Atunci toată lumea începu să strige: „Trăiască prințul Holkar!”

— Bine, zise Corcoran, văd că ați rămas credincioşi vechiului vostru stăpân... Acum, să dezarmați pe ce doi colonei, pe căpitani şi pe locotenenți...

Bine, legați-i de mâini şi de picioare şi întindeți-i pe jos... Bun... Iar voi, soldați, întoarceți-vă în cazărmile voastre şi să n-aud că vreunul murmură ceva, căci va fi prada lui Luizon... Bună seara! Prințe, acum mergem şi noi să cinăm.

V

Masa era întinsă într-o curte interioară, aproape de o fântână care împrospăta aerul.

Holkar, fiica sa, cea cu ochii de lotus şi căpitanul Corcoran erau singurii oaspeți. Vreo 20 de servitori îi serveau. Comesenii mâncau în linişte şi păstrau acea demnitate caracteristică regilor asiatici.

Lângă ei Luizon, culcată între Sita şi Căpitan, mânca ceea ce-i dădeau ei, îndreptându-şi privirile drăgăstoase când spre unul când spre altul. Sita, recunoscătoare pentru serviciul pe care i-l făcuse, şi mândră că tigroaica o ascultă, o alinta ca pe un ogar prețios, şi-i dădea mereu zahăr. Luizon, prea inteligentă pentru a nu înțelege bunele intenții ale Sitei, îi mulțumea rotind coada sau lungind gâtul atunci când tânăra fată îi punea mâna pe cap.

Într-un târziu, Holkar, făcu un semn; sclavii se retraseră lăsând singuri pe cei ce mâncau.

— Căpitane, începu Holkar, mi-ai salvat viața şi tronul. Cum aş putea să-ți dovedesc recunoştința mea?

Corcoran îl privi mirat.

Maria Ta, serviciul pe care vi l-am făcut înseamnă aşa de puțin, că ar fi mai bine să nu mai vorbim despre el. În orice caz, meritul îi revine lui Luizon, care a arătat atâta delicateță.

Mâncase prost, îi era foame, şi cu toate că e o tigroaică, a ştiut să-şi înfrâneze pornirile. Ați tras asupra ei un foc de revolver... însă nu v-a reproşat nimic. Într-adevăr, meritați toată iertarea... Nu ați nimerit-o; ar fi putut să vă sfâşie în bucățele. A ştiut să-şi înăbuşe pofta, şi să-şi înfrâneze pasiunile sălbatece. E un lucru destul de greu pentru ea, dacă vă gândiți la proasta creştere pe care a primita în pădurea Javei... O puşlama îi răzvrăteşte pe

cipaii dvs., ceea ce, s-o recunosc, nu-mi pare prea greu, şi se îndreaptă contra tronului. Aţi vrut să ieşiţi din palat şi aţi fi fost uşor de omorât, Luizon, ghicind gândurile dvs., se năpusteşte pe bietul Rao şi înşfăcându-l îl pune la picioarele mele... Într-adevăr, dacă în toată această aventură se află vreun binefăcător, atunci acela e numai Luizon. Eu nu fac decât să urmez calea deschisă de ea.

— Căpitane! strigă Sita, îţi datorez viaţa şi onoarea, nu o voi uita...

Şi prinţesa întinse mâna Căpitanului, care o luă cu respect şi o sărută.

— Ştiu Căpitane, continuă Holkar, că aparţii unui neam de cavaleri, care nu pretind plată pentru serviciile lor; dar nu-ţi pot fi folositor cu ceva?

— Folositor? strigă Corcoran. Dar îmi sunteţi foarte necesar... Ştiţi că am venit aici să caut o carte foarte veche, la gândul căreia toţi academicienii Franţei şi ai Angliei tresaltă de bucurie! Ştiţi că Academia de Ştiinţe din Lyon suportă toate cheltuielile mele, aşa că eu şi Luizon călătorim în interesul ştiinţei; ştiţi că suntem sub protecţia guvernului francez şi că avem scrisori de recomandaţie către toţi funcţionarii englezi, din India, şi că am chiar pentru dvs., o misivă din partea celebrului Sir William Barrowlinson, Preşedintele „S*ocietăţii geografice, coloniale, statistice, geologice, orografice, hidrografice, şi fotografice”,* al cărui sediu se află în Londra. Iat-o.

Şi în acelaşi timp scoase din portofel un plic sigilat şi purtând semnele savantului – acum înălţat la rangul de baron – şi deviza sa, care, după cum susţinea el, data de la bunicul său, tovarăşul de arme al lui Wilhelm Cuceritorul: *„Regi meo fidus”.*

Într-adevăr, William Barrowlinson putea fi „credincios regelui”, căci monarhul său îl făcuse, chiar de la vârsta de 20 de ani, directorul „Companiei Indiilor”, însărcinându-l cu misiunile cele mai grele şi atribuindu-i cele mai mari lefuri, astfel încât, dacă o boală de stomac nu s-ar fi pus în calea carierei strălucitului savant, pe la 32-33 de ani, ar fi ajuns Vice-Rege, al Indiei, adică stăpânitorul a o sută de milioane de oameni. Dar boala îl sili să se întoarcă în Anglia, unde i se acordă o pensie viageră de 300 de mii de franci anual. Prin bogăţia sa, ajunse membru în Parlament, traduse 15-16 pagini din Vede lăsând apoi pe secretarul său să continue lucrarea, deveni Preşedintele sus-zisei societăţi, şi membru corespondent al Institutului din Paris.

Scrisoarea de recomandaţie pe care căpitanul Corcoran o întinse prinţului Holkar, venea din partea acestui puternic baron şi era alcătuită cam aşa:

Londra... 1857...

Subsemnatul, Sir William Barrowlinson, are onoarea de a prezenta prinţului Holkar pe tânărul savant francez Corcoran, care doreşte, sub indicaţiunile Academiei de Ştiinţe din Lyon şi ale noastre, să caute manuscrisul original al lui Ramabagavapana, ascuns într-un loc de pe malul râului Nerbuddah pe care cu siguranţă Alteţa Sa, îl cunoaşte mai bine ca oricare altul.

Subsemnatul speră că relaţiunile de bună prietenie şi de bună vecinătate care au existat şi, vor exista întotdeauna între Alteţa sa, prinţul Holkar şi prea

puternica Companie a Indiilor, va convinge pe Alteța Sa să ajute prin toate mijloacele posibile, cercetările cu care savantul Corcoran a fost însărcinat de Academia din Lyon şi de foarte nobila regină Victoria, suverana celor trei regate unite, ale Angliei, Scoției, şi Irlandei.

În acest scop, subsemnatul Sir William Barrowlinson, Preşedintele „Societății geografice, coloniale, statistice, geologice, orologice, hidrografice şi fotografice" roagă pe Alteța Sa să pană la dispoziția sus-zisului Căpitan, toate mijloacele materiale, – cai, elefanți, hamacuri, lucrători, călăreți, cipai, şi toate lucrurile de care va avea nevoie în expediția sa. Sus-zisul se angajează, în numele său şi al Academiei de Ştiințe din Lyon, să acopere toate cheltuielile şi să înapoieze toate sumele pe care Alteța Sa, va binevoi să le împrumute tânărului dar savantului călător.

Subsemnatul mai trebuie să înştiințeze pe Alteța Sa că misiunea Căpitanului este şi va rămâne – lucru pentru care garantează el însuşi – cu totul străină politicii.

În sfârşit, subsemnatul, are totală încredere că acela pe care-şi permite să-l prezinte Alteței Sale, va face onoare nobilei națiuni al cărei cetățean este, glorioasei națiuni care-l proteguieşte, ştiinței pe care o serveşte, ilustrei Academii care-l trimite şi subsemnatului, care-l recomandă.

Însuflețit de aceste sentimente, subsemnatul îşi aminteşte cu dragoste şi plăcere de Alteța Sa şi speră că timpul n-a slăbit prietenia cu care prințul Holkar l-a favorizat odinioară, şi despre care subsemnatul păstrează şi va păstra întotdeauna cea mai recunoscătoare amintire.

Sir William Barrowlinson
Baron M. P.

După ce Holkar termină citirea scrisorii, întinse mâna lui Corcoran, spunându-i:

— Drag prieten, între noi nu mai e nevoie de scrisori, iar cea a lui Sir. William Barrowlinson – având în vedere actualele mele relațiuni cu Englezii – nu ți-ar fi fost de prea mult folos dacă n-aş ştii cine eşti şi dacă n-aş fi văzut cu cât curaj mi-ai salvat viața.

Din nenorocire, ştiu că Barclay e în drum spre Bagavapur – şi, chiar dacă n-aş fi ştiut, răscoala lui Rao m-ar fi încunoştințat despre aceasta – astfel că nu pot fi de mare folos cercetărilor tale.

Mi-e teamă chiar ca prietenia mea să nu-ți strice.

— Prințe, răspunse Căpitanul, nu te îngriji nici de mine şi nici de Englezi. Dacă Barclay nu se poartă cu mine ca un prieten, va afla – chiar dacă ar fi în mijlocul a 30 de regimente – cât de grea e mâna mea când loveşte. Nu te nelinişti pentru mine; dimpotrivă, poate că te voi servi, făcând pace…

— Să mă împaci cu aceşti barbari? strigă Holkar furios. Au omorât pe tatăl şi pe feciorii mei, au cucerit mai mult de jumătate din țara mea şi au jefuit cealaltă jumătate; jur pe Indra, al cărui car cutreieră întregul Univers ducând lumină pretutindeni, că aş da bucuros viața şi întreaga mea avere ca să-i pot arunca pe toți în mare; da o jur, şi m-aş duce chiar de azi să-mi întâlnesc

strămoşii pe cealaltă lume, veşnică, neîntinată…

— Şi m-ai lăsa singură? întrebă frumoasa Sita cu o voce duioasă.

— Îți cer iertare, fiica mea, răspunse Holkar, îmbrățișând pe frumoasa prințesă, dar numai numele de Englez mă înfurie. Îl rog şi pe Căpitan să mă ierte.

— Nu te sfii, prietene, să-i blestemi pe Englezi, nici eu nu le dau nicio importanță, afară bineînțeles de Sir William Barrowlinson, care mi-a părut a fi un om foarte cumsecade. Sunt Breton şi marinar; între neamul lor şi al meu, nu poate fi nimic care să ne lege.

— Îmi faci plăcere, Căpitane, zise Holkar; mi-a fost frică la început că eşti prieten cu ei. Când mă gândesc la viitorul pe care-l rezervă fiicei mele, sângele îmi fierbe de necaz şi atunci aş dori să tai capul tuturor Englezilor care se găsesc în India… Să nu mai vorbim însă. Iar tu, frumoasa mea copilă, citeşte-mi câteva capitole din acele cărți minunate care cântă gloria străbunilor noştri.

— Vrei să-ți citesc un pasaj din Ramayana cu tânguirile atât de mişcătoare ale Regelui Dasaratha, care fiind pe patul de moarte, plângea că fiul său Rama, acest erou de neînvins, nu era lângă el şi care credea că merită această pedeapsă a zeilor pentru că în tinerețe, fără să vrea comisese o crimă?

— Bine, citeşte, încuviință Holkar.

Sita se sculă, aduse cartea şi începu:

„Tocmai ajunsesem pe malurile deşerte ale râului Carayu şi vroiam să trag asupra unui animal care nu mă vedea. Cu arcul întins, mă ascunsesem într-un desiş unde, noaptea, veneau să se adape fiarele pădurii.

Am auzit atunci zgomotul unul urcior care se umplea cu apă, zgomot asemănător murmurului unui elefant. Am ochit imediat şi am trimis o săgeată în direcția, dinspre care venea acel zgomot.

Îndată ce săgeata ajunse la capăt, un glas de om înspăimântat, cuprinse văzduhul: *Ah mor! Cine a săgetat un ascet ca mine? A cui e această mână criminală? Am venit în timpul nopții să iau apă de la râu. Pe cine am supărat?*

În timp ce el vorbea, eu cu sufletul tulburat şi speriat de această greşeală, lăsai să-mi scape armele pe care le țineam în mână. M-am îndreptat spre el şi am văzut căzând în apă un nenorocit al cărui trup nu era acoperit decât de o piele de antilopă şi de una de panteră.

Grav rănit, ținti ochii spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă înspăimânte prin nevinovăția sa:

Cu ce te-am supărat? mă întrebă el. *De ce eu un singuratic kşatrya, locuitor al acestor păduri, am meritat, pe când luam apă pentru tatăl meu, să fiu săgetat de tine? Cei ce m-au născut, aici în această pădure deşartă, aceşti doi bătrâni orbi, aşteaptă reîntoarcerea mea. Ai omorât, dintr-o singură lovitură, trei oameni: pe tatăl meu, pe mama mea şi pe mine. Pentru ce?*

Fiu al lui Ragon, du-te repede şi găseşte pe tatăl meu, povesteşte-i această întâmplare nenorocită, ca nu cumva blestemul său să te mistuie tot aşa cum focul mistuie aceste păduri. Luminişul pe care-l vezi de aici te conduce spre coliba lui; grăbeşte-te să te duci, dar mai înainte, scoate-mi săgeata.

Iată în ce termeni mi-a vorbit tânăra victimă. La vederea sa fusesem cuprins de o mare tristețe.

Apoi, vrând să-i cruț prin orice mijloc viața, i-am scos săgeata care-i pătrunsese în inimă, îndată ce o scosei, sihastrul, sfârşit de dureri şi respirând anevoie, deschise ochii într-un ultim spasm al vieții, şi muri.

Atunci am luat urciorul său şi m-am îndreptat spre coliba tatălui.

Aici i-am văzut pe părinții lui, doi bătrâni nenorociți, orbi, neavând pe nimeni care să-i servească, şi asemănători cu două păsări cu aripile tăiate. Aşezați pe un buştean în fața casei, cei doi bătrâni, aşteptând pe fiul lor, vorbeau de el.

Când a auzit paşii mei, sihastrul îmi spuse:

— De ce ai întârziat atât, fiul meu? Mama ta şi cu mine am fost foarte îngrijorați de lipsa ta îndelungată. Dacă eu, sau mama ta ți-am greşit cu ceva, iartă-ne, dar niciodată, oriunde te-ai duce, să nu mai zăboveşti atât.

Tu eşti piciorul meu, căci eu nu pot merge, eşti ochiul meu căci eu nu văd… Dar de ce nu-mi vorbeşti?

La aceste cuvinte, m-am apropiat de bătrân şi cu o voce tremurătoare de spaimă i-am spus:

Sunt un kşatrya, mă numesc Dasaratha; nu sunt fiul tău, dar vin la tine căci am făcut o faptă groaznică.

Şi-i povestii cum îl omorâsem pe tânărul pustnic.

Bătrânul rămase împietrit. Dar când îşi reveni în simțiri îmi vorbi astfel:

Dacă, vinovat de o faptă rea, nu mi te-ai fi spovedit imediat, poporul tău ar fi suferit pedeapsa, căci l-aş fi mistuit prin focul unui blestem!

Această crimă îl va coborî pe Brahma de pe tronul său, paradisul îşi va închide porțile pentru şapte urmaşi de-ai tăi şi pentru şapte strămoşi.

Dar acum, condu-mă la locul unde săgeata ta a omorât pe acel copil, şi unde ai frânt toiagul unui orb.

Am condus pe cei doi orbi la locul crimei. Pustnicul şi soția lui, mângâiară corpul celui mort. Neputând suporta greutatea acestei dureri, suspinând, se plecară asupra fiului lor.

Atunci mama, sărutându-l pe obraz, îi spuse:

Yadjnadatta, oare nu-ți mai sunt dragă? de ce nu-mi vorbeşti atunci când pleci la un drum atât de lung? Sărut-o mai întâi pe mama ta, vei pleca apoi; nu-mi vorbeşti pentru că eşti supărat pe mine?

Tatăl, abătut şi doborât de durere, vorbi fiului său ca şi când acesta ar fi trăit:

Fiul meu, oare nu-l recunoşti pe tatăl tău? Scoală-te! Vino şi ne îmbrățişează. Cine ne va mai aduce acum rădăcini şi fructe sălbatice? Şi eu orb ca şi ea, oare cum o voi hrăni pe mama ta?

Nu vreau să părăseşti azi aceste locuri; vei pleca mâine împreună cu mine şi cu mama ta".

Sita întrerupse citirea. Holkar o ascultase gânditor. Corcoran era impresionat şi privea cu admirație pe frumoasa fată.

Era pe la miezul nopții. Holkar tocmai vroia să se ducă la culcare, când intră Ali şi se îndreptă spre stăpânul său.

— Ce este? Ce vrei? întreabă Prințul.

— Pot vorbi? răspunse sclavul, uitându-se spre Corcoran.

Căpitanul vroi să plece, dar Holkar îl reținu.

— Rămâi… îi zise el. Iar tu, se adresă sclavului, vorbeşte repede.

— Stăpâne, spuse Ali, tocmai a sosit un sol de la Tantia Topee.

— De la Tantia Topee? strigă Holkar cu ochii strălucind de bucurie. Să intre!

Solul intră. Era un fachir, pe jumătate gol, cu corpul arămiu, şi a cărei față se părea că nu cunoscuse niciodată, nici durerea, dar nici plăcerea.

Se plecă în fața lui Holkar şi aştepta ca acesta să-i ordone să se ridice.

— Cine eşti? îl întrebă Holkar.

— Mă numesc Sugriva.

— Eşti Brahman sau nu?

— Brahman. Sunt trimis de Tantia Topee.

— Care e semnul misiunii tale?

— Iată-l.

Şi fachirul scoase dintr-un buzunar o năframă pe care erau scrise câteva cuvinte sanscrite.

— Ah! strigă Holkar, după ce privise cu atenție năframa. Momentul se apropie.

— Da, răspunse fachirul, Trebuie să înceapă chiar azi, la Meerut.

— Căpitane, adăugă Holkar, mi-ai spus că nu-i iubeşti pe Englezi, nu-i aşa?

— Nu-i urăsc, dar nu-mi pasă de ceea ce li se întâmplă.

— Ei bine, Căpitane, în curând se vor schimba multe. Înainte de sfârşitul lunii vom scăpa de Barclay şi de armata sa.

— Adevărat? Şi aceste veşti v-au fost aduse de acest Indian?

— Da. Este un om de încredere care serveşte de sol prietenului meu Tantia Topee.

— Şi cine este acest prieten?

— Îți voi povesti mâine. Colonelul Barclay, după spusele ultimelor iscoade, nu va intra în oraş decât peste trei zile; mai avem, aşadar, două zile de libertate.

Mâine dacă vrei, ne vom duce să vânăm rinoceri. Rinocerul e un vânat princiar, care se găseşte foarte rar în India. La revedere Căpitane.

— Ce ai făcut cu Rao? întrebă Corcoran. Nu vrei să-l judeci?

— Rao? Dar e judecat. Înainte de masă am poruncit să fie tras în țeapă.

— La dracu! exclamă Căpitanul. Dar ştiu că eşti grăbit!

— Prietene, îndată ce eşti prins, să fii tras în țeapă, iată deviza mea.

Poate că ai fi vrut să întrunesc un tribunal ca acela din Calcutta? Atunci, înainte ca procurorul să fi acuzat, avocatul să fi pledat, judecătorii să fi deliberat, Englezii ar fi intrat în Bagavapur şi ar fi salvat viața acestui nătărău, complicele lor. Nu, el a fost prins, trebuie să plătească pentru toți.

— La urma urmei, răspunse Corcoran, luându-şi rămas bun, căci pica de somn, nu te-am întrebat decât din curiozitate. Bună seara.

Şi urmându-l pe Ali, care-i arăta drumul, se îndreptă spre camera sa.

VI

Dar Morfeu nu vroia, în acea noapte, să cuprindă în brațele lui pe căpitanul Corcoran.

Într-adevăr, de abia se culcase, că un mare zgomot ajunse până la el.

— Atenție, Luizon! Sus, leneşo!

Luizon îl privi, ciuli urechea spre el, încolăci coada ca şi când ar fi vrut să spună că a înțeles, se îndreptă spre uşa camerei, ascultă cu atenție şi reveni liniştită spre Corcoran.

— Bine, zise Căpitanul, te înțeleg, vrei să spui că pericolul nu e prea mare! Cu atât mai bine, căci aş vrea să dorm puțin. Dar tu?

Tigroaica întredeschide buzele dând la iveală nişte dinți mai ascuțiți decât un vârf de pumnal: astfel râdea ea!

Se auziră paşi pe coridor şi Luizon se îndreptă din nou spre uşă; dar nici de astă dată pericolul nu i se păru prea mare, căci reveni liniştită şi se culcă la picioarele stăpânului său. Cineva bătu la uşă.

Corcoran se sculă, îşi luă revolverul şi se duse să deschidă. Era Ali care venea să-l deştepte.

— Stăpâne, zise acesta, cu un aer înspăimântat, prințul Holkar vă roagă să coborâți. Ne-a lovit o mare nenorocire. Rao pe care-l credeam tras în țeapă, a corupt pe paznicii săi şi a fugit împreună cu ei.

— Ştii că nu e prost deloc acest Rao? răspunse Corcoran.

Şi vorbind mereu, Căpitanul se îmbrăca.

— Alteța sa, reluă Ali, se va duce să-i întâmpine pe Englezi. Sugriva i-a întâlnit.

— Bine, arată-mi drumul, te urmez.

… Holkar, aşezat pe un covor persan, era gânditor. La intrarea Căpitanului, ridică privirile şi-i făcu semn să vină lângă el. Apoi porunci sclavilor să se retragă.

— Prietene se adresă el lui Corcoran, ştii ce nenorocire s-a abătut asupra capului meu?

— Mi s-a spus răspunse Căpitanul, Rao a fugit; aceasta nu e o nenorocire. E un netrebnic care va fi spânzurat în altă parte, şi atâta tot.

— Da? dar în fuga sa, a luat cu el două sute de călăreți din garda mea, şi împreună cu ei s-a dus să-i întâmpine pe Englezi.

— Da? întrebă Bretonul cu un aer curios.

Şi fiindcă observă că Holkar era foarte abătut de această trădare, crezu că trebuia să-l încurajeze.

— La urma urmei, zise el surâzând, sunt două sute de trădători mai puțin. Mai bine decât să fi fost aici şi să vă vândă colonelului Barclay.

— Şi când te gândeşti, că acum o oră am primit veşti atât de bune! strigă Holkar.

— De la Tantia Topee?

— Chiar de la el! Ascultă-mă, Căpitane... După serviciul pe care mi l-ai făcut ieri seară, nu mai pot avea secrete față de tine... Ei bine, află că toată India e gata să ia armele.

— Pentru ce?

— Pentru ai goni pe Englezii...

— Ah! zise Corcoran, ce bine înțeleg! Să goniți pe Englezi!... Adică să-i luați unul câte unul şi să-i aruncați în mare pentru a îngrăşa peştii? Să-i goniți pe Englezi, ideea îmi place şi vă voi ajuta, Prințe Holkar... Voi uita de misiunea mea ştiințifică şi de scrisoarea lui Sir William Barrowlinson... Voi uita şi promisiunea mea de a nu mă amesteca în politică, atât timp cât mă voi afla în aceste ținuturi. Mi-e egal, e o idee măreață... Şi de la cine vine această idee?

— De la toată lumea, de la Tantia Topee de la Nana Sahib, de la mine şi într-un cuvânt de la tot poporul...

— De la tot poporul? strigă Bretonul râzând. Eram sigur. Şi spui că-i vei alunga?

— Cel puțin aşa sper, răspunse Holkar, dar mi-e tare teamă că nu voi ajunge acea zi. Acum trei luni, Rao, Primul meu Ministru de pe atunci, în scopul de a-mi lua țara şi fata, m-a vândut colonelului Barclay. Bănuisem şi am ordonat să i se dea 50 de lovituri de băț... Iată cum a început cearta.

— Dar ar fi fost groaznic ca pocitania aceea să fi devenit ginerele Alteței voastre.

— Tocmai, răspunse Holkar. Acest câine, al cărui tată a fost negustor la Bombay, vroia să se însoare cu fiica ultimului dintre Raguizi, cea mai nobilă rasă a Asiei.

Să mărturisim că acum Căpitanul, care nu prea era atent la spusele lui Holkar, deveni foarte interesat.

Din clipa aceea, nu mai avea decât un singur gând, acela de a-l prinde pe Rao şi de a-l trage în țeapă... Auzi, să râvnească la mâna Sitei... cea mai frumoasă fată a Indiei, atât de grațioasă şi de nevinovată... Ah! Rao nu-mi va scăpa...

Acestea erau gândurile Căpitanului.

Iar dacă, dragi cititori, vă mirați că se interesa de o fată pe care cu o zi mai înainte nici n-o cunoscuse, vă voi spune că acest Corcoran era omul hotărârilor grabnice, că-i plăceau aventurile (deşi nu era un aventurier) şi că nu i-ar fi displăcut să proteguiască pe o tânără prințesă, atât de frumoasă.

— Alteță, zise el într-un târziu, n-aveți de luat decât o singură hotărâre: Să amânați pe altădată vânătoarea de rinoceri şi să-l urmăriți pe Rao. Netrebnicul nu poate fi departe.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar a plecat încă de acum opt ore şi cu siguranță că s-a întâlnit cu Englezii... Am face mai bine... să nu întârziem... Ordinele mele sunt date pentru vânătoare. Vom pleca pe la 6 dimineața, la răsăritul

soarelui, căci mai târziu e prea cald. Voi lăsa aici pe fiica mea, sub pază bună, căci Rao ar putea avea spioni prin palat. Vom reveni spre ceasul zece...

În acest timp, Ali va rămâne aici, iar Sugriva se va duce să culeagă ştiri noi şi să cerceteze împrejurimile.

— Dar, întrebă Corcoran, cine ne obligă să vânăm rinoceri tocmai azi, când suntem ameninţaţi de un pericol atât de mare?

— Prietene, răspunse Holkar, ultimul dintre Raguizi nu vrea să moară închis în palatul său ca un urs, în vizuină. Altfel de exemple am primit de la strămoşul meu Rama, învingătorul lui Ravana, prinţul infernului.

— Bine, zise Corcoran, dar îmi dai voie să las fiicei d-tale un paznic mai bun decât Ali, şi chiar decât toată garnizoana din Bagavapur?

— Cine este acest prieten atât de bun şi de înfricoşător?

— Luizon.

În acest moment, tigroaica care auzise că se vorbea de ea, se ridică în două labe şi le puse pe cele dinainte pe umerii Căpitanului.

Acum veni şi Sita.

— Draga mea copilă, îi zise Holkar, ne vom duce mâine la o vânătoare de rinoceri.

— Împreună cu mine, nu? întrerupse prinţesa.

— Nu, vei rămâne la palat. Pe drum ne puteam întâlni cu acel trădător şi n-aş vrea să dai ochi cu el.

— Dar, tată, răspunse Sita, ştii că eu călăresc foarte bine; în afară de asta, nu vreau să te părăsesc nicio clipă.

— Poate, adăugă Corcoran, Alteţa Sa va fi mai în siguranţă cu noi... Vă promit să veghez asupra ei şi dacă Rao îmi iese în cale, îl voi da pradă lui Luizon.

— Nu, spuse bătrânul, o întâlnire ar fi prea periculoasă... Mai curând aş accepta s-o păzească tigroaica.

— Cum! exclamă Sita cu bucurie, mi-o lăsaţi aici pe Luizon toată ziua?

— V-aş da-o pentru totdeauna, dacă aş şti că se lasă dăruită; dar e foarte capricioasă şi niciodată n-a vrut să asculte decât de mine...

— Aici Luizon! strigă el tigroaicei. Aşa, să ştii că până la întoarcere nu mai eşti a mea... Vei veghea asupra acestei frumoase prinţese... Dacă cineva îi vorbeşte, vei mârâi; dacă cineva nu-i place, îl vei sfâşia; dacă vrea să se plimbe în grădină, o vei întovărăşi; dar tot timpul o vei asculta ca pe o stăpână... ţi-ai înţeles bine îndatoririle?

Luizon privea când la prinţesă când la Căpitan şi încovriga coada în semn de bucurie.

— Ca să-mi arăţi că ai Înţeles, se adresă Corcoran tigroaicei, culcă-te la picioarele prinţesei şi sărută-i mâna.

Luizon nu şovăi. Se întinse la picioarele prinţesei şi-i linse mâna.

— Un astfel de paznic, zise Corcoran, face mai mult decât un escadron de cavalerie. E curajoasă, inteligentă, discretă, nu-i plac lăudăroşii, ştie să deosebească pe cei ce-i sunt prieteni de aceia care vor s-o înşele; nu este prea lacomă, ba chiar se satură numai cu carne crudă, în sfârşit, ştie să se

descurce singură, ba să mai scape şi pe alţii.

— Domnule Corcoran, zise Sita, nicio comoară n-ar putea răsplăti prietenia tigroaicei, dar o accept în schimbul prieteniei pe care te rog să o primeşti de la mine.

Între timp zorii zilei se arătară. Corcoran îmbrăţişă atunci pentru ultima oară pe Luizon, se plecă cu respect înaintea Sitei şi plecă împreună cu Holkar, urmaţi de o gardă de 4-500 de oameni; Luizon îi privea cu tristeţe cum se îndepărtau, dar în cele din urmă se resemnă. Chemată de Sita, se întoarse în palat şi se culcă pe terasă. Ca şi Prinţesa, aştepta reîntoarcerea vânătorilor.

VII

Din nenorocire, Luizon era foarte neastâmpărată. Nu putea sta locului, când vedea mulţimea de vânători dispărând la orizont, căci ea însăşi dorea să-l urmeze pe Căpitan, fie chiar părăsind Palatul şi postul ei de păzitoare, al cărui scop nu-l înţelegea prea bine.

În puţine cuvinte, era capricioasă, orgolioasă şi lacomă de distracţii. Poate că ar fi vrut şi ea să vâneze rinoceri; nimeni n-ar putea şti, căci Luizon n-avea obiceiul să împărtăşească gândurile sale primului venit.

Începu să caşte înfricoşător, se întinse ameninţătoare, şi chiar scotea răcnete înspăimântătoare, lucruri care arătau cât era de plictisită.

Prinţesa, cu toate că vroia s-o ţină lângă ea, începu să se teamă de o astfel de tovărăşie şi-i dădu libertatea.

Când Sita deschise uşa, dintr-o săritură, tigroaica trecu peste grădina ce despărţea palatul de restul oraşului şi pe deasupra santinelei înspăimântate, traversă două-trei străzi, răsturnând 10-12 oameni şi ajunse la poarta principală a oraşului.

Aici soldaţii de pază se grăbiră să-i lase drum liber, ba chiar dându-i aceleaşi onoruri ca şi unui ofiţer superior, căci au descărcat o salvă de puşcă, la care Luizon nici nu răspunse măcar.

Alergând peste văi şi câmpuri, ea adulmeca pretutindeni, privind cu atenţie urmele cailor.

În acest timp, Prinţul Holkar şi Căpitanul Corcoran, ajunseră la locul de vânătoare şi, deşi aveau motive serioase de îngrijorare, vorbeau foarte veseli, negândindu-se decât la rinoceri.

— Ai vânat vreodată rinoceri? îl întrebă bătrânul prinţ pe Breton.

— Niciodată. Am vânat tigri, elefanţi, hipopotami, lei şi pantere, dar rinocerul mi-e necunoscut. Nu l-am văzut niciodată, nici chiar la circ.

— E un vânat foarte rar şi foarte preţios, adăugă Holkar. E un animal foarte mare. Rinocerul e greu, masiv, are pielea aspră şi mai tare chiar decât o placă de oţel; capul îi e scurt urechile drepte şi mobile, şi are un bot trunchiat pe deasupra căruia poartă un corn, care e arma sa cea mai de seamă. Dacă vom fi norocoşi, ceea ce nu-i prea sigur, căci prin pielea lui glontele nu pătrunde,

îți făgăduiesc că la prânz vei mânca friptură de rinocer, a cărui carne nu e de disprețuit. Nu se serveşte decât la mesele prinților…

Vorbind mereu, Holkar şi Corcoran ajunseră la o întretăiere de drumuri, numită răspântia celor „Patru palmieri”.

— Să ne oprim aci, ordonă Holkar. Caii nu vor suporta vederea, mirosul sau lovitura rinocerilor; ne vom urca pe elefanți.

Într-adevăr, mai mulți elefanți, pregătiți dinainte, aşteptau pe vânători.

— Ce este omul acela, întrebă Căpitanul, care stă aproape de urechile elefantului?

— El e conducătorul, răspunse Holkar. Numai el se poate face ascultat de animal.

— Dar acesta, care stă în spatele meu, părând că aşteaptă ordine?

— Acela care trebuie să fie „mâncat”.

— Mâncat? De cine? Nu mi-e foame, şi de altfel, nu obişnuiesc o astfel de „mâncare”.

— Mâncat de tigru, Căpitane.

— De tigru? Dar ce tigru? Îmi pare că mergem să vânăm rinoceri, şi nu tigrii.

— Dragă prietene, acesta e un obicei englez, pe care l-am adoptat şi noi şi care, după cum vei vedea, este foarte bun. Englezii au remarcat că deseori, în pădurile noastre, te întâlneşti tocmai cu cine nu te aştepți – aşa spre exemplu, cu un tigru, un jaguar sau o panteră. Dar aceste animale, care se scoală tot aşa de devreme ca şi noi, care au aceeaşi poftă de mâncare ca şi noi, poate chiar şi mai mare, care trăiesc din ceea ce vânează, aşteaptă deseori pe călător, la marginea unui luminiş, în speranța unui… „prânz”. Şi fiindcă n-au curajul să dea ochi cu duşmanul, îl atacă pe la spate – atunci când te aştepți mai puțin.

Dar Englezii, care sunt oameni cu bun simț, care sunt foarte prudenți, care sunt adevărați cavaleri şi care socotesc că înaintea Atotputernicului pielea lor face mai mult decât a tuturor celorlalți oameni, au introdus obiceiul ca atunci când se duc la vânătoare, elefantul să fie încălecat, în afară de conducător, şi de un sclav care trebuie să servească drept pradă tigrului, căci cred, ei, un cavaler nu trebuie să fie sfâşiat de tigri, iar Providența l-a făcut pe sclav tocmai pentru a fi „mâncat” în locul cavalerilor.

Nu-i aşa, Căpitane, că e o judecată bună şi că d-ta însuți vei fi mai fericit ca sclavul, şi nu d-ta, să fie sfâşiat de tigru:

— Pe legea mea! nu, răspunse Corcoran. Ba îl rog chiar să coboare imediat şi să se întoarcă la Bagavapur pe drumul cel mai scurt. Dacă va trebui să cad pradă cuiva – om sau animal – mă voi apăra şi… Dar ce e asta?

Elefanții ridicau trompele şi dădeau semne de spaimă. Curând chiar cornacii, conducătorii lor, mărturisiră că nu-i mai puteau stăpâni.

— Asta înseamnă că pe aici pe aproape e ceva foarte periculos, pe care noi nu-l vedem. Fii gata, Căpitane, şi priveşte cu băgare de seamă împrejur.

În acelaşi moment, caii nechezară puternic şi ridicându-se în două picioare, aruncară la pământ câțiva călăreți din gardă; elefanții o rupseră la fugă, cu

toate împotrivirile cornacilor.

Luizon provocase această dezordine.

Traversând văi, şanțuri, desişuri, cu viteza unei locomotive, ea venea în goană.

La vederea ei, fiecare puse mâna pe puşcă, dar Corcoran linişti pe toată lumea.

— Să nu vă fie frică de nimic, asta e Luizon... Eşti d-ta, domnişoară? se adresă el tigroaicei, privind-o cu un aer dojenitor ce cauți aici?

Luizon nu răspunse nimic, dar îşi învârti coada foarte semnificativ.

— Bine, văd... te-ai plictisit la palat... vroiai să vânezi rinoceri... nu-mi place acest fel de a te purta... văd în ochii tăi... ei bine, vino cu noi, urmăreşte vânătoarea, fii cuminte şi nu speria pe nimeni...

Încântată de această bună primire şi de această învoire, în scurt timp, Luizon, deveni prietena întregii escorte. Nimeni – dintre animale sau dintre oameni, nu îndrăznea să-i arate plăcerea ce ar fi avut-o de a o şti închisă într-o cuşcă de fier.

Puțin timp după aceea, înaintaşii vestiră că s-au descoperit urmele unui rinocer, care trebuia să iasă dintr-un luminiş, la intrarea căruia se găseau câțiva vânători, printre care Holkar şi Corcoran.

Într-adevăr animalul se arătă curând, urmat de câțiva gonaci ce aruncau cu pietre în el, fără ai face însă nici cea mai mică zgârietură.

Înainta cu paşi mici, fără să se sinchisească de marele număr al duşmanilor.

— Atențiune! strigă Holkar. Pregătiți-vă. Nu-l puteți răni decât la ochi sau la ureche şi nu-l puteți lua la ochi decât dintr-o parte.

De abia spusese aceste cuvinte, că se auzi o detunătură. Mai bine de şaizeci de gloanțe se abătură deasupra animalului, fără să-l rănească măcar. Numai Corcoran îşi păstrase glontele, şi făcuse foarte bine.

Rinocerul, supărat de acest atac neprevăzut, ridicase capul şi se repezise asupra elefantului pe care se afla Corcoran.

Animalul rănit, încercă să apuce cu trompa pe duşman, pentru a-l ridica şi a-l izbi apoi de un arbore sau de o stâncă; dar nici rinocerul nu se lăsa mai prejos: dintr-o a doua lovitură de corn, răsturnă pe elefant, care căzu la pământ ca un stejar dezrădăcinat.

În acelaşi timp, rinocerul se îndreptă spre Corcoran, căzut la pământ, vroind să-l lovească.

Situația Căpitanului era foarte critică. Niciun vânător nu avea curajul să se apropie; piciorul lui era prins între ochiurile armurii elefantului, aşa că Bretonul nu se putea ridica.

— Aici, Luizon, strigă el.

Din fericire, tigroaica nu aşteptase această chemare.

Ea urmărise vânătoarea ca un spectator şi părea că venise numai pentru a fi arbitru. Dar cum văzuse pericolul în care se zbătea prietenul său, sărise asupra rinocerului şi apucându-l de urechi, îl ținu nemişcat, cu toată împotrivirea lui.

Mulțumită acestui ajutor, Corcoran avu timpul să descurce lațul în care se afla prins piciorul său şi acum stătea drept în picioare înaintea duşmanului.

— Bravo, Luizon, se adresă el tigroaicei. Nu-l lăsa... Stai să găsesc locul vulnerabil... Ah iată-l!

În acelaşi timp apăsă țeava revolverului său pe urechea rinocerului şi trase. Animalul, rănit de moarte, avu un ultim spasm, se smuci atât de puternic încât zvârli pe Luizon pe umărul unui vânător, şi căzu mort.

— Dragă prietene, exclamă Holkar, eşti foarte norocos; aş da jumătate din țara mea să am un prieten atât de credincios, de curajos şi de îndemânatic ca Luizon... Vânătoarea de azi s-a terminat. Poate că mâine vom găsi ceva mai bun... La drum.

Rinocerul fu ridicat şi pus într-un cărucior. Toată lumea se întorcea spre Bagavapur.

Corcoran mulțumea tigroaicei, care prin mici salturi, îşi arăta bucuria, că-l scăpase de la moarte.

Întoarcerea nu fu însă atât de veselă pe cât se aştepta fiecare. Toți presimțeau o nenorocire. Corcoran îşi reproşa că pornise la vânătoare; Holkar regreta că-l chemase, şi amândoi se gândeau cu teamă la Sita.

Deodată la vreo 2 km de Bagavapur, din vârful unei coline, de unde se vedea valea Nerbuddah-ului şi oraşul, zăriră un fum gros care se ridica din mijlocul cartierelor mărginaşe şi se auzi zgomotul înăbuşit al artileriei, precum şi țipetele femeilor şi ale copiilor.

— Vezi, auzi? îl întrebă Căpitanul pe Holkar. Bagavapur arde sau a fost asaltat.

Prințul păli.

— Fiica mea! strigă el. Sărmana mea Sita.

Dădu pinteni calului şi porni în galop. Corcoran îl urmă. Restul escortei rămase în urmă.

Ajunseră la porțile oraşului şi întrebară un ofițer despre cele întâmplate.

— Stăpâne, răspunse acesta lui Holkar, nu ştiu ce s-a întâmplat, focul a izbucnit în 5-6 locuri deodată, chiar şi în palatul Măriei-Tale, dar...

Vroia să continue, dar Holkar îl întrerupse.

— În palatul meu? strigă el şi ca o vijelie porni în direcția aceia.

Fără un cuvânt, Corcoran îl urmă. Luizon alerga alături de ei.

... Tot palatul era răvăşit. Pe treptele scării se vedeau pete de sânge. Cadavre zăceau pe podele. Aproape toți servitorii lui Holkar erau morți. La vederea lor, prințul se simți dezamăgit.

— Unde e Sita? strigă el.

Ali apăru. Vârful unui cuțit îi pătrunsese în piept, dar lovitura nu fusese mortală.

— Ali, Ali, unde e fata mea? îl întrebă Holkar cu o voce disperată.

— Stăpâne, se tângui sclavul, iartă-mă, au răpit-o!

— Au răpit-o? repetă Holkar şi tu nenorocitule, n-ai făcut nimic pentru a o salva? Unde este? Cine a răpit-o?... Dar vorbeşte odată.

— Stăpâne, murmură Ali, Rao avea spioni în palat. Prințesa a fost răpită

de doi oameni înarmați care au omorât aproape pe toți servitorii Măriei-Tale şi care au dus-o pe un vaporaş ce-i aştepta. Au transportat-o pe malul opus, unde se afla Rao împreună cu tovarăşii săi, şi au plecat împreună. Dar nu ştiu în ce direcție au luat-o, căci au avut grijă să ancoreze pe celălalt mal toate bărcile, astfel că n-au putut fi urmăriți.

Holkar, doborât de nenorocirea ce se abătuse asupra lui, nu mai putea asculta; dar Corcoran, impresionat de această lovitură neaşteptată, nu se gândea decât cum s-o scape pe Sita.

— Şi, întrebă el, de unde iese acel fum pe care l-am zărit deasupra oraşului?

— Din păcate, răspunse Ali, pentru a-şi asigura reuşita crimei lor, aceşti bandiți au dat foc la 5-6 cartiere. A fost însă repede stins.

— Bine, zise Căpitanul, vom înota până la celălalt mal, vom lua o barcă şi vom merge după răpitori.

— Dar râul e mai mare decât credeți, adaugă sclavul. Am aflat că avangarda Englezilor, se află la 5 km de oraş; faptul acesta i-a dat curaj lui Rao să vină până aici. Am văzut chiar un detaşament de cavalerie prin împrejurimi.

— Să vină acum! strigă Holkar disperat, să ia oraşul să-mi ia comoara şi viața... Pierzându-mi fata, care singură dădea preț tuturor acestora, am pierdut totul...

Corcoran îi luă mâna şi cu glas hotărât îi spuse:

— Fii curajos, dragul meu, fiica ta a fost răpită dar n-a murit. O vom găsi. Îți dau cuvântul meu. De ce oare, Luizon n-a rămas lângă ea?... Pe ea nu ar fi putut s-o omoare sau s-o corupă ca pe aceşti sclavi... Ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat. Prințe Holkar, eu plec...

— Mă părăseşti tocmai acum?

— Prietene, îți iert această bănuială. Mă duc să-l urmăresc pe acel mizerabil de Rao, mă duc să-l spânzur chiar cu mâna mea.

— Da, ai dreptate, răspunse Holkar, înviorat de speranța că-şi va găsi fiica. Vin şi eu cu tine.

— Nu, rămâi aici, rămâi pentru a continua cercetările şi pentru a ține piept Englezilor care vor asedia oraşul. Pe mine nu mă reține nimic; mă voi duce s-o caut pe Sita şi s-o aduc, sper, aici... Hai, Luizon; Prințesa a fost răpită din cauza ta, tu trebuie s-o găseşti... Hai să mergem...

Spunând acestea, el luă voalul Sitei şi-l trecu pe la nasul tigroaicei.

— Pe ea, pe Sita trebuie s-o găseşti, îi repetă Corcoran. Du-te, caut-o...

În acelaşi timp luntraşii care se duseseră înot să aducă o barcă, se înapoiară cu vaporul pe care fusese transportată Sita. Luizon, stăpânul său, un cal şi doi luntraşi se îmbarcară.

După ce ajunse pe celălalt mal, Corcoran îi arătă din nou lui Luizon voalul Sitei. Tigroaica înțelese, şi fără să şovăiască, se îndreptă spre o cărare ce ducea la un luminiş, de unde-ți puteai da seama, după urmele lăsate de cai, în ce direcție o apucase trupa lui Rao.

Luizon o apucă pe un drum larg şi destul de bine întreținut.

Corcoran, călare, se ținea după tigroaică.

După vreo doi kilometri de mers, Luizon găsi o bucată din rochia Sitei şi o arătă Căpitanului. Acesta coborî de pe cal, ridică acea rămăşiță, o strânse la piept şi încălecă din nou.

Aproape toți servitorii lui Holkar erau morți.

Peste puțin timp, se auzi zgomot de cai, şi Corcoran crezu că va găsi imediat pe Sita şi pe răpitorii săi. Dar se înşelase. Era un escadron din al 25-lea regiment englez de cavalerie, care cerceta împrejurimile.

Corcoran făcu semn tigroaicei să stea pe loc, şi se duse întru întâmpinarea acestor călăreți.

— Cine vine? strigă ofițerul care-l comanda.

— Prieteni, răspunse Corcoran.

— Cine sunteți? repetă ofițerul.

Era un ofițer tânăr, înalt, cu părul roşcat, cu umerii largi, având aerul unui perfect cavaler, al unul boxer puternic şi al unui bun jucător de polo.

— Sunt Francez, zise Corcoran.

— Ce fad aici?

Tonul poruncitor al Englezului, nu plăcu Bretonului, care-i răspunse cu o voce aspră:

— Mă plimb.

— Domnule, exclamă Englezul. Eu nu glumesc. Suntem într-o țară duşmană, şi am tot dreptul să ştiu cine sunteți.

— Foarte adevărat. Ei bine, am venit aici să caut faimosul manuscris al legilor lui Manu, Gurukaramta, care mi s-a spus că este ascuns în fundul unui templu necunoscut. Poate că ați putea să-mi spuneți unde se află?

Englezul îl privi cu un aer nehotărât, neştiind dacă Corcoran vorbea serios sau îşi bătea joc de el.

— Fără îndoială, îl întrebă ofițerul, că aveți hârtii de identitate?

— Cunoaşteți această insignă? întrebă la rândul lui Corcoran.

— Nu.

— Ei bine, aceasta e marca lui Sir William Barrowlinson, directorul „Companiei Indiilor", şi Preşedintele, „*Societății Geografice, Coloniale, statistice, orografice, geologice şi fotografice*, pe care cu siguranță că trebuie să-l cunoaşteți.

— Dacă-l cunosc? Doar grație lui am obținut gradul de locotenent.

— Ei bine, aceasta e o scrisoare de recomandație pe care Domnul…

— Baronul, vrei să spui? întrerupse ofițerul.

— Baronul, dacă vă place mai mult, mi-a dat-o pentru guvernatorul general din Calcutta.

— Bine, răspunse locotenentul; de unde veniți?

— De la Bagavapur.

— Ah! ați văzut pe răzvrătitul acela de Holkar? Şi ce spuneți, se predă sau se va război?

— Domnule, zise Corcoran, veți şti mai bine decât mine, când veți fi mai aproape de Bagavapur.

— Are cel puțin o armată numeroasă şi disciplinată?

— Nu mă pricep deloc la aceste lucruri… Şi acum, domnule, mă lăsați să-mi continui drumul?

— Răbdare, domnule, zise ofițerul; poate că sunteți vreun spion de al lui Holkar.

Corcoran îl privi cu asprime pe Englez.

— Domnule, zise el, poate că dacă ai fi singur, numai cu mine, ai fi mai politicos.

— Domnule, răspunse Englezul, nu vreau să fiu politicos, trebuie să-mi fac datoria. Urmați-ne la cartierul general.

— Tocmai vroiam să vă rog, să mă conduceți acolo, zise Bretonul.

În adevăr, el se gândise că cel mai bun mijloc de a afla unde a fost dusă Sita, era să se ducă la cartierul general al englezilor, unde cu siguranță Rao se adăpostise.

— Dar, adăugă Corcoran, îmi dați voie să aduc cu mine şi un prieten?

— Desigur, răspunse ofițerul. Pe toți prietenii pe care-i doreşti.

Corcoran fluieră; Luizon apăru la acest semnal. Într-un minut ea-l zări pe Căpitan şi veni lângă el. Caii escadronului, cuprinşi de spaimă, se sileau să scape de strânsoarea hamurilor şi să fugă. Înşişi soldații, tot aşa de înspăimântați ca şi caii lor, dar reținuți de onoarea militară, rezistară cu greu impulsului de a o lua la fugă.

— Domnule, zise Englezul, prea te-ai întrecut cu gluma; unde ai găsit asemenea prieten?

— Mă mir de uimirea dvs. zise Corcoran. Voi Englezii – cunoscători ai tuturor sporturilor – fugiți, după cai, câini, vulpi, cocoşi sau alte animale… eu prefer tigrii… fiecare cu gustul său. Poate că vă e frică de o asemenea tovărăşie?

— Domnule, exclamă ofițerul mânios, unui gentleman englez, nu-i e frică de nimic; dar mă întreb dacă tovărăşia unui tigru e de demnitatea unui

gentleman.

— Probabil că în acest moment, Luizon se gândeşte la acelaşi lucru, zise Corcoran, şi că se întreabă dacă tovărăşia unui gentleman englez e de demnitatea ei. Dar în sfârşit, să punem lucrurile la punct: domnule locotenent, care este numele dvs.?

— John Robarts, răspunse Englezul pe un ton aspru.

— Foarte bine, zise Corcoran.

Atenție, Luizon! Îți prezint pe foarte onorabilul John Robarts, locotenent în al 25-lea regiment de husari... Mă asculți... şi vei avea grijă să nu-l zgârii şi nici să-l sfâşii, decât în caz de legitimă apărare...

— Domnule, întrerupse ofițerul, veți termina odată cu această comedie?

— Şi Dvs., domnule locotenent, zise Corcoran, fără să se sinchisească, am onoarea să v-o prezint pe Luizon, cea mai bună prietenă a mea. Acum, locotenente, adăugă Corcoran, dacă crezi că am insultat uniforma dvs. sunt gata oricând să vă dau satisfacție.

— Bine domnule zise Robarts, vom vedea mai târziu... Acum, la drum, urmați-ne.

Călătoria nu fu lungă.

La un kilometru de acolo, pe malul unei ape ce se varsă în Nerbuddah, se afla tabăra englezilor. Cai, soldați şi tot ceea ce întovărăşeşte o armată erau adunați acolo într-o dezordine pitorească.

John Robarts, Corcoran şi Luizon intrară în cortul Colonelului Barclay.

Va urma....

MISIUNE PENTRU MERCENARI

SEAN WILSON

Sean Wilson

MISIUNE PENTRU MERCENARI

versiunea în limba română
uncris

EPISODUL 3

CAPITOLUL 8

— Mike Ducane, nenorocit băftos!

Șeful de la Operațiuni era un om cu pieptul larg, capul chel și acorda o fanatică atenție la detaliilor. Era recunoscut și pentru umorul său cu iz de cazarmă.

— Lasă naibii slujba. De duc diseară la cazino și mizezi totul pe 13 negru, pen' că ești al dracului de băftos!

Mike l-a privit pe executiv și a zâmbit strâmb.

— Mi se pare că iar pui ketchup peste căcat, șefu'.

Se aflau în sala de instructaj din sediul DIA Cipru, iar Mike se prezentase pentru a primi noi ordine.

— Pleci înapoi în Siria cu șansa de a umfla o bonificație babană, Mike, băiete. Dacă nici ăsta nu e noroc…

Dar nu era vorba doar de un noroc chior. Abilitățile lui Mike și experiența de specialist în combat îl făcea alegerea evidentă pentru misiunile împotriva ISIS. Numai că de data aceasta, misiunea nu era doar împotriva ISIS. Ei trebuiau să captureze un lider ISIS important și să afle ce legătură are cu rusii.

Aparatul de aer condiționat bâzâia în timp ce Mike asculta cu atenție informarea. Trei importanți analiști DIA au explicat misiunea și au dezvăluit detalii ascunse. Nu se discuta despre pericole și riscuri. Doar detaliile operaționale, și a fost evident încă de la început că misiunea trebuia executată foarte rapid, ceea ce implica tone de presiune dinspre Washington. Nu era de mirare că se foloseau de DIA. Mike înțelegea de ce toată treaba asta era prea riscantă pentru forțele convenționale.

Washington trebuia să poată nega implicarea, ceea ce însenba ca echipa DIA a și fost catalogată ca sacrificabilă. Sigur, bonusul ar fi reprezentat cea mai babană felie de mălai oferită vreodată lui Mike, însă foarte puțini operativi DIA „jucau" doar pentru bani. Aveau nevoie de adrenalina care nu putea fi găsită decât pe câmpul de combat. Nu era dorința de a muri. Departe de așa ceva. În adâncul sufletului, ei voiau să învingă Moartea care făcea parte din joc. Mulți spuneau că este cea mai intensă experiență de viață pe care o putea trăi un om. Putea fi atât de intensă încât să provoace dependență extremă. Mike o considera ca fiind doar o altă zi obișnuită de muncă la birou. Iar acesta era încă un motiv pentru care psihiatrul Companiei păstra și actualiza o colecție substanțială de notițe despre dl Michael Ducane.

— Mike, suntem în criză de timp și am selectat deja băieții care vor merge cu tine. Poți verifica lista și să ne spui dacă ai vreo problemă cu careva dintre cei aleși de noi, dar pregătirile încep astăzi, la ora 1500[1] la Secția de Simulare, iar tu ai o grămadă de treabă de făcut. Întrebări?

Mike și-a adunat de pe masă dosarul cu instrucțiuni și notițele făcute de el și s-a ridicat de la masă.

— Când plecăm?

— Curând, Mike. Diseară vom confirma detaliile plecării spre Siria și arunci, imediat ce avem lumină verde, aveți la dispoziție 24 ore ca să ajungeți la obiectiv și să începeți operațiunea.

Mike a dat doar din cap când a părăsit încăperea, iar apoi s-a hotărât să facă plinul la stomac. Secția de simulare putea fi istovitoare, iar ei vor face antrenamente intense timp de câteva ore bune. Antrenează-te dur, luptă cu ușurință. De ce toți repetau asta? Era o zicere atât de idioată. Niciodată nu era ușor.

CAPITOLUL 9

Lucrurile s-au mișcat repede și după trei zile Mike și echipa DIA aterizau în Baghdad de unde au fost duși cu elicopterul la baza lor înaintată din Siria. Într-un fel, pentru Mike era un fel de întoarcere acasă.

— Hei, salut străine.

Fatima Trigo a ridicat pânza de la intrarea în cortul lui Mike, echipată în uniformă de luptă și cu șapcă de ofițer. A intrat zâmbind, legănându-și ușor șoldurile și și-a aruncat într0un colț șapca ridicolă.

— Am auzit că te-ai întors. De ce m-ai lăsat singură atât de mult?

[1] 1500 – maniera militară de precizare a orei: *fifteen hundred hours*.

Și-a pus mâinile în jurul gâtului său și l-a sărutat, mutându-și gura de la buzele lui la obraji, apoi la urechi. Și-a strecurat mâinile în pantalonii săi de uniformă uniforma și le-a încleștat pe fese. Mda. Chiar că se simțea ca întors acasă.

Securitatea din jurul bazei operative siriene nu era la fel de rigidă ca la Baghdad. Perimetrul era marcat de o formidabilă rețea de garduri din sârmă ghimpată și câmpuri de mine, cuiburi de mitraliere și santinele. Dar, odată depășit cordonul de securitate, te puteai mișca cu destulă ușurință și, chiar dacă toți cei din tabără știau despre Mike și Fatima, se aplica regula nescrisă de a se face că nu-i bagă în seamă și le acordau atâta intimitate pe cât era posibil. La început au fost o grămadă de glumițe porcoase, dar personalul DIA a acceptat repede faptul că Mike a avut noroc cu izbitor de frumoasa arăboaică, iar unii chiar considerau că ea este potrivită pentru el. Mike era perfect de acord cu asta.

Fatima era culcată pe jos în brațele lui Mike, transpirată pe piele ei netedă, amândoi întinși pe niște pături pentru că patul cazon era prea mic pentru doi oameni, mai ales când se zvârcoleau și se răsuceau în chinurile pasiunii. Vecinii de cort se obișnuiseră cu gemetele, icnelile și strigătele înăbușite ce se auzeau de fiecare dată când Fatima venea la Mike. Devenise o glumă obișnuită în tabără. Dar ei nu părea să-i pese. Strămoșii ei erau berberi din deșert, mândri, nomazi cu pielea tuciurie din nordul Africii, războinici care au cucerit și stăpânit Spania în numele profetului. Născută în Siria și purtând un nume de familie spaniol, Fatima Trigo era o combinație teribilă de frumusețe crudă, forță fizică și inteligență intimidantă. Iar Mike era absolut înnebunit după ea. Dacă ar fi putut evita călătoriile obligatorii în Cipru și statele Unite, ar fi rămas să trăiască fericit în Siria, în împrejurimile spartane ale taberei de corturi. Atât timp cât ar fi putut rămâne cu Fatima Trigo. Dar viața avea alte planuri.

— Mike?

Și-a pus piciorul transpirat în jurul șoldurilor lui și i-a șoptit în ureche.

— De ce ai lipsit atât de mult?

— Și tu ai lipsit mult, îți amintești?

— A trebuit să-mi prezint personal raportul și am fost plecată doar două zile. Tu te-ai întors în tabără, iar apoi ai dispărut câteva săptămâni. M-ai părăsit. Am fost singură. M-am simțit foarte neglijată!

El râse la această foarte slabă interpretare a rolului de adolescentă plângăcioasă, iar ea a chicotit și și-a pus mâna pe abdomenul său tare.

— Și ai să-mi spui de ce m-ai părăsit, sau trebuie să te conving?

L-a strâns de biluțe și deodată a avut parte de întreaga sa atenție.

— OK, a răspuns el icnind. Am să-ți spun totul. Doar-să-nu-te-oprești-cu-tortura!

Erau momente când își dădea seama cât de greu era să vorbești când aveau între buze un sfârc tare, dar gândul i s-a risipit după ce Fatima s-a strecurat gemând sub el. Flăcăii din corturile vecine au mărit volumul sonorului la căști ca să acopere icnelile înfundate cu ritmul muzicii lor preferate.

Operațiunea a primit lumină verde două zile mai târziu, iar Mike și-a reunit imediat echipa pentru informarea finală și verificarea echipamentului. Le-a reamintit tuturor că, dacă erau capturați, cavaleria nu va șarja de după colină ca să-i salveze. Erau pe cont propriu. Se confruntau cu un inamic brutal, și, dacă erau prinși, vor fi torturați înainte de o execuție sumară. Deci, a evita capturarea era esențial. Mai bine să fii terminat de o rafală de armă automată, decât să ajungi în mâinile unei gloate de demenți care torturau doar din plăcere. Nu aveau capsule cu cianură ascunse pe undeva, dar opinia curentă era că mai bine îți trăgeai un glonte în cap decât să te lași capturat. Operațiunile negre erau considerate secrete, discrete și dezmințite. Nu puteai trimite în teren o ceată de mercenari bine înarmați ca să execute o treabă și apoi să le salveze cururile cu o misiune Delta Force, trăgând din toate armele în timp ce megafoanele transmit *Walkiria* lui Wagner[2]. Așa ceva nu se va întâmpla.

Pentru misiune, Mike a luat muniție suplimentară și grenade de 40 mm. Știau cu toții că atunci când se ajungea la un schimb de focuri, pierdea cel care rămânea primul fără muniție. Nu primeai puncte pentru stil. În ciuda greutății adiționale, fiecare om ducea o mină antipersonal Claymore în *rucksack*. Dacă ar fi trebuit să-și asigure retragerea prin luptă, Claymore le putea asigura un timp suplimentar valoros. În ciuda asigurărilor Centralei DIA, Mike era totuși îngrijorat de posibila scurgere de informații care a afectat ultima misiune. Nu era superstițios de felul său, dar experiența l-a făcut mult mai precaut decât de obicei.

Misiunea avea alocate două elicoptere, scule moderne echipate cu camuflaj anti-radar și ultima tehnologie de reducere a zgomotelor produse de motoare. Fuselajele angulare erau mult mai *tăcute* decât cele standard militare, ceea ce le făceau să fie perfect potrivite pentru operațiunile nocturne de pătrundere în spațiul inamic. Veneau pe rând, negre ca noaptea, plutind scurt la joasă înălțime deasupra deșertului stâncos, își debarcau încărcătura vie apoi virau, zburând pe deasupra dunelor, înapoi spre baza lor îndepărtată. În liniștea deșertului, echipele au format un cerc strâns cu armele orientate spre exterior, așteptând ca elicopterele să dispară dincolo de orizont, și verificând ca să fie siguri că nu au fost compromiși.

Deșertul era rece și încremenit, marcat doar de ocazionale zgomote provocate de crăparea pietrelor reci. Vântul nu adia, iar misiunea fusese planificată să se

[2] Trimitere la filmul *Apocalypse Now* (1979 - Francis Ford Coppola) – celebra scenă în care elicopterele americane atacau pe fondul sonor al *Cavalcadei Walkiriilor* de Wagner.

desfășoare în absența lunii. Cei zece oameni au așteptat în liniște până ce Mike a ridicat pumnul și a semnalat primului grup să înainteze. Aveau de făcut un marș lung și Mike a pus doi oameni în avangardă pentru recunoaștere și doi în ariergardă ca acoperire, iar ceilalți s-au așezat în formație diamant, ceea ce le asigura protecție din toate direcțiile. Armele erau pregătite să deschidă focul, iar pachetele grele erau bine fixate în curele pe umeri.

Înaintau cu o viteză rezonabilă, când Mike a ordonat o oprire pentru a-și roti oamenii de pe poziții, cât și să le asigure câteva minute pentru odihnă și hidratare. Era îngrijorat de greutatea suplimentară a muniților și minelor Claymore și voia să se asigure că echipele rămâneau alertate și în cea mai bună formă. În deșert, deshidratarea era mortală chiar și în răceala nopții, iar viteza lor mare de deplasare combinată cu greutatea pachetelor și a armelor îi făcea pe oameni să transpire. Toți știau că trebuie să rămână hidratați și fiecare avea asupra sa mici flacoane cu pastile de sare menite să înlocuiască pierderile prin transpirație. Mare parte din antrenamentul lor specific Forțelor Speciale se baza pe regulile bunului simț. Refuzul intenționat de a bea apă și impunerea unui disconfort inutil, ducea la reducerea eficienței operaționale, deci la comiterea de greșeli. Acel tip de greșeli ce puteau duce la uciderea ta și a camarazilor tăi. Deci, menținerea nivelului de apă, administrarea de pilule minerale cu sare, oxigenarea prin respirații adânci, asigura o pună circulație sanguină în mușchi. Fiecare om își ținea arma în mâini și era deosebit de atent. Chiar și în pauză, echipa a postat oameni de veghe pentru a menține maximum de vigilență. Era o măsură normală pentru orice patrulă , iar menținerea constantă a disciplinei și a unui nivel înalt de alertă a salvat vieți în nenumărate ocazii. Stelele erau parțial acoperite de nori aflați prea sus pentru a provoca ploaie, dar folositori pentru reducerea luminozității de fond la nivelul solului. Mike și-a verificat ceasul și a ridicat o mână. Patrula așezat iar în formație de luptă, și-au ajustat curelele pachetelor și au plecat din nou la drum. Terenul era pietros, așa că nu lăsau urme prea evidente care să le trădeze trecerea, dar ultimul om din grup era responsabil să se asigure că nu a rămas nimic schimbat în ordinea naturală a solului. Avea o țesătură legată la capătul unui *băț* scurt din plastic cu care ștergea orice semn lăsat de tălpi în nisip, dar era concentrat asupra spatelui pentru a se asigura că nu se furișează nimeni după ei. Mopul improvizat nu prea era ceva high-tech, un instrument din era spațială, dar, așa cum puteau confirma nenumărate patrule din deșert, era foarte eficient, nu avea nevoie de baterii și nu se defecta niciodată.

Echipele navigau cu ajutorul unui GPS militar, dar Mike verifica întotdeauna direcția cu o busolă ce o purta într-un buzunar de la piept. Legea lui Murphy susținea că dacă o piesă de echipament se putea defecta, atunci sigur așa se va întâmpla. Așa

că operativii DIA apreciau calitățile unui instrument simplu precum o busolă magnetică, o sculă elegantă pe care te puteai baza întotdeauna dacă sofisticatul GPS se hotăra să intre în grevă în mijlocul unei operațiuni. Planurile bune erau cele care aveau alternative și backup.

Au mers în ritm alert și au ajuns la poziția-bază de acțiune cu mai bine de o oră înaintea de răsărit. Au cercetat mai întâi zona și a confirmat că ascunzișurile preselectate din imaginile din satelit erau alese bine. Au săpat, au securizat zona, și-au verificat armele și aparatele de comunicații și s-au aranjat să supravegheze satul liniștit ce se întindea mai jos de poziția lor. Valea puțin adâncă era înconjurată de coline stâncoase și din nisip ce formau o barieră protectoare împotriva vântului. Un singur drumeag cobora pe pantele colinelor dinspre nord. Străbătea satul și șerpuia printre pietre mai departe spre sud. Mike a observat făgașurile adânci din drumul primitiv și s-a întrebat ce fel de vehicule pot face asemenea urme prin nisip și șisturi și când au fost ultima oară prin sat.

Pe măsură ce soarele s-a ridicat și și-a trimis primele raze calde, un cocoș a dat semnalul și satul a început să se agite. Câteva case mici din chirpici și-au deschis ușile și au ieșit afară femei în robe negre ce au început să se adune la puțul din mijlocul satului ca să ia apă. Mike privea cu atenție. a băgat de seamă că nu a ieșit nimeni din casa cea mai mare, o structură modernă cu etaj și o mică antenă pentru satelit montată pe un pilon metalic pe acoperiș. TV sau comunicații? Două femei, fiecare cărând pe cap câte o canistră grea de plastic cu apă, se îndreptau către această clădire. Alte două le urmau. Ce însemna asta? nu duceau apă la casele proprii. Prioritatea lor numărul unu era să ducă apă cui o fi în clădirea principală. Mike a verificat dacă cealaltă echipă poate vedea din poziția lor vreo mișcare sau alt detaliu.

— Ochiu' mare pe clădirea principală – a spus Mike în microfon. Trebuie să știm cine-i înăuntru. Este și cea mai probabilă locație pentru țintă.

— Mișcare la etaj, ultima fereastră la dreapta.

— Ce vezi?

— Doi *tango*[3] în uniforme de luptă, unul cu binoclu, verifică împrejurimile.

— Detalii?

— Cel cu binoclu are barbă și turban. Celălalt, fără barbă și cu pielea palidă. Posibil să nu fie localnic. Posibil să nu fie ISIS.

O pauză scurtă.

— Beau cafea. Standard NATO.

Asta însemna cafea instant cu lapte și două pliculețe de zahăr. În căști s-au auzit câteva chicoteli înăbușite.

[3] Tango – termen-cod pentru *teroriști*.

— OK, despre cafea am presupus doar. S-ar putea să fie trei pliculețe de zahăr. Nu văd prea bine de aici.

Mda, se gândi Mike. Umorul era întotdeauna binevenit în misiuni, mai ales când te aflai la mare distanță de ai tăi, înghesuit într-o groapă fierbinte, săpată în solul tare al deșertului.

Mai târziu, a fost mișcare și în clădire cu etaj; doi bodyguarzi bărboși au ieșit pe ușa principală în lumina strălucitoare a soarelui, cu AK-47 ținute în față, peste piept, iar după un minut, un tip scund și îndesat a ieșit privind în jur. Purta un turban mare și avea un pistol automat scurt în mâna stângă. Bingo!

— Ținta confirmată. Tocmai a ieșit din clădire.

Comandanții ISIS erau pe bună dreptate îngroziți de atacurile dronelor și iroseau o grămadă de timp, energie și efort ca să rămână cât mai puțin văzuți. Deși solicita fanatism din partea aderenților, conducătorii erau întotdeauna gata să-și salveze pielea în timp ce sacrificau cu nepăsare viața altora. Mike se întreba adesea de ce liderii ISIS nu erau doritori să moară pentru cauză dacă tot îi așteptau acele șaptezeci de virgine în paradis.

Capturarea personajelor cheie pentru interogatoriu – deși probabil că nu și pentru un proces sub acuzația de crime împotriva umanității – era o tactică nouă care sublinia nevoia Washington-ului să înțeleagă mai multe despre inamicii lor. N-avea nici un rost să-i arunci în aer pe comandanți prin atacuri cu drona pentru că erau înlocuiți în câteva zile de altă bandă de psihopați. Mai bine aflai cum erau finanțați, cine le furniza arme și instruire, cine coordona campaniile lor de recrutare, cine trimitea sinucigași cu bombe în lume ca să atace ținte civile în orașe îndepărtate. Informațiile vor ajuta la distrugerea rețelei lor și le vor diminua resursele.

— Ținta fumează și freacă menta.

Echipa a doua a confirmat contactul vizual.

— Ar fi mult mai ușor să chemăm o *Paveway*[4] și să-l spulberăm pe el și amicii lui într-o ceață roz.

— E un tip foarte renumit și cei de la Informații vor să flecărească nițel cu el.

— Verifică mișcările de la ferestre. Trebuie să aflăm câți indivizi sunt în clădire.

— Li s-au adus cam douăzeci de litri de apă și nu par să irosească prea multă pentru spălatul lenjeriei sau pentru igiena personală. Asta înseamnă că sun cam zece indivizi. Pot să trimită oricând după altă apă, dar trebuie să fi avut destulă pentru toți în această dimineață. Ce mai vezi?

[4] Paveway – o serie de bombe ghidate-laser.

Echipele au detectat și notat fiecare om care a ieșit sau intrat în clădirea principală. Femeile au scos apă din puț și au dus-o în colibe și în casele mici care formau comunitatea sătească.

Mike a activat microfonul de la gât.

— Întrebare. Unde sunt toți bărbații?

— Așa e. ISIS sunt în clădirea principală, dar nici un bărbat nu a apărut din celelalte case.

— Poate că sunt la muncă.

— Unde? De când suntem aici nici unul nu a ieșit din sat.

Orice anormalitate, orice deviere de la rutina normală putea fi un semn de pericol, un avertisment că situația nu era în regulă. Mike era familiarizat cu obiceiurile din satele siriene. Comunitatea se mișca într-o rutină menită să le asigure supraviețuirea. Dar absența bărbaților din sat îl făcea curios. Și neliniștit.

— Toată lumea, mare atenție! Nu vreau să ne scape nimic.

După problemele din ultima misiune, Mike a propus ca acțiunea de răpire a țintei să aibă loc la prima ocazie. Cu cât rămâneau mai mult pe poziție, cu atât era mai mare șansa de a fi descoperiți. La apus, Mike a format echipa de răpire și i-a instruit pe fiecare asupra misiunii. Toate gărzile erau sacrificabile și planul prevedea neutralizarea oricui le iese în cale, cu excepția țintei. Asta însemna un plus de muniție de calibrul .22 pentru pistoalele cu supresor de zgomot și încă doi oameni care să întărească echipa inițială de patru membri. Mike a ordonat montarea de mine Claymore în fața poziției de unde executau supravegherea și pe linia pe care planificaseră retragerea către punctul de extragere. Dacă trebuiau să plece în grabă, minele le-ar fi asigurat un timp suplimentar prețios. Echipa de supraveghere avea o carabină cu lunetă și lansatoarele de grenade de 40 mm cu care să se ocupe de orice opoziție. S-au pregătit și operațiunea urma să înceapă la 3:30 dimineața când inamicul ar fi fost la cel mai scăzut nivel de vigilență. Asta era teoria.

Mike și cei cinci oameni ai săi s-au mișcat în întunecimea nopții, cu fețele și mâinile complet camuflate, alunecând precum umbrele peste pietre, oprindu-se la fiecare 30 secunde ca să verifice dacă nu au fost încă detectați. Noaptea era frig în deșert, iar ei purtau bandane peste nas și gură pentru a reduce norii de condens din respirație. Cei de la supraveghere aveau dispozitive de vedere noaptea prin care cercetau satul. Totul era liniștit. Satul părea adormit. Era frig și nici un gardian nu se afla lângă clădirea principală. Nici o lumină. Echipa de 5 oameni a ajuns la ușa principală și Mike a descoperit că era descuiată. Un om s-a pitit ca să le acopere retragerea, iar ceilalți 4 s-au strecurat înăuntru, ochelarii de noapte amplificând lumina ambientală, în căutarea țintei. La instrucție repetaseră acest exercițiu de mii

de ori, știind instinctiv ce are fiecare de făcut. Un om a acoperit scările cu arma, în timp ce ceilalți trei au înaintat în liniște pe coridor. Hotărâseră să neutralizeze parterul înainte de a urca la etaj. Au găsit patru oameni, câte doi în fiecare cameră grosolan decorate, cu așternuturi pe jos, sforăind în uniformele lor jegoase și fără grija intrușilor.

O succesiune rapidă de gloanțe de .22 în cap de la foarte mică distanță și echipa a fost gata să-și reîncarce pistoalele și să urce pe scări. Mike era îngrijorat. Patru gardieni dormind și nici unul la datorie? Nimeni la ușa principală? Sau tipii ăștia erau criminal de blegi, sau voiau să le ușureze intrușilor intrarea în clădire. Câteva clipe, Mike a fost tentat să anuleze misiunea. Ar fi fost imposibil să le explice șefilor săi de ce a făcut-o, dar fiecare instinct îl avertiza. Erau atât de aproape să-și completeze misiunea, încât ar fi fost o nebunie să o abandoneze acum. Mike a făcut semn spre scări și omul din frunte a început să urce cu grijă. Se aflau la jumătatea scării când s-a dezlănțuit iadul. Cel din frunte a încasat două gloanțe în vesta antiglonț și a căzut pe spate în josul scărilor.

— Contact! Contact! *Tango* se apropie de clădire!

Mike a auzit foc de armă automată tras de camaradul rămas afară, la ușa principală și un staccato de rafale de AK-47 răspunzând într-un copleșitor crescendo. Cel căzut pe scări era nevătămat, dar amețit de la loviturile încasate în vestă. Echipa a ripostat ca un singur om, trimițând o rafală lungă în sus pentru a curăța scara. Echipa de supraveghere trăgea asupra satului.

— Retragerea, băieți! E o capcană. *Tango* în casele dimprejur. Între 20 și 30 de ostili. Se apropie.

Mike a aruncat o grenadă cu fragmentație în susul scării pentru a-i forța pe atacatori să se retragă. Era perfect conștient de dezavantajele unui asalt în susul scărilor așa că și-a retras echipa înapoi la parter.

— Mișcă!, mișcă, mișcă! Trebuie să ieșim imediat și prin ușa principală nu se poate!

Și-a chemat omul de afară. Gloanțele zburau țăndări din zidul de beton și făceau surcele canatul de lemn al ușii.

— În spate, băieți! E timpul să ne cărăm!

Doi oameni trăgeau asupra ușii principale, rafale scurte de câte trei pentru a reține inamicul, în timp ce Mike alerga spre spatele clădirii. A îngenuncheat lângă zid și a încercat ușa din spate. Neîncuiată.

— La mine, băieți!

A deschis-o încet și o rafală de împușcături a spulberat lemnul.

— Supravegherea! Doborâți ostilii din spatele clădirii!

Cinci împușcături perfecte de lunetist și două grenade de 40 mm au doborât soldații ISIS din spate. Mike și echipa sa au simțit unda de șoc a exploziilor, după care camarazii lor au schimbat focul asupra zonei din fața clădirii.

— E timpul! Haideți, băieți! Să nu rămână nimeni în urmă!

Cei cinci au năvălit pe uș sfărâmată și au sprintat către marginea satului, cu gloanțe de AK-47 vâjâindu-le pe deasupra capetelor. Cineva trăgea de la o fereastră de la etaj. Nu era timp să se oprească și să riposteze. Supravegherea a plasat un glonț de mare viteză Lapua calibrul .308 prin capul trăgătorului, iar echipa a continuat să alerge.

— La dreapta! a strigat Mike făcând un mic ocol spre sud, alergând cât putea de repede cu speranța că atrage orice urmăritor departe de poziția de supraveghere.

— *Tango* în urmărire! Cam o duzină, pe jos. Tragem asupra lor.

În fața pericolului iminent, vocea celui de-al patrulea om de la supraveghere era calmă și reținută, total profesională și rece ca gheața.

— Corecție. *Tango* vin în această direcție.

Mike știa că cei de la supraveghere a atras atenția gărzilor.

A activat microfonul.

— Supravergherea. Minele Claymore.

Gardienii nu aveau genul de instruire care să le fi format abilitățile de executare a focului și de manevră, de acoperire a camarazilor care atacă frontal printr-un asalt coordonat. Ei doar urlau năvălind direct, trăgând sălbatic cu armele și rugându-se ca măcar câteva să lovească inamicul. Când au ajuns la vreo 50 m, echipa de supraveghere a detonat prima Claymore și un val supersonic de bile de oțel cu foarte mare viteză a măturat atacatorii în neființă.

— Mike. Nu știu de unde vin, dar și mai mulți ostili vin spre noi. cam o duzină. Tragem asupra lor.

Mike și echipa sa au ajuns la poziție și au luat cât de multă muniție au putut pune în buzunarele vestei de luptă. Au băut și multă apă și s-au pregătit să lanseze o salvă de grenade de 40 mm asupra atacatorilor.

În vocea liderului echipei de supraveghere era o notă de îngrijorare.

— Mă-sa-n…! Mortiere!

Mike le-a auzit și el. Undeva în sat, cineva trăgea cu un mortier de mare calibru ațintit asupra poziției echipei de supraveghere.

— Acesta de unde a mai apărut?

Mike a activat microfonul.

— Rupe contactul. Rupe contactul. Suntem compromiși. Direcția către punctul RV[5]. Cer extragere imediată.

Cei patru n-au mai avut timp nici măcar să-și ia echipamentul pentru că al treilea proiectil de mortier a lovit direct în poziția lor. Explozii secundare au luminat noaptea și alte trei Claymore au și-au declanșat încărcătura, acum inofensivă, în noapte. Mike era uimit. Dar nu avea timp să fie șocat.

— Sus și la drum, sau urmăm noi.

Șase oameni cu arme, maximum de muniție posibil și apă. Au început să alerge. Noaptea în deșert era frig, fapt întotdeauna surprinzător pentru neinițiați. Deși aerul era rece, toți erau transpirați datorită alergării pe terenul dur, în căutarea locurilor unde să se ascundă și știind că trebuie să ajungă la punctul de extracție înainte ca să-i ajungă din urmă ostilii.

Omul din avangardă a fost primul care a auzit zgomotul.

— Helo. Spre nord-est. E al nostru?

Mike a dat din cap.

— Direcția e greșită. Dar ISIS n-are elicoptere, deci sr putea fi unul amic.

Au încetinit ritmul, apoi s-au oprit pentru o scurtă pauză, respirând greu și rehidratându-se.

— Acum se aude un al doilea helo. La est.

Toți au întors capul, cu gurile deschise pentru a amplifica sunetul.

— E unul mare, Mike. Mi-e mi se pare că este un helo de transport.

— Băieți, n-avem timp că așteptăm. La drum. Trebuie să ajungem la RV înainte ca locul să fie compromis.

Elicoptere de transport? Încărcate cu militari? Asta era o chestie serioasă. Singura lor speranță era să continue să alerge, iar elicopterele să nu fie echipate cu echipament pentru imagistică termică. Altfel, s-ar putea afla la capătul de „primire” al unei rachete lansate, fapt ce le-ar strica serios ziua. Depinde de cui aparținea acel elicopter. Depinde de cine se afla la bordul său.

Au mai alergat pe o distanță de șase mile, dorind să părăsească zona și hotărâți să se îndepărteze cât mai mult de sat. Grupa a încetinit și s-a oprit pentru o foarte necesară pauză, Au pus un genunchi pe solul tare, respirând greu, au băut porția de apă, continuând să cerceteze împrejurimile prin echipamentul de vedere noaptea, cu armele mereu gata să tragă. Mike a făcut apelul radio pentru evacuare și a primit coordonatele exacte ale punctului RV. Încă o repriză de alergare în forță și vor reuși. Tenacitatea profundă îi ținea în mișcare, ignorând oboseala musculară și bășicile, disconfortul, concentrându-se doar pe evacuare. S-au ridicat și au refăcut formația,

[5] RV – rendez-vous – punctul de întâlnire.

pregătindu-se să meargă la pas câteva sute de metri înainte de a relua alergarea. Dar… două duzini de soldați bine înarmați au apărut dintre dune și i-au înconjurat cu rapiditate. Purtau echipamente de vedere noaptea și erau dotați cu carabine de asalt AK-47 cu marcatoare laser. Cei șase au fost acoperiți de puncte roșii de lumină laser.

Echipa a fost luată complet prin surprindere. În ciuda antrenamentului lor. În ciuda experienței lor. Au fost capturați.

Sfârșit joc. Șah mat.

Prin mintea lui Mike treceau o grămadă de idei, când un ofițer a înaintat spre el și a făcut semn grupului de mercenari să arunce armele. În acel moment, nu aveau altă alegere. Dacă ar fi încercat să tragă, toți șase ar fi fost morți instantaneu. Un cuvânt și-a făcut loc în mintea lui Mike. *Spetsnaz*[6]. Forțele Speciale Ruse. Uniformele. Echipamentul. Abilitatea de a se strecura nedetectați. Au fost desantați de elicopter pentru a intercepta și ambusca grupa de mercenari. Și tipii ăștia era buni. Dar ce căutau aici? Cică rușii luptau împotriva ISIS, de partea guvernului sirian.

— Care dintre voi e Michael Ducane?

Ofițerul vorbea o engleză excelentă. Cu mâinile ridicate, Mike a dat din cap.

— Eu sunt. Iar tu… cine ești?

Rusul nu a avut curtoazia să răspundă.

Doi soldați au legat mâinile lui Mike cu cătușe de plastic înainte de a-l lua deoparte. Ofițerul a trecut în spatele oamenilor săi, apoi le-a făcut un semn. Soldații *Spetsnaz* au deschis un foc asurzitor cu gloanțe de mare viteză și i-au doborât pe toți mercenarii. Mike a încremenit. Era ceva complet neașteptat. Atâta brutalitate. Și absolut inutilă. Un subofițer s-a apropiat pe rând de fiecare cadavru trăgându-le cu carabina de asalt câte două gloanțe în cap pentru a se asigura că toți sunt morți. Iar Mike a înțeles imediat. Fără martori. Iar acest gând nu prevestea nimic bun pentru el, pe termen lung.

A fost împins de cei doi soldați și întreg grupul s-a mișcat în ritm alert către un platou nu prea înalt unde ofițerul comandant a cerut prin radio venirea elicopterului de transport.

[6] Spetsnaz - Voyska **spets**ialnogo **naz**nacheniya (Войска специального назначения) – termen general pentru forțele speciale din Rusia și din alte țări post-sovietice.

— Pachetul securizat. Ambalajul eliminat. Așteptăm extracția.

Mike a înțeles fiecare cuvânt, dar nu a dorit să-și dezvăluie cunoașterea limbii ruse. Se întreba doar unde va duce acest dezastru neașteptat. În subconștient, știa că i-ar fi eliminat bucuros pe toți ticăloșii ăștia, și, cu puțin noroc, va trimite cât mai mulți în gropile de foc ale iadului. Dacă chiar exista o viață după moarte, știa unde va ajunge și voia să se asigure că nu va duce lipsă de companie în Infernul veșnic. Mai ales această adunătură dură de ucigași Spetsnaz în uniforme.

După 15 minute, a auzit sunetul distinctiv al motoarelor unui elicopter care se apropia de punctul de extragere. Două duzini de ostili, două grupe de soldați de elită, foarte bine antrenați, două duzini de ucigași feroce, care se adăugau celor deja prea mulți cu care plănuise să se confrunte înainte ca elicopterul să sosească. Acum nu mai avea nici o șansă, așa că Mike a încercat să se liniștească, să-și conserve energia. Va avea nevoie de fiecare gram din rezervele sale dacă voia să profite chiar și de cea mai mică ocazie de a scăpa întreg din acest coșmar.

— Michael – i se adresă ofițerul – vom face o călătorie și am adus pe cineva care să-ți țină de urât.

A râs tare, doar cu gura. Nu se știe cum, râsul nu a mai ajuns și la ochii săi reci, metalici. O glumiță pe care nu a vrut să o explice prizonierului.

Elicopterul militar a aterizat într-un vârtej de pietriș nisip și praf, iar Mike a întors capul pentru a-și proteja ochii. În timp ce rotoarele continuau să se rotească, doi soldați l-au înșfăcat ferm și l-au urcat la bord, urmați de restul de Spetsnaz.

— Ei, salut, străine!

Vocea l-a încremenit în lumina slabă din interiorul aparatului de zbor. S-a holbat incredul. Nu înțelegea pe deplin ce s-a întâmplat. I-au trebuit cinci secunde ca să se asigure că nu avea halucinații. Privea de-a latul spațiului de transport din elicopter, complet șocat, drept în ochii negri ca de cărbune ai Fatimei Trigo.

— Hei! Ce-i cu fața asta tembelă? Nu te bucuri că mă vezi, Mike?

Ofițerul și-a pus un set de căști cu microfon ca să poată vorbi cu pilotul, confirmând că sunt toți la bord și că îi dă permisiunea să decoleze. În timp ce motoarele se accelerau, l-a privit zâmbind pe prizonier.

— Cred că v-ați mai întâlnit, dar dă-mi voie să te prezint maiorului Trigo din Serviciul Securității Statului. Știi că tatăl ei a fost colonel în KGB? Nu? Păi, așa cum știi domnule Ducane, așchia nu sare departe de copac.

A izbucnit într-un hohot de râs, în timp ce elicopterul s-a ridicat, iar zgomotul a devenit atotstăpânitor.

Mike se uita doar șocat și se întreba ce-i pregăteau rușii. Indiferent de ce ar fi fost vorba, sigur nu era vorba de o petrecere cu coifuri colorate și șampanie. Odată cu

aerul rece al nopții ce-l învăluia, s-a gândit că indiferent ce era plănuit pentru el, probabil că nu implica și o noapte de vis între coapsele goale și catifelate ale Fatimei Trigo.

SFARSIT

ALBERT BONNEAU

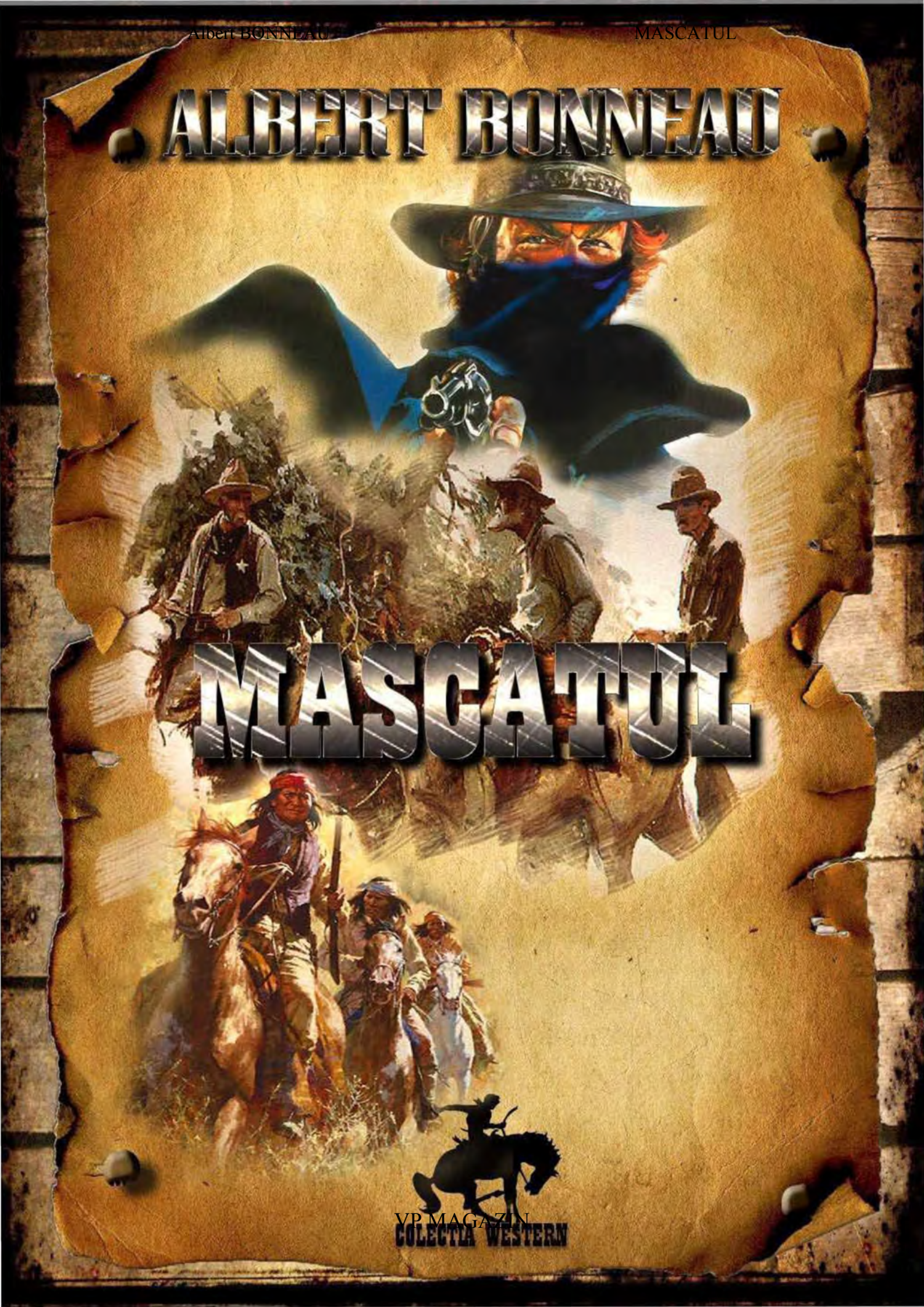

MASCATUL

VP MAGAZIN
COLECȚIA WESTERN

Westernul de altădată

Albert Bonneau

MASCATUL

EPISODUL IV

CAP. VI
CORIDORUL SUBTERAN

Situația celor cinci cercetaşi devenea din ce în ce mai critică... Trei dintre ei erau dezarmați... Ce rezistență puteau opune duşmanilor lor? Cerbul Agil se grăbi să întindă puşca sa lui Cactus Den, apoi, scoțând o săgeată din tolbă, întinse arcul şi aşteptă hotărât. Urmăritorii fiind siguri că vor pune mâna pe fugari neglijau să ia cele mai elementare precauții... Se auzea din ce în ce mai aproape zgomotul oaselor sfărâmate sub mocasinii lor.

— Trebuie să ne ferim să facem vreun zgomot, sfătui vânătorul de bizoni; paznicii defileului nu cunosc încă prezența noastră aici... Picioarele Negre desigur că au fost preveniți de căpitanul Dynamite şi lansați pe urmele noastre. De aceia trebuie să profităm de această situație şi să evităm orice împuşcătură care i-ar putea alarma pe paznicii care fac de pază afară.

— Ce crezi că ar fi bine să facem? întrebă locotenentul Jackson... Mai devreme sau mai târziu vom fi înconjurați şi, dacă nu vom da noi alarma, fii sigur că Picioarele Negre îi vor avertiza pe complicii lor... N-ar fi mai bine să beneficiem de o surpriză, căci, ei nu cunosc prezența celor doi Siouxi înarmați... Ei cred că au de-a face cu trei evadați dezarmați şi inofensivi...

— Raționamentul tău este foarte bun, replică Vânătorul Preriilor. Totuşi, cred ca este bine să evităm orice contact cu pieile roşii şi s-o apucăm spre galeria care înconjoară prin stânga amfiteatrul... Coastele stâncilor sunt accidentate, dar cred că va fi posibil să ajungem pe acolo la prietenii noştri. Desigur, întreprinderea nu este lipsită des risc.. Ne vom expune focului

duşmanilor, dar un alt mijloc de salvare nu găsesc…

Cei doi Siouxi, consultați la rândul lor, fură de părerea vânătorului de bizoni. Antilopa avea de altfel lassoul său atârnat de centură ceea ce uşura foarte mult planurile micii trupe… Nu mai era nici un minut de pierdut: Picioarele Negre se apropiau din ce în ce mai mult, în cel mult zece minute se vor afla pe locul unde se opriseră cei cinci fugari.

Fără să mai şadă o clipă pe gânduri, toți cinci începură să se cațere pe zidul de stânci care înconjura cimitirul fosilelor…

După un marş penibil, care, dură mai bine de o jumătate de oră, cercetaşii ajunseră în fața unei coloane de peste o sută de metri înălțime, care se înălța ca o sentinelă avansată printre grămezile de stânci colțuroase… În vârf se afla un bloc uriaş în echilibru care-i dădea un aspect de ciupercă preistorică… Monumentul natural desigur ca domina întreaga regiune înconjurătoare… Mai mult, o masă confuză de coline din pământ roşu, care se întindeau sub acest observator, forma o adevărată fortăreață naturală.

— Dumnezeu să ne apere! exclama Cactus. Den… De aici vom putea ține piept diavolilor roşii dacă se vor încăpățâna să pună mâna pe scalpurile noastre şi, cine ştie poate, că vom izbuti să semnalăm prezența noastră Fiului Tunetului şi lui Bob Doyle, care nu trebuie să fie departe!..

Cu băgare de seamă, cei cinci prieteni trecură peste o serie de pietre şi se adăpostiră după nişte mici coline… De jur împrejur, pământul era crăpat, ca şi cum un cataclism puternic s-ar fi abătut cu mii de ani înainte, asupra acestei regiuni. Nebraska Joe, care voi să se aventureze în direcția unui perete, simți deodată cum îi fuge pământul de sub picioare şi se trezi într-un fel de groapă, de unde prietenii îl scoaseră cu multă greutate.

— Hotărât, mormăi Cactus Den, nu mai ştii unde să pui piciorul pe pământul acesta care se prăbuşeşte la fiecare pas. În sfârşit, să nu păcătuim plângându-ne, am găsit aici un adăpost ideal şi sunt sigur că duşmanii nu ne vor descoperi atât de curând…

Cerbul Agil, care se plasase ceva mai în față, aştepta cu arcul în mână, încercând să străpungă obscuritatea cu privirea sa de vultur şi să ghicească ce se făcuse cu Picioarele Negre. Indienii, ajunşi la locul pe care îl părăsiseră cei cinci aventurieri, se opriră nehotărâți. Cinci dintre ei aveau torțe şi la lumina lor şovăitoare, încercau în zadar să descopere pe pământ urmele acelora pe care îi urmăreau. Cactus Den şi prietenii săi îşi luaseră masurile în această privință.

Nehotărâți, crezând că duşmanii lor se, îndepărtează direct spre defileul care constituia ieşirea din amfiteatru, Picioarele Negre se hotărâră să-şi continue marşul lor şi să se unească cu santinelele, pentru ca împreuna cu ele să-i extermine mai uşor pe fugarii reduşi la neputință. Din adăpostul lor, cercetaşii văzură cele cinci lumini de torță îndepărtându-se spre ieşire. Vânătorul de bizoni nu se putu împiedica de a scoate un suspin de satisfacție. Aceasta eroare a diavolilor roşii le putea da putința să evadeze din Catedrala Deşertului. Adunându-şi prietenii se pregăti să ție un sfat, când un incident

neprevăzut veni să modifice planurile sale.

Locotenentul Jackson se plimba examinând mica fortăreață naturală, când un scârțâit neașteptat se auzi... pământul îi fugi de sub picioare şi nefericitul ofițer dispăru din fața privirilor tovarăşilor săi. În zadar aceştia din urmă îl strigară şi încercară să-l scoată din periculoasa sa situație; nu primiră nici un răspuns... Desigur că şocul fusese prea puternic. După câteva secunde, Cactus Den se hotărî să pornească în ajutorul nefericitului locotenent.

Desfăşurând repede lassoul lui Antilopa, arunca un capăt în deschizătura căscată şi porunci lui Nebraska Joe şi Cerbului Agil să ție cu putere de celălalt capăt; apoi bâjbâind în întunerec şi izbindu-se de numeroasele asperități, se lăsă să alunece prin misterioasei crăpătură pe unde dispăruse Jackson.

Timp de câteva secunde, Vânătorul Preriilor se simți atârnând în vid apoi, piciorul său se izbi de o suprafață solidă... Cramponându-se solid de lassou, el constată că se găsea într-un fel de subterană care părea că se continuă pe o lungime de câțiva metrii. De abia făcu însă câțiva paşi şi se izbi de o masă întinsă lângă un perete... Era corpul ofițerul lui... Respirația sa regulată îl asigură că şocul nu fusese mortal.

În câteva cuvinte, vânătorul de bizoni îi puse la curent cu descoperirea sa pe tovarăşii săi, care aşteptau neliniştiți aplecați peste gura prăpastiei. Cerbul Agil coborî la rândul său şi, îngenunchind lângă cel rănit, puse mâna pe plosca sa şi se sili să-l aducă în simțire. Antilopa, scoțând o torță din tolba sa, o aruncă Vânătorului Preriilor... La lumina ei; în timp ce Sachemul se ocupa de locotenentul rănit, Cactus Den examină cu atenție subterana pe care o descoperise de o manieră atât de neaşteptată.

— *By God!* mormăi vânătorul, întreaga regiune se aseamănă cu un imens şoricar. Groapa, în realitate nu este altceva decât o simplă peşteră. Galerii naturale pornesc în toate direcțiile... Mai mult încă, osemintele se găsesc în număr mai mare aici, decât la suprafața. N-ar fi exclus să descopăr un coridor subteran pe unde să putem părăsi această blestemată Catedrală a Desertului. Hotărât, Dumnezeu, veghează asupra noastră şi cred că duşmanii noştri Picioarele Negre s-au cam grăbit cu strigătele lor de victorie...

Încântat de descoperirea pe care o făcuse, Vânătorul de bizoni se întoarse lângă locotenentul Jackson, care mulțumită îngrijirilor, sachemului, îşi revenise în simțire. Nebraska Joe şi Antilopa se coborâră şi ei în peştera misterioasă; mirați, priveau la galeriile care se întindeau în fața lor... Unele erau pe alocuri prăbuşite, totuşi lăsau un loc de trecere suficient pentru a permite cercetaşilor să scape, poate, de urmăritorii lor..

Cinci minute după aceea, Cactus Den dădu porunca pentru continuarea marşului...

Niciodată, desigur, o ființă umană nu mai călcase prin aceste paragini şi şeful tâlharilor trebuia să ignoreze acest labirint de galerii, care, de mii de ani şerpuiau sub teritoriul pe care şi l-a ales ca refugiu. Oseminte antideluviene aparținând speciilor celor mai diferite, pardoseau aceste catacombe. Câte

specimene de monştri ai epocilor îndepărtate se odihneau aici, închise în sicriul lor de argilă!... Rinoceri, astăzi dispăruți din America, reni, tapiri, oploşi despre care era foarte greu să-ți faci vreo idee, atât de mult se deosebeau de formele şi dimensiunile animalelor care trăiau pe suprafața globului, se îngrămădeau cu miile în jurul celor cinci tovarăşi. Cranii, oase de mărimi gigantice, care zăceau pe ici şi colo, le dovedea cât de intensă şi de formidabilă trebuie să fi fost viața prin aceste regiuni în vremea când omul încă nu-şi făcuse apariția pe acest continent misterios şi când Europa şi cu Asia nu erau decât nişte insule împrăştiate în mijlocul unui ocean imens.

Încă mult timp Cactus Den şi tovarăşii săi îşi continuară astfel drumul fără a scoate un cuvânt. Începuseră să dispereze că vor ajunge la vreun rezultat şi torța se consumase pe trei sferturi, când o puternică răbufneală de aer făcu să tremure flacăra, la două sute de paşi în fața lor, cei cinci bărbați zăriră, deasupra capului lor, o uriaşă deschizătură prin care pătrundeau razele soarelui.

— Salvați! Suntem salvați! exclamă locotenentul vesel.

— Puțină răbdare, îl întrerupse vânătorul de bizoni. Trebuie mai întâi să ne dăm seama de locul exact unde ne aflăm. La ce ne-ar servi să ne entuziasmăm, dacă această ieşire ne va conduce din nou în mijlocul domeniului căpitanului Dynamite. Să fim prudenți. De altfel, crăpătura pe care o zărim este prea mică ca să putem trece prin ea; va trebui s-o lărgim în mod considerabil. Agil ca o maimuță, Antilopa zvârli lassoul şi-l fixă solid de ieşitură unei stânci. Apoi, cu tomahawkul în mână se cățăra de-a lungul peretelui calcaros şi izbuti să ajungă până la deschizătura prin care pătrundea în valuri lumina zilei.

În câteva minute, tovarăşii săi îl văzură practicând o deschizătură suficientă pentru a-i permite trecerea; apoi, printr-un salt care ar fi făcut onoare celui mai bun echilibrist, dispăru din fața privirilor lui Cactus Den, Jackson, Cerbul Agil şi Nebraska Joe. Inima Vânătorului Preriilor bătea să se rupă. Mica sa trupă va putea în sfârşit să facă joncțiunea cu gardienii lui Bob Doyle şi cu Siouxii Fiului Tunetului?

Vânătorul de bizoni nu ştia ce să mai gândească, când un zgomot de voci se auzi. S-ar fi spus că o luptă violentă se încinsese în fața ieşirii.

— Înainte, prieteni... strigă el. Antilopa se află în pericol... Repede să-i sărim în ajutor...

Situația Antilopei era într-adevăr, dintre cele mai primejdioase. Siouxul, ieşind afara, privise împrejur şi constată nu fără oarecare plăcere, că ieşirea răspundea chiar la poalele Catedralei Deşertului, când un grup de aventurieri, înarmați până în dinți se repeziră asupra lui.

— V-am spus, strigă o voce, că aceasta crăpătură comunică cu vizuina bandiților! Iată, un diavol roşu care încearcă să şteargă putina! Jos cu acest vierme!...

Trei oameni se repeziră asupra Siouxului. Unul din ei, un adevărat colos; se pregătea să-i zdrobească capul cu patul armei, când răsună un strigăt scos de

Cactus Den…

— *Hello,* Bove! De când ați început să vă asasinați aliații?

Surprinşi, cei trei bărbați deteră drumul lui Antilopa şi se îndreptară spre noul venit…

— Cactus Den! exclamară ei!… *By god!* Şeful te credea mort!…

— Mort! Pe legea mea, nici prin gând nu-mi trece! îşi bătu joc vânătorul de bizoni. După cum vedeți mai trăiesc încă. În orice caz, cu o altă ocazie, să nu vă mai utilizaşi forțele împotriva prietenilor voştri!…

— De unde să fi ştiut… bâlbâi colosul ruşinat. De pe la mijlocul nopții aşteptăm semnalul vostru… Siouxii împreună cu noi, am înconjurat Catedrala Deşertului şi nu aşteptam decât ordinul de atac… Ce-ați făcut în acest timp?

— Nu ne-am pierdut timpul, *old fellow,* fii sigur. Unde se află Bob Doyle?

— Iată-l că vine cu Dick O'Sullivan. Nu mai are astâmpăr!…

Adunându-şi mica trupă, Cactus Den se îndreptă spre şerif, care, văzându-l ridică brațele la cer.

— Cât ai întârziat, Den! exclamă el… Nu ştiam ce să mai gândim despre voi.. Va trebui să mai aşteptăm până se va întuneca.

— Putină răbdare, replică Vânătorul Preriilor… În orice caz, ia toate măsurile pentru a ataca vizuina banditului cât mai curând posibil; vă voi arăta o trecătoare pe unde-i vom putea ataca pe banditii pe la spate.

Bob Doyle voi să-l interogheze pe vânătorul de bizoni, dar nu mai avu timp: un războinic sioux sosi în goana şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Cu fața roşie de emoție Bob Doyle se întoarce spre Cactus Den şi Strigă:

— Nu mai înțeleg nimic, Den! Fiul Tunetului mă anunță că a zărit semnalele voastre şi că trebuie să pornim imediat la atac!…

CAP. VII
PRIMUL ASALT

În timpul lipsei lui Cactus Den şi a tovarăşilor săi, Albii şi Siouxii îşi continuară înaintarea. Fiul Tunetului şi Bob Doyle, acționând cu cea mai mare prudentă, înțeleseră că poziția Catedralei Deşertului era inexpugnabilă printr-un atac frontal. Trebuia o armată întreagă, însoțită de tunuri, pentru a veni de hac acestei gigantice fortărețe naturale. De aceea se hotărâră să nu precipite lucrurile şi să obțină prin viclenie ceea ce nu se putea cuceri în mod rațional prin forță.

Fără ştiri de la cercetaşii lor, forțele aliate, părăsind colina care le servea de adăpost, se apropiară în mijlocul nopții de grupul de stânci a cărei masă sumbră se ridica, impresionantă, în mijlocul câmpiei albe. Obscuritatea favorizase mişcările trupelor lui Bob Doyle şi ale Fiului Tunetului.

Tentativa Vânătorului Preriilor şi a camarazilor săi nu fusese de altfel străină la reuşita acestei prime manevre. Banditii, descoperind cadavrele, celor două Picioare Negre, înțeleseră că mai mulți dușmani au reuşit să

pătrundă în vizuina lor; de aceea, căpitanul Dynamite se sili să pună mâna pe aceşti îndrăzneți şi bănuind că erau urmați de o trupă mai numeroasă, luă hotărârea să lupte până la victoria finală.

Primul care fusese surprins de bandiți fu Ursul Cenuşiu. După ce opuse rezistență eroică adversarilor săi, Siouxul sucombă sub marele lor număr. În sfârşit, Demonul Pământurilor izbuti să pună mâna pe cercetaşii care izbutiseră să se urce pe creştetul platformei. Totuşi, nu fusese destul de îndemânatic pentru a captura şi pe Cerbul Agil şi Antilopa. Misterioasa prezență a Cavalerului Negru în inima Catedralei Deşertului, evitase ca cei doi Siouxi să cadă şi ei în mâinile banditului.

Toate aceste evenimente, care se desfăşurau în interiorul refugiului, său, reținuseră atenția căpitanului Dynamite şi permise micei expediții să-şi îndeplinească cu uşurință manevra sa.

Nerăbdători, sachemul şi Bob Doyle, aşteptaseră în zadar semnalul pe care-l conveniseră cu cei şase cercetaşi. Siouxi şi Albii se întrebau, cu neliniște, dacă nu cumva i se întâmplase vreo nenorocire lui Cactus Den şi tovarăşilor săi.

Soarele între timp se ridicase fără ca situația să se fi modificat întrucâtva. Restul se cunoaşte: Siouxul atacat fusese salvat la tâimp de vânătorul de bizoni şi paznicii albi nu întârziaseră să-şi dea seama de greşeala lor.

Bob Doyle, Cactus Den şi camarazii săi, se îndreptară în sfârşit spre peştera care ținea loc de cartier general şi unde Fiul Tunetului era pe cale să dea nişte ordine la câțiva din războinicii săi. La intrarea cercetaşilor, marele sachem se ridică în picioare.

— Oah! Fratele meu Inima Cinstită n-a dat oare chiar acum semnalul de atac? Semnalele l-au anunțat pe Fiul Tunetului că un foc mare a fost aprins deasupra stâncilor blestemate…

— Fratele meu Fiul Tunetului vorbeşte în enigme, replică Cactus Den, foarte mirat de vestea acestui semnal misterios. Inima Cinstită nu putea să aprindă un foc pe creştetul Catedralei Deşertului deoarece în aceeaşi clipă se găsea printre frații săi roşii!

— Dar cine ne semnalează atunci? întrebă Bob Doyle foarte intrigat şi el. Să fi descoperit inamicul prezența noastră şi să încerce astfel să ne atragă într-o cursă? Mărturisesc, Den, că sunt din ce în ce mai perplex… Ce trebuie să facem după părerea ta şi cine poate fi autorul acestui misterios semnal?

— Presupun că-i Cavalerul Negru… Tot el este acela căruia îi datorăm salvarea noastră.

— Drace! exclamă şeriful, cine poate fi acest misterios personaj pe care-l întâlneşti pretutindeni, chiar şi în apartamentele private ale Demonului Pământurilor Blestemate. Aş da cinci ani din viață pentru ai cunoaşte identitatea… Ce motiv îl împinge să contracareze planurile duşmanilor noştri?

— Nu ştiu, replică vânătorul de bizoni. În orice caz, datorită lui mă aflu în clipa de față în viață! Când l-am părăsit, se pregătea să pornească în ajutorul lui Molly…

— Molly!... Ai văzut-o pe Molly?... întrebă Dick O'Sullivan, dornic să afle ştiri despre sora lui.

În câteva cuvinte, locotenentul Jackson îl puse la curent cu evenimentele care avuseseră loc în fortăreaţa bandiţilor, în timp ce Cactus Den continua să discute cu Fiul Tunetului şi cu Bob Doyle în privinţei enigmaticului semnal.

— După toate probabilităţile, omul cu gluga trebuie să fie autorul focului, continuă Cactus Den. Dar de unde ne cunoaşte semnalul?

— Minutele sunt scurte, îl întrerupse Fiul Tunetului şi bravii războinici Siouxi aşteaptă să pornească la luptă...

— Să pornim imediat la ofensivă. Vom intra în vizuina duşmanului prin trecătoare subterană. Vă propun deci următoarele: o sută de războinici sub conducerea Vulturului Roşu, vor ataca defileul păzit de Picioarele Negre. În acest timp, albii şi ceilalţi Siouxi vor intra în subterană, atacându-i pe bandiţi şi Picioarele Negre pe la spate.

În mai puţin de zece minute, albii şi Siouxi, preveniţi în grabă, se pregătiră să îndeplinească manevra proiectată.

Douăzeci de războinici fură lăsaţi în peşteră pentru a păzi caii, în timp ce Vulturul Roşu, cu o sută de Siouxi, se îndreptă târându-se spre defileu.

În curând, războinicii indieni ajunseră în apropierea postului păzit de Picioarele Negre şi de câţiva bandiţi... Crezând că au de-a face, cu o bandă izolată, bandiţii deschiseră foc asupra Vulturului Roşu şi indienilor. Un formidabil strigăt de război răspunse la împuşcăturile lor. Siouxii se repeziră la asalt, împuşcăturile se succedau ucigătoare, peste patruzeci de războinicii zăceau morţi, atinşi de gloanţele Picioarelor Negre, dar camarazi lor, sărind peste întăriturile de stânci care-i protejau pe ticăloşi, se repeziră asupra lor agitând tomahawkurile. Urmă o învălmăşeală atroce. Puştile deveniră inutile, Siouxii sub comanda Vulturului Roşu luptau ca nişte tigrii. În câteva minute, avanpostul duşman fu cucerit şi scalpurile pline de sânge ale Picioarelor Negre şi ale albilor împodobeau centurile bravilor Siouxi. Vreo cincizeci de bandiţi şi Picioare Negre, atraşi de împuşcături veniră în ajutorul camarazilor lor. O nouă luptă corp la corp se încinse în mijlocul defileului.

În acest timp, grosul forţelor aliate pătrunse în gangul subteran. Unul după altul înaintau vajnicii luptători conduşi de Cactus Den, care mergea în frunte.

În ciuda ranei sale, locotenentul Jackson, ţinuse să facă parte şi el din expediţie.

În fine, aventurierii ajunseră la locul, unde în cursul nopţii, căzuse ofiţerul. O deschizătură mare se căsca deasupra capetelor lor, comunicând cu cimitirul monştrilor. Primul care se strecura prin această uşă naturală fu Cactus Den. Înaintând câţiva paşi el constată că amfiteatrul cu fosile era pustiu. La dreapta sa se înălţa masa impozantă a Catedralei Deşertului.

Toţi albii şi o mare parte, din Siouxi ieşiseră din coridorul subteran. Apropiindu-se Fiul Tunetului, Vânătorul Preriilor îi explică în câteva cuvinte situaţia şi-l puse la curent cu intenţiile sale. Era hotărât să pornească cu Bob Doyle şi cu ceilalţi albi în urmărirea ajutoarelor pe care Ralph Thunder le

trimitea în direcția defileului. În câteva minute, şeriful şi oamenii săi, la care se mai adăugaseră Nebraska Joe şi Antilopa, se repeziră, sub comanda lui Cactus Den, pe urmele bandiților.

Treizeci de Siouxi, răniți în cea mai mare parte, rezistau încă în jurul sachemului lor, intonând cântecul lor de moarte, când nişte împuşcături bine susținute siliră bandiții să bată în retragere: Cactus Den, Bob Doyle şi ceilalți albi soseau în ajutor!

Puțini fură cei care reuşiră să se refugieze în Catedrala Deşertului pentru a-l anunța pe căpitanul Dynamite de groaznica înfrângere suferită şi care-l priva de un sfert din efectivul său. Începând din clipa aceia, intrarea spre vizuina Demonului Pământurilor Blestemate era forțată.

În timp luptătorii îşi pansau în grabă rănile. Fiul Tunetului reunea în cea mai mare ordine pe războinicii săi, iar Bob Doyle dădea ultimile sale instrucțiuni albilor.

CAP. VIII
O LOVITURĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

În ciuda cuvintelor de îmbărbătare pronunțate de Aroona, Molly O'Sullivan era foarte neliniştită. Tânăra fată îşi petrecu cea mai mare parte a nopții rugându-se în fața rusticului crucifix care atârna pe un perete.

Era trecut de ora două dimineața, când o siluetă îşi făcu apariția la capătul coridorului care dădea spre închisoarea fetei.

Umbra ajunse în fața intrării din peşteră. Înainte ca paznicii să fi remarcat ceva, repede ca fulgerul, necunoscutul se strecură în închisoare. Zărindu-l, Aroona se ridică imediat şi se apropie de el.

— Căpitanul n-a venit încă? întrebă mascatul.

— Nu, răspuns, indiana...

Exact în clipa aceia, se trezi şi Molly, iar Aroona se grăbi s-o liniştească, făcându-i în acelaşi timp semn să tacă.

Cavalerul Negru duse un deget la buze... O sentinelă, care desigur că auzise un zgomot, se apropia de uşa închisorii. Reținându-şi respirația, omul cu gluga se lipi de perete, iar Molly şi cu Aroona se prefăcură că dorm.

— *By God!* mormăi banditul intrând în peşteră şi examinând pe cele două captive... de ce vorbiți... Oare nu vă ajunge toată ziua pentru a pălăvrăgi?

Sărind ca un tigru, Cavalerul Negru îl izbi cu pumnul în ceafă.. Sentinela se prăbuşi neînsuflețită, la pământ... Înfăşurându-l într-o piele de bizon, necunoscutul apucă lassoul care atârna pe un perete şi-l legă fedeleş. Nu neglijă să-i pună şi un căluş în gură, iar indiana îi luă armele.

— *All right!...* murmură mascatul. Să mergem... Trebuie să plecăm de aici înainte de a se da alarma.

Urmată de Aroona, Molly porni pe urmele misteriosului necunoscut. Mâna ei nervoasă strângea cuțitul luat de la bandit.

O jumătate de oră, fugarii îşi continuară drumul prin obscuritate... Deodată, un zgomot de voci răsună pe coridorul pe care se aflau. Un grup de oameni prevăzuți cu torțe înaintau în direcția lor.

— Suntem pierduți! mormăi Cavalerul Negru.

— Ce este de făcut? întrebă Molly neliniştită.

— Nu mai avem decât o singură şansă: să ne refugiem sus pe platformă. Poate că nu vom fi urmăriți până acolo de călăii noştri!

Făcând cale întoarsă, necunoscutul, urmat de cele două femei, se înfundă în întunericul coridorului fugind din calea celor care veneau şi încercând să ajungă la scara naturală, care ducea spre vârful unui turn.

În prada unei exasperări nebune, căpitanul Dynamite ajunse în fața grotei unde Molly O'Sullivan fusese închisă... Dar de abia păşi în peşteră şi scoaso o serie de înjurături îngrozitoare: închisoarea era goală... Fiica comandantului şi indiana dispăruseră! Numai într-un colț, o formă se zbătea cu disperare. Beat de furie, căpitanul Dynamite se repezi în direcția mogâldeții...

Şeful bandiților, îngenunchie lângă nefericita santinelă şi îi smulse căluşul.

— Căpitane!... Căpitane!... urlă nenorocitul... Omul Negru!... Au fugit?...

— *By God!* ce stați şi mă priviți ca nişte coyoți! mugi Ralph Thunder, apucând biciul californian care atârna la centura sa. Nu înțelegeți că prizoniera a evadat şi că trebuie să punem mâna pe ea înainte de a părăsi Catedrala Deşertului?...

Şi biciul şuierând prin aer izbi în primele rânduri ale bandiților.. Strigăte de durere şi de spaimă răsunară în peşteră... După ce furia sinistrului personaj se mai potoli, ei se repeziră pe urmele fugarelor.

— Omul negru!... A zis omul negru! exclamă Ralph Thunder, mergând cu Gomez în fruntea outlawilor. Ce are oare acest individ misterios cu mine, de îmi contracarează mereu planurile?

— Nu ştiu nimic despre el, căpitane, replică mexicanul... Nu pot pricepe de ce te urmăreşte cu atâta înverşunare... Ia să vedem... printre duşmanii tăi... aminteşte-ti puțin!... Nu poate fi Cactus Den, nici locotenentul Jackson, nici prostul acela de Nebraska Joe.

Banditul ar mai fi continuat să enumere astfel pe adversarii şefului său, când un zgomot de voci îl readuse la realitate... Bandiții, care mergeau în avangardă, zăriseră trei umbre, care dispăruseră cât ai clipi din ochi în direcția scării care ducea spre platformă.. Mai multe împuşcături se auziră, trase la întâmplare în direcția fugarilor...

Îndepărtând brusc pe oamenii săi, căpitanul Dynamite, cu revolverul în mână, trecu în fruntea grupului.

— Îi am! exclamă el... Predați-vă! Sus mânile, sau trag!...

O detunătură răspunse la această somație a banditului. Neştiind ce atitudine să adopte, şeful tâlharilor se opri. Fugarii profitară de acest răgaz pentru a mai sui câteva trepte.

— Blestemățiile! Voi avea în curând scalpul tău! vocifera căpitanul Dynamite, Ccare şi reluase ascensiunea, în timp ce în urma lui, Gomez şi

oamenii săi se îngrămădeau într-o dezordine indescriptibilă.

Scara naturala, fiind oarecum strâmtă, nu le permitea să înainteze decât doi câte doi în front; câte odată chiar, erau obligați să meargă în şir indian. Atât de mult fusese uzata trecătoarea, încât treptele din ce în ce mai fragile, nu ofereau dealtfel decât o soliditate relativă…

Deodată, fiica comandantului scoase un țipăt de spaimă… O parte din scara care ducea spre platformă se prăbuşise. Gemând, Aroona se aşezase pe ultima treaptă. Orice înaintare devenise imposibilă. Bietele femei se vedeau puse în fața a două soluții: să se arunce în vidul ce se căsca la picioarele lor, sau să cadă din nou în mâinile Demonului Pământurilor Blestemate!

Cavalerul Negru zărise şi el teribilul accident care venea să contracareze fuga sa… La câțiva paşi în urma lui, şeful tâlharilor înainta rânjind, fiind sigur că în sfârşit va pune mâna pe enigmaticul său adversar. Scoțând strigăte groaznice, banditii se îngrămădeau pe trepte.

— *Hello boy!* strigă căpitanul Dynamite către omul negru. Predă-mi pe cele două femei şi îți salvezi viața. Îți dau cuvântul meu de onoare!

Drept răspuns, Cavalerul Negru întinse revolverul în direcția şefului bandei.

— Vino de le ia! urlă el, acoperind cu corpul său pe cele două protejate.

CAP. IX
SEMNALUL

În fața atitudinii hotărâte a adversarului său, Ralph Thunder şovăi. Omul cu glugă îl ținea la respect cu revolverul şi în ciuda situației sale critice, avea asupra lui un oarecare avantaj.

Profitând de un moment de neatenție din partea adversarului său, şeful tâlharilor se repezi asupra lui… Sub privirile îngrozite ale celor două femei, căpitanul Dynamite şi Cavalerul Negru se rostogoliră pe treptele scării în timp ce banditii scoteau urlete de triumf, aşteptând victoria şefului lor.

După două minute de eforturi disperate, necunoscutul reuşi să se degajeze şi lovi cu putere în adversarul său. Atins în plină falcă mizerabilul scoase un muget de durere şi-i dădu drumul.. Repede ca fulgerul, Cavalerul Negru se ridică, tocmai în clipa când Lopez Carillo, văzând primejdia care-l amenința pe şeful său, se repezea în ajutorul său. Banditul ridică pumnalul, gata să lovească în misteriosul personaj. O detunătură se auzi şi banditul atins în mijlocul frunți fu precipitat în gol, în timp ce căpitanul Dynamite îngrozit făcu câțiva paşi înapoi silindu-i pe ai lui să coboare câteva trepte.

— *Hello boy!* rânji atunci omul cu gluga, nu prea eşti grăbit să-ți pui amenințările în aplicare…

— Cine eşti, demone! strigă şeful banditilor furios.

— Cine sunt, Ralph Thunder? Vei afla încurând… Până atunci te previn că la cea mai mică tentativa de a te apropia din nou de mine îți voi zbura creieri!

Unul din banditi, profitând de discuția dintre Cavalerul Negru şi căpitanul

Dynamite, duse arma la ochi, dar necunoscutul, anticipându-i gestul îl culcă la pământ cu un glonte de revolver. Ca la un semnal, bandiții făcură cale întoarsă, lăsându-i pe şeful lor şi pe locotenentul său singuri în fața acestui adversar invincibil. De teamă să nu cadă şi ei la rândul lor victima gloanțelor misteriosului personaj hotărârâ să urmeze exemplul complicilor lor.

— Victoria ta nu este decât temporară! rânji Ralph Thunder… Oricine ai fi, nu uita că te mai afli aici în puterea mea. Nici o păsăricâ n-ar fi în stare, în clipa de față să iasă din Catedrala Deşertului… Bagă bine de seamă: peste câteva ore te vei convinge singur ce înseamnă să mă înfrunți.

Drept răspuns, Cavalerul Negru descarcă de două ori revolverul în aer, ceea ce avu ca rezultat să grăbească retragerea celor doi adversari.

După plecarea căpitanului Dynamite, Cavalerul Negru căzu pe gânduri… Trebuia să aducă la cunoştința micului corp expediționar, că sosise momentul să atace Catedrala Deşertului… Era sigur că bandiții încă nu bănuiau prezența duşmanilor lor…

Dar, pentru a putea alarma pe Bob Doyle şi pe Fiul Tunetului trebuia neapărat să ajungă sus pe platformă… Ori, drumul în direcția aceea îi fusese barat prin prăbuşirea a douăsprezece trepte… Pe altă parte, nici nu se putea gândi la coborât, deoarece bandiții n-ar fi ezitat o clipă să-i doboare.

Deodată, Cavalerul Negru care se aşezase pe una din trepte, se ridică şi începu să examineze cu atenție locul unde se găsea… Ridicând capul, zări la o distantă de câțiva metri deasupra lui o stâncă care ieşea din perete… Fără a mai sta pe gânduri, desfăcu lassoul căre-i atârna la centură şi după ce se convinse că lațul funcționa bine, îl repezi în sus. Descriind un arc mic, frânghia se desfăşură cu repeziciune şi se prinse solid de stânca.

Cavalerul Negru nu era singur… Avea de trecut de cealaltă parte a prăpastiei două femei.. După ce şovăi puțin, se apropia de Molly şi de Aroona şi le puse în curent cu situația. Amândouă acceptară.

La un semn afirmativ al tinerei fete, omul cu gluga îi porunci să se prindă bine de gâtul său: apoi, făcându-şi vânt. Se apucă cu putere de lassou şi se lansă în vid, în timp ce indiana, rămasă singură, privea îngrozită la acest tur fantastic de gimnastică.. Un minut după aceea, fu trecută şi Aroona de partea cealaltă a obstacolului…

Strigăte de furie izbucniră jos la poalele scării… nişte împuşcături răsunară, dar gloanțele se turtiră inofensive de perete.

Omul eu gluga nu-şi pierdu timpul, ci se grăbi să urce cele douăzeci de trepte care duceau spre unul din uriaşele turnuri naturale. Vânătorul înainta cu repeziciune, părând să cunoască foarte bine toate ascunzişurile „Catedralei”… După câteva secunde, ajunse în fața unei trape care-i bara trecerea… Încordându-se cu hotărâre reuşi să ridice acest obstacol… Molly şi Aroona se grăbiră să se strecoare în turn… Cu o lovitură de picior Cavalerul Negru închise la loc trapa… Cei trei fugari ajunseră în sfârşit la ținta lor.

Necunoscutul nu-şi pierdu însă timpul, ci apropiindu-se de o crăpătură aflată lângă un perete, scoase diferite obiecte: o manta şi nişte cutii pline cu

hârtii... Apoi, adună mână de iarbă uscată pe care o aşează într-un fel de pâlnie săpată de natură în mijlocul turnului... Câteva minute după aceea un fum des se ridica deasupra Catedralei Deşertului...

— Am avut noroc, exclamă în sfârşit Cavalerul Negru... Semnalul a fost dat... înainte de prânz, albii şi Siouxii vor ataca fortăreața căpitanului Dynamite...

Misteriosul personaj se pregătea să alimenteze focul, când nişte lovituri violente izbiră în trapa care ducea spre platformă... Bandiții izbutiră să ajungă la deschizătura pe unde fugarii scăpaseră.

— Veniți repede! strigă omul cu glugă către cele două femei; singur nu voi putea rezista până la capăt!

Molly şi Aroona se repeziră şi-şi uniră forțele cu acelea ale protectorului lor.

CAP. X
REZISTENTĂ ÎNDÂRJITĂ

— Alarmă! Suntem trădați! Siouxii au reuşit să forțeze Defileul Tomahawkului!

Mexicanul Gomez, locotenentul căpitanului Dynamite, fugea prin galeriile subterane căutându-şi şeful, pentru a-l pune la curent cu groaznicul eveniment.

— Unde este şeful? întrebă Gomez. Făcându-şi drum printre grupurile de bandiți.

Un texan îi spuse unde-l văzuse pe Demonul Pământurilor Blestemate.

După ce dete câteva ordine, mexicanul se repezi spre locul unde şeful bandiților se silea să zdrobească rezistența pe care i-o opunea Cavalerul Negru.

— Alarmă! Alarmă! Siouxii atacă Defileul Tomahawkului... urlă Gomez. Cu hainele sfâşiate, respirând cu greutate, mexicanul povesti şefului său în ce condiții se produsese agresiunea.

— Asediatorii sunt în număr de o sută şi îi vom putea zdrobiți cu uşurință, conchise Gomez... Totuşi, mi-e teamă ca această ofensivă să nu fie începutul uneia mai grave. De aceea n-am ezitat să trimit cincizeci de oameni în ajutorul apărătorilor Defileului Tomahawkului.

— Ai făcut bine, replică căpitanul Dynamite, buimăcit de ştirea adusă de locotenentul său.

Cu regret, Demonul Pământurilor Blestemate coborî scara şi dădu oamenilor săi semnalul de retragere. Îi venea foarte greu să facă cale întoarsă tocmai acum, când credea că va pune mâna pe Cavalerul Negru. Încă odată, întâmplarea venea în ajutorul misteriosului personaj.

În mijlocul amfiteatrului, dezordinea atinsese culmea şi discuțiile erau gata să degenereze într-o încăierare sângeroasă, când Ralph Thunder apăru pe neaşteptate, urmat de Gomez. Şeful tâlharilor se urcă pe o ladă şi privi

încruntat la oamenii săi.

— Ştiți ce soartă vă aşteaptă, strigă el, dacă nu veți reuşi să opriți înaintarea Siouxilor. Sper că veți dovedi acestor diavoli că nu sunteți nişte laşi şi ca urletele lor nu vă înspăimântă…

— Trăiască căpitanul! strigară ei agitând armele. După ce entuziasmul se mai potoli, căpitanul Dynamite îşi împărți cu grijă forțele de care dispunea.

Ordine scurte se auziră. În fruntea a douăzeci de oameni aleşi printre cei mai buni trăgători din bandă, căpitanul Dynamite se postă pe coridorul care lega amfiteatrul cu cimitirul de fosile. Scoțând strigăte de triumf, îmbătați de victoria pe care o repurtaseră până atunci, Siouxii înaintau repede printre oasele monştrilor.

Căpitanul Dynamite şi complici săi deschiseră foc ucigător. Atins în mijlocul frunți Antilopa se prăbuşi ca un stejar, în timp ce alți douăzeci de războinici muşcară la rândul lor pământul, a doua salvă trasă fu tot atât de ucigătoare. În fața acestei primiri sângeroase, Siouxii se opriră dezorientați. Cactus Den în fruntea coloniştilor albi se avântă în luptă. Încurajați de sosirea aliaților lor albi, Fiul Tunetului, Cerbul Agil şi Vulturul Roşu şi toți bravii lor intrară la rândul lor în scenă.

Adăpostiți în dosul stâncilor, bandiții apărau cu disperare intrarea din amfiteatru.

Un eveniment neaşteptat puse însă capăt acestei rezistențe şi semănă panică printre cei asediați..

Fiul Tunetului şi Siouxii săi, sărind peste micile coline de pământ roşu, năvăliră cu un uragan spre galeria subterană. Zdrobiți de marele lor număr, tâlharii încercară în zadar să scape prin fugă; în mai puțin de un minut fură masacrați până la unul.

Mai norocos decât complicii săi, căpitanul Dynamite, reuşi să se refugieze în amfiteatru şi să dea alarma.

Demonul Pământurilor Blestemate gesticula dând ordine oamenilor săi, care se repezeau spre citadelă…

În fruntea războinicilor săi, Fiul Tunetului înainta, lovind furios eu tomahawkul în dreapta şi în stânga.

— Împiedicați pe Dynamite să intre în citadelă! urlă Vânătorul Preriilor, văzând că Ralph Thunder se retrăgea spre uşa fortăreței. În zadar, încercă Cactus Den să se apropie de şeful outlawilor; înghesuiala care domnea în jurul lui, îl împiedecă să ajungă până la el. Nebraska Joe fu mai norocos, reuşind să-l rețină pe şeful bandei de braț. Scoțând o înjurătură sălbatecă banditul se întoarse, dar colosul ținea bine… Mizerabilul se vedea pierdut, când Şarpele Galben care dădea şi el înapoi spre Catedrala Deşertului, aplică o puternică lovitură de măciucă mutului peste cap. Uriaşul se prăbuşi ca o masă inertă scoțând un strigăt de durere. Fără a mai pierde un minut, şeful bandiților se avântă spre uşă, urmat de ultimi credincioşi care mai rămăseseră în viață. Doua minute mai târziu uşa grea, împinsă de nişte brațe puternice se închidea împiedecând asediatorilor accesul în citadelă.

CAP. XI
CUCERIREA CATEDRALEI DEŞERTULUI

— Spargeți uşa! strică Cactus Den, care se agita ca un diavol... Victoria este a noastră!

Locotenentul Jackson descoperi în amfiteatru un stâlp enorm. Ridicat pe umerii a douăzeci de războinici, berbecul improvizat izbi cu putere în uşă. La a unsprezecea lovitură, obstacolul se prăbuşi sărind în țăndări. Siouxi având în fruntea lor pe Fiul Tunetului, năvăliră în citadelă.

Sărind peste cadavrele bandiților care împiedicau înaintarea, marele sachem se repezi ca un tigru spre Şarpele Galben, care se apăra cu disperare. Strâns înlănțuiți, cei doi indieni se rostogoliră pe jos într-o îmbrățişare mortală. Şarpele Galben se înăbuşea încetul cu încetul sub pumnul viguros al şefului sioux care-l strângea de beregată. Cu o puternică lovitură de tomahawk, Fiul Tunetului reuşi să sfărâme țeasta aliatului lui Ralph Thunder... Atunci, în fața luptătorilor îngroziți, fără să se sinchisească de gloanțele care bâzâiau ca albinele în jurul lui, marele sachem scoase cuțitul său de scalpat. Câteva secunde mai târziu, părul Şarpelui Galben împodobea centura marelui şef al siouxilor. În acest timp, lupta continua cu îndârjire... Demonul Pământurilor Blestemate, mereu în primele rânduri, lupta cu un curaj extraordinar. Unul câte unul, Picioarele Negre şi bandiții cădeau în jurul lui pentru a nu se mai ridica niciodată.

Vânătorul Preriilor nu se mai afla decât la doi paşi de căpitanul Dynamite. Cu patul revolverului, el se debarasă de un bandit care voia să-i aţină calea..

— Între noi doi acum, Demon al Pământurilor! strigă atunci vânătorul de bizoni. Predă-te...

Drept răspuns, Ralph Thunder duse arma la ochi şi trase. Glontele smulse căciula de castor de pe capul lui Den, dar nu-i făcu nici un rău. Atunci, şeful outlawilor se consideră pierdut... Hotărât îşi îndreptă revolverul spre inimă şi apăsă pe trăgaci. O împinsătură brusca însă devie proiectilul care se înfipse într-un cadavru... Bob Doyle intervenind cu energie strângea cu pumnul său puternic mâna căpitanului Dynamite şi-l sili să dea drumul armei.

— În numele legii, Ralph Thunder, eşti prizonierul meu! strigă şeriful din Deadwood.

Demonul Pământurilor Blestemate scoase un muget de furie. În zadar, chemă el în ajutor pe ultimii săi credincioşi... Catedrala Deşertului era cucerită. Nelegiuiții si Picioarele Negre fuseseră ucişi până la ultimul.

Desfăcându-şi lassoul, Bob Doyle îl legă strâns, în timp ce Cactus Den îl ținea la respect cu arma sa.

Cactus Den şi Jackson se repeziră spre ascunzătoarea Cavalerului Negru. Ca să evite orice întârziere, ei strigară cine sunt.

Pumnul viguros al omului cu glugă ridică trapa. Cei doi se furişară lângă misteriosul lor aliat. Un strigăt de nedescrisă bucurie se auzi. Plină de fericire,

Molly O'Sullivan se repezi în brațele logodnicului ei, în timp ce Cavalerul Negru discuta cu vânătorul de bizoni.

În acest timp, în mijlocul morților şi răniților care zăceau în fața porții Catedralei Deşertului Nebraska Joe îşi revenea încetul cu încetul în simțire.. Lovitura care i-o aplicase Şarpele Galben fusese foarte puternică. Sângele îi curgea din abundență din frunte orbindu-l. Fără să se sinchisească de durerile atroce pe care le resimțea, izbuti să se ridice şi să se târască câțiva paşi.

În zadar încercă mutul să-l strige pe Cactus Den. Sunete nearticulate îi ieşeau din gâtlej. O sudoare rece îi curgea de-a lungul şirei spinării, iar tâmplele îi zvâcneau să se spargă. Colosul, slăbind din ce în ce mai mult, înțelese că rana sa era fără de scăpare. Dominându-şi durerea, se târî de-a lungul fortăreței căutând o intrare pe unde să-i fie posibil să intre, pentru a muri în brațete *pardului* său…

Deodată, nedespărțitul tovarăş al lui Cactus Den se opri: ajunse în fața unei deschizături prin care corpul său putea trece cu uşurință.. O lucire de speranță se aprinse în ochii lui. Adunându-şi puterile, se strecură şi pătrunse într-o pivniță adâncă, care se întindea pe o adâncime de zece metri sub el.

Mutul distinse silueta unui om. Care având o torță în mână, se îndrepta spre nişte butoiaşe îngrămădite lângă un perete.

Îngenunchind repede, individul, care nu era decât Gomez. Locotenentul căpitanului Dynamite, scoase din buzunar un fitil şi introduse un capăt într-un butoiaş.

Intrigat, colosul se întrebă ce făcea individul acolo… Nu întârzie însă să fie lămurit în această privință: banditul punând mâna pe torță, aprinse repede fitilul, apoi făcând cale întoarsă ieşi în goană din pivniță.

CAP. XII
SACRIFICIUL LUI NEBRASKA JOE

Luând o hotărâre eroică, rănitul se decise să se arunce asupra flăcării care consuma fitilul şi să-o înăbuşe cu propriul său corp, înainte de a-şi îndeplini oribila ei sarcină. Mutul se afla la o înălțime de zece metri de locul unde flacăra consuma fitilul şi căderea putea fi mortală. Totuşi, Nebraska Joe nu ezită nici o clipă: viața prietenului său era în joc. Puțin îi păsa că şi-o sacrifica pe a lui. Făcându-şi semnul crucii, rănitul se aruncă în gol…

Un strigăt de agonie răsună în pivnița cufundată acum în întunerec… Nebraska Joe îşi fracturase baza craniului, dar prin sublimul său sacrificiu, reuşise să-şi salveze prietenul de la catastrofa… O tăcere impresionantă domni timp de câteva minute în peşteră…

Minutele trecură. Deodată, se auzi un zgomot de paşi… Sfărâmând uşa pivniței cu umărul, vânătorul de bizoni şi Cavalerul Negru năvăliră în depozitul de muniții al căpitanului Dynamite.

— Pe Jupiter! exclamă omul cu gluga. Pericolul a fost îndepărtat!...

Vânătorul Preriilor nu răspunse: la lumina torței pe care o avea în mână descoperise un corp cu brațele întinse în cruce şi care parca-l privea cu nişte ochi larg deschişi.

— Mii şi milioane de coyoți! mi-au ucis *pardul*! strigă Cactus Den, cu un accent de durere imposibil de descris.

Îngenunchind lângă cadavrul lui Nebraska Joe, Cavalerul Negru nu întârzie sa-şi dea seama în ce împrejurări murise mutul... Descoperise fitilul stins.

— Bietul camarad! strigă el. Ne-a salvat viața la toți! Ticăloşii au vrut să arunce Catedrala Deşertului în aer şi sunt sigur că, fără intervenția lui Nebraska Joe, ar fi reuşit... Ce părere ai, Den?

Vânătorul de bizoni nici nu ascultă cuvintele pronunțate de necunoscut. Pierdut în durerea sa, apucase mâna colosului şi o duse la buze. O lacrimă se scurse de-a lungul obrazului său ars de soare..

Cavalerul Negru respectă această durere mută... Dându-se câțiva paşi înapoi, se sprijini de perete, lăsând pe Cactus Den să-şi ia supremul rămas bun de la acela care-i fusese tovarăş de aventură. Buzele vânătorului de bizoni se mişcară încetişor... Se ruga pentru acela, care nu şovăise o clipă să-şi sacrifice viața ca să o salveze pe a sa.

— Dormi în pace, camarade! şopti el. Prietenul tău nu te va uita niciodată. Nu-ți spun adio, *old fellow,* ci la revedere. La revedere într-o lume unde oamenii nu se ucid între ei şi unde domneşte pacea eternă. *Pardul* tău, când va veni ora, va fi fericit să te regăsească acolo!

Vânătorul Preriilor se ridică clătinându-se, zdrobit de emoție. Ca şi cum s-ar fi deşteptat dintr-un vis urât, îşi duse o mână la frunte.

— Nu este momentul pentru a mă lăsa doborât de durere, strigă el. Căpitanul Dynamite are să-mi achite acum, o datoria în plus... Dragul meu prieten este mort: va fi răzbunat, o jur!

Vânătorul de bizoni redevenise aventurierul fără teamă şi fără de reproş; o hotărâre neclintită se citea în ochii săi. Cactus Den era hotărât să-şi facă singur dreptate.

După ce închise uşa pivniței unde se odihnea nefericitul său tovarăş, Cactus Den, urmat de Cavalerul Negru, se înapoie în sala cea mare a Catedralei Deşertului, unde Bob Doyle, Fiul Tunetului, Cerbul Agil, locotenentul Jackson şi Dick O'Sullivan se pregăteau să ție un sfat. În câteva cuvinte, Cactus Den îi puse la curent, cu eroicul sfârşit al lui Nebraska Joe,

— Iată o nouă victimă care vine să ne îndolieze victoria, strigă şeriful din Deadwood.

— Vor fi răzbunați, *old follow,* răspunse vânătorul de bizoni cu o voce întunecată. A sosit momentul ca mizerabilul care a terorizat mai bine de un an regiunea, să-şi primească pedeapsa. Să fie adus imediat prizonierul aici şi executat pe loc!

— Putină răbdare, Den, îl întrerupse Bob Doyle. Legat cum este, căpitanul Dynamite nu poate să scape. În clipa când ai venit cu necunoscutul tău

prieten, tocmai discutam cu marele sachem, care cerea să-i fie predat prizonierul.

— Fața-palidă ne-a masacrat turmele de bizoni, strigă Fiul Tunetului... Fața-palidă trebuie să ne fie predată pentru a fi legat la stâlpul de tortura pentru ispăşirea crimelor!

După o discuție dintre cele mai animate, sachemul renunță la şeful bandiților în schimbul prăzilor bogate luate de la tâlhari.

— Crede-mă Doyle, zise Cactus Den, nu este bine să laşi lucrul de azi pe mâine. Bagă de seamă... Individul este foarte şiret... Cine îmi garantează că nu va reuşi să evadeze?

— Ne iei drept nişte incapabili şi nişte orbi, *old fellow?* răspunse Şeriful... Fii liniştit, banditul nu ne va scapă din mână şi-şi va primi pedeapsa pe care o merită...

Căpitanul Dynamite continuă să zacă întins pe pielea de urs unde fusese aruncat. Zărindu-l pe Cactus Den, tresări şi începu să-l înjure ca un turbat.

Dar Vânătorul Preriilor fără să se sinchisească de înjurăturile pe care i le adresa mizerabilul, examină cu atenție legăturile sale. Scoțând un murmur de satisfacție, Cactus Den îl îndepărtă pe şeful bandiților cu piciorul, în timp ce acesta încerca în zadar să-l scuipe în față.

— Linişteşte-te, şarpe blestemat!... Ora pedepsei se apropie...

Cu o înjurătură groaznică răspunse la aceste cuvinte.

Ralph Thunder, galben de furie, se smucea neputincios în legăturile sale.

Convins de inutilitatea eforturilor sale, se resemna să aştepte evenimentele... încetul cu încetul, întunericul din peşteră crescu...

CAP. XIII
LEGEA LUI LINCH

— Sus cu banditul!... La spânzurătoare cu el!... Legea lui Linch!...

Strigăte de furie şi de indignare îl primiră pe Demonul Pământurilor Blestemate, opt zile mai târziu, când sub supravegherea albilor şi Siuxilor, îşi făcu apariția în micul orăşel Deadwood. Mâini amenințătoare se întindeau în direcția tâlharului pe care Bob Doyle, Cactus Den şi Cavalerul Negru încercau în zadar să-l apere de furia mulțimii.

Prizonierul ar fi fost rupt în bucăți, dacă Dick O'Sullivan şi cu o duzină de paznici nu ar fi sărit în ajutorul camarazilor lor. În picioare, pe scaunul trăsurii sale Abraham Ismael strălucea de bucurie.

— Liniştiți-vă *old fellows,* strigă Şeriful, ridicând brațul sus. Dreptatea se va face!

Dar urletele mulțimii avide de sânge se multiplicară, acoperind ultimele cuvinte ale lui Bob Doyle...

— Legea lui Lynch!... Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!... La moarte cu

Demonul Pământurilor Blestemate.

Paznicii fură obligați să dea înapoi din fața mulțimii înfuriate şi pe un drum ocolit se îndreptară spre râul Cheyenne.

În sfârşit Şeriful descălecă şi se apropie de bandit. O linişte impresionantă se lăsă asupra întregii asistențe…

— Ralph Thunder, striga Bob Doyle a sosit clipa să-ți primeşti pedeapsa pentru crimele tale!… În câteva minute vei apărea în fața Judecătorului Suprem! Ai vreo dorință de formulat?…

— Nici una! răspunse banditul cu o voce încărcată de ura… Fii blestemat, tu şi prietenii tăi!

Bob Doyle nu răspunse la aceste zadarnice insulte…..

Atunci Cactus Den înaintă cu lassoul în mână, în câteva secunde izbuti să facă un laț şi să-l petreacă pe după gâtul mizerabilului, în timp ce omul cu gluga fixa repede celalalt capăt al frânghiei de creanga unui copac…

— Am jurat să-ți petrec funia pe după gât. Prietenii îmi sunt martori… Îmi țin cuvântul dat, strigă Vânătorul Preriilor.

La rândul sau Cavalerul Negru se apropie de condamnat. Ajuns la câțiva paşi de el se opri…

— Ți-am promis Căpitane Dynamite, că-ți voi dezvălui identitatea mea, în ziua când vei avea funia petrecută în jurul gâtului şi ziua aceea a sosit…

Sub privirile spectatorilor stupefiați, acel personaj îşi scoase gluga şi masca! Strigăte de uimire răsunară din toate părțile…

— Lean Ribbed Jack!

Cactus Den, Bob Doyle şi coloniştii din Deadwood erau fericiți că-l regăsesc pe intrepidul cavaler al preriilor a cărui moarte o deplânseseră cu toții…

Un strigat oribil de durere puse capăt ovațiilor. Profitând de neatenția generală, Fiul Tunetului sărise jos de pe mustangul său şi se îndreptase spre prizonier… Înainte ca paznicii să fi avut timpul să intervină, indianul flutură în mână scalpul Căpitanului Dynamite…

— Oah! striga el. Frații mei şi Fețele Palide pot acum să-şi îndeplinească sentința…

Ralph Thunder era groaznic la vedere… Pentru a pune capăt suferințelor acestuia, Bob Doyle dădu ordinul să fie executat!

SFÂRŞIT

CITITI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Rodica BRETIN

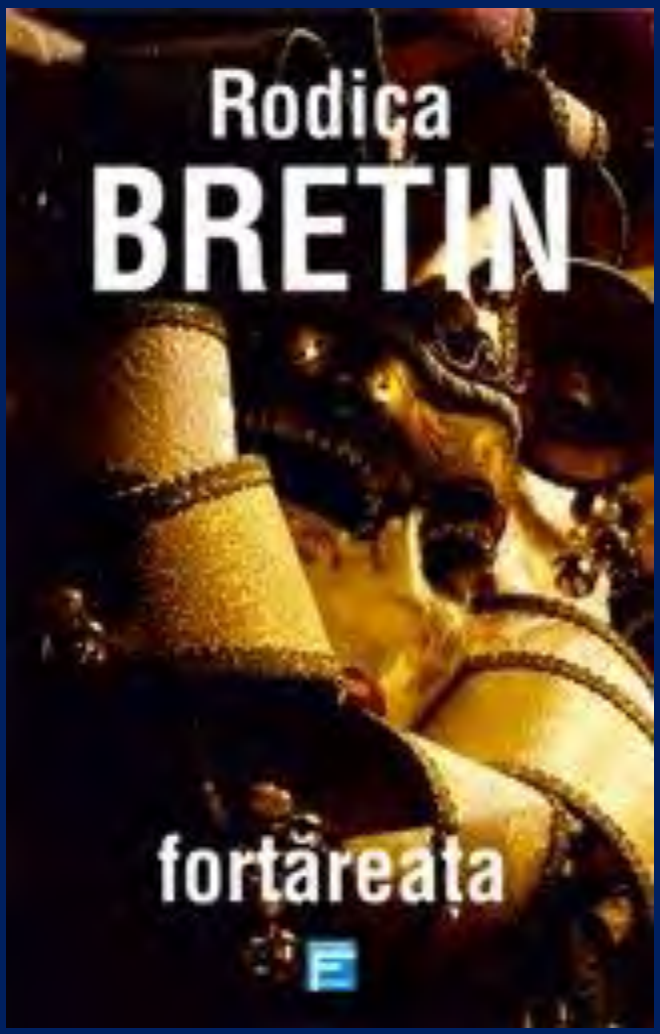

Alexandru LAMBA

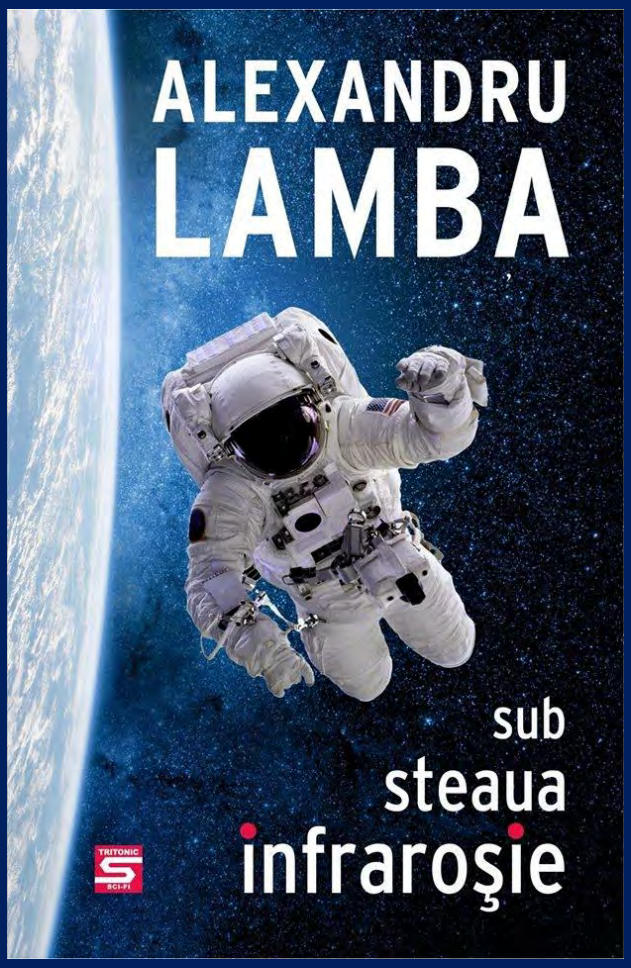

MILOS DUMBRACI